

Hải Dương

Contents

Hải Dương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3: Chương 3	7
4. Chương 4: Chương 4	10
5. Chương 5: Chương 5	16
6. Chương 6: Chương 6	20
7. Chương 7: Chương 7	24
8. Chương 8: Chương 8	28
9. Chương 9: Chương 9	31
10. Chương 10: Chương 10	39
11. Chương 11: Chương 11	41
12. Chương 12: Chương 12	44
13. Chương 13: Chương 13	47
14. Chương 14: Chương 14	50
15. Chương 15: Chương 15 (6.3)	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	84
27. Chương 27	87

Hải Dương

Giới thiệu

Cô vốn dĩ cũng được làm chủ như người ta nhưng cô không nghĩ trên thương trường này lại khốc liệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-duong>

1. Chương 1

Mở đầu

Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé ra đời ở một hòn đảo phía đông, có một cậu bé được sinh ra ở một thôn nhỏ phía Nam...

Cô bé vừa sinh ra, bị người mẹ chưa kết hôn vứt bỏ ở cô nhi viện.

Cùng năm đó, cậu bé năm tuổi, mẹ mất, thất lạc trên chiến trường.

Năm năm trôi qua.

Cô bé đã năm tuổi, có một đôi mắt to, nụ cười đáng yêu, thích khóc, thích làm nũng.

Cậu bé mười tuổi, gia nhập quân phản kháng, làm những việc vặt, học tập kỹ năng để sinh tồn.

Thời gian lại vội vã trôi qua, nháy mắt đã mười năm.

Cô bé đã mười lăm tuổi, cô rời khỏi cô nhi viện, sống cuộc sống độc lập.

Cô sáng sớm đi đưa báo, ban ngày tới trường đi học, buổi tối đến nhà hàng rửa chén, đối với cô, mơ ước lớn nhất trong cuộc đời là có một ngày, có một cửa hàng ăn, cửa riêng mình.

Một năm kia, ở một nơi nào đó trên thế giới, chiến tranh bùng nổ, trên ti vi tin tức truyền bá, trang đầu của nhiều tờ báo cũng là tin tức chiến tranh, có đề tài một thương binh bóp vỡ ống kính gây ra chủ đề nhân đạo phóng viên trên chiến trường, cô không có chút hứng thú với vấn đề này, cô mới mười lăm tuổi, cô phải làm bài tập trên lớp, phải kiếm tiền, phải làm việc, cô ghét nhất những người bạn cùng phái thấy cô trưởng thành sớm lại cười nhạo, phiền não nhất là không thể mặc được đồ lót dễ thương—

Một năm kia, cậu bé hai mươi tuổi, đã sớm trưởng thành.

Người đàn ông trải qua vô số trận chiến tranh, anh ở trong vùng rừng rậm, đất hoang chiến đấu anh dũng, từ chiến trường này đến chiến trường kia, quốc gia này đến quốc gia khác, đối với anh mà nói, chiến tranh đã từ lâu không còn là vấn đề quan trọng.

Quan trọng là sống sót, quan trọng là tiền.

Anh cũng có mơ ước, trước đây rất lâu anh có xem qua một bộ phim, hình ảnh trong phim có trời xanh mây trắng, có bãi cát bờ biển, mặt trời chiều ngã về phía tây, chìm trong biển, nhân vật chính trong phim, uống rượu ngon, hưởng thụ thức ăn ngon, vẻ mặt rất thỏa mãn, tất cả giống như chỉ là mộng ảo.

Anh vô cùng hâm mộ, sau đó, thì anh có mơ ước, mơ ước có một ngày có thể rời khỏi chiến trường, mở cửa hàng bên bờ biển, bình an sống qua ngày, cơm áo không lo, giống như nhân vật chính trong bộ phim kia.

Anh vẫn nhớ giấc mộng kia, như vậy anh mới có biện pháp sinh tồn ở nơi sa mạc đầy hỏa tiễn này.

Tiếng súng vang lên, anh trúng đạn ngã xuống đất, một người bạn cứu anh, đưa anh tới bệnh viện dã chiến.

Trước khi hôn mê, một phóng viên đang chết lại đưa ống kính về phía anh, anh tự tay bóp vỡ ống kính, mới ngất đi.

Dù bị trúng đạn mất quá nhiều máu mà hôn mê, nhưng anh biết mình sẽ sống sót.

Bởi vì anh còn có ước mơ, còn có hi vọng, anh muốn sống ở một nơi yên bình.

Nơi đó không có chiến tranh, không cần chịu đói, có biển rộng, có trời chiều, còn có thức ăn ngon, rượu ngon.

Anh đang chìm trong mộng đẹp, mộng đẹp có thiên đường.

Anh còn sống.

Sau đó, lại mười năm nữa trôi qua.

Người đàn ông đã ba mươi tuổi, vết sẹo trên người đếm không hết, xương cũng không biết đứt thành mấy khúc, mặc dù không phải sống ở nơi rừng rậm hoang dã, nhưng anh vẫn lăn lộn trên chiến trường, vẫn như cũ là một người lính đánh thuê, kiếm tiền trên chiến trường.

Trong mười năm này, anh từng bị người phản bội, cũng giao tính mạng cho bằng hữu, đổi xử chân thành.

Anh kiếm rất nhiều tiền, đến nhiều quốc gia, đi qua vô số bờ biển, nhưng anh không có một cửa hàng nào, anh đã sớm quên đi mơ ước lúc trẻ của mình.

Anh tiếp tục dùng mạng đổi tiền.

Mười năm này, cô gái trưởng thành có cuộc sống nghèo khổ, ra trường tốt nghiệp, bắt đầu ra xã hội kiếm tiền.

Cô hai mươi lăm tuổi rồi, vẫn như cũ không quan tâm tới tin tức xã hội, chứ đừng nói đến tin tức quốc tế.

Cô một mình làm nhiều công việc, buổi sáng đưa báo, ban ngày đi làm, buổi tối học nghệ ở nhà hàng, cô gắng tiết kiệm tiền, cần kiệm sống qua ngày, cô vẫn thủy chung nhớ, giấc mộng của mình.

Cô muốn mở một nhà hàng, một nhà hàng có thức ăn ngon, có thể nuôi sống quãng đời còn lại của cô.

Những cô gái khác vẫn cười nhạo vóc dáng cô, nhưng hơn hết lại không che giấu được chính là hăm mộ và ghen tỵ; những người đàn ông lại không hề cười nhạo vóc dáng của cô, bắt đầu đối với cô động tay động chân.

Cô vẫn như cũ cảm thấy tự ti vì vóc dáng của mình, vẫn như cũ không thể tìm được áo lót vừa đẹp vừa đáng yêu để mặc.

Sau đó, cô ba mươi tuổi.

Cô ghét mỗi khi nhìn thấy nam nữ già trẻ nhìn chằm chằm vào ngực mình, cũng đã học được phải ứng phó với họ như thế nào.

Cô bắt đầu biết cách ăn mặc, y phục vừa vặn, không phải là áo sơ mi rộng thùng thình, cô cũng bắt đầu ngẩng đầu ưỡn ngực khi đi bộ, không phải là cong eo gù lưng, che che giấu giấu.

Năm năm này, cô đã nghỉ làm, chú tâm học nghệ ở nhà hàng, cô đã tới rất nhiều nhà hàng, gặp rất nhiều đầu bếp, tới làm việc ở các hòn đảo nhỏ.

Cô học nấu ăn thật ngon, cô cũng cố gắng tiết kiệm, có một khoản tiền, không nhiều lắm, nhưng đủ để mở một nhà hàng nhỏ.

Hiện tại, cô chỉ thiếu là địa điểm mở cửa hàng.

Một ngày kia, bầu trời xanh thẳm không một bóng mây.

Cô chỉ là không chú ý đi nhầm tới một ngã ba, mới nhìn thấy ngôi nhà kia.

Mặt trời rất lớn, ánh nắng rất gắt, cửa sổ thủy tinh phản xạ ánh nắng vàng lấp lánh.

Cô không nhận được dừng lại, chiếc xe máy nhỏ 50cc dừng ở bên lề đường, kính ngạc nhìn nó.

Đó là nhà hàng trong giấc mơ của cô, hàng rào màu trắng, đường mòn gạch đỏ, có một con rồng nhỏ châu đang quần lấy cổng vòm, trong sân ngoài trừ những bụi cây hoa quế, còn có một hành lang gỗ lim, bên cạnh hành lang là một gốc cây Phượng Hoàng rất to, đang nở đầy những bông hoa màu đỏ, ở phía sau, đó là ngôi nhà bằng gỗ hai tầng màu trắng.

Cô đi thẳng vào, càng nhìn càng kinh ngạc, không tự chủ được phác họa trong đầu, lần một là phòng ăn, lần hai dành cho những gia đình, phía trước hoa viên bày mấy cái bàn, để khách có thể nghỉ ngơi, thưởng thức trà lời.

Phía sau tầng hai, cô muốn có một ban công thật lớn, phía trước mặt là biển, phía sau nhà có mảnh vườn nhỏ, trồng hoa, có dàn dây leo xanh mát.

Dường như mộng đẹp đã sắp thành sự thật, ngoại trừ việc nhà hàng này nhìn hơi cũ, hàng rào loang lổ nghiêng ngả, cỏ dại mọc đầy sân, cửa sổ thủy tinh, kính vỡ vụn thành từng mảnh, được đóng tạm bợ bằng mấy thanh gỗ, con đường lát gạch đỏ trước cửa bởi vì đã lâu không có người chăm sóc cũng bị vỡ nát, thưa thớt.

Mặc dù bây giờ trông nó giống như ngôi nhà ma, nhưng vẫn là nhà hàng trong mơ của cô.

Cô đi ra phía trước nhà, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà tuy cũ nát, nhưng dưới ánh mặt trời ngôi nhà gỗ nhỏ vẫn tỏa sáng lấp lánh, trên miệng khe mỉm cười.

Chính là chỗ này, chính là ngôi nhà này!

Cô sẽ mở nhà hàng ở đây!

Cô hưng phấn đi tìm hiểu chủ nhà là ai, chuẩn bị thực hiện giấc mộng của mình, nhưng gặp phải chút khó khăn, chủ nhà chỉ muốn bán ngôi nhà đi, chứ không muốn lãng phí thời gian vào việc cho thuê.

Cô mất mấy tháng đi vay mượn mới kiếm đủ tiền mua được nơi này.

Gần như là cùng một khoảng thời gian, người đàn ông lại một lần nữa bị thương, nằm ở trên giường bệnh, anh cảm thấy chán ghét việc ngày qua ngày tranh giành, đánh nhau. Anh ở trên internet nhìn thấy bức hình có một ngôi nhà mặt tiền khá rộng ở bên bờ biển đang rao bán, anh cuối cùng nhớ đến giấc mộng ngày trước. Người đàn ông mắt cũng không hề chớp mua ngay ngôi nhà, ba ngày sau đến hòn đảo nhỏ phía đông, rủ bạn tốt đi cùng, trong vòng một tháng ngắn ngủi anh thực hiện được giấc mộng của mình.

Người bạn tốt vô dụng kia của anh, còn tìm được bà xã có tài nấu nướng rất tốt.

Mặc dù khách không nhiều lắm, mặc dù nơi này khi mặt trời lặn giống như chìm vào trong biển, nhưng anh vẫn có cảm giác tương đối thỏa mãn.

Từ lúc chào đời đến nay, anh lần đầu tiên có nơi thuộc về mình, anh thích nơi này, trên thực tế, anh đối với nơi này cực kì hài lòng.

Cho đến khi anh phát hiện, sát vách cũng mở một cửa tiệm

2. Chương 2: Chương 2

Tháng tám.

Mùa hè nắng chói chang.

Đường đi bộ hơi nóng bốc lên, hoa cỏ cây cối đều rũ xuống.

Nơi phía xa, màu xanh của trời và màu xanh của biển nối thành một mảnh, từng đợt gió nóng thổi tới.

Tiếng pháo nổ liên tiếp vang lên!

Giữa trưa, người đàn ông ngồi trước máy vi tính duỗi ngón tay, đẩy nhẹ cửa chớp nhìn ra ngoài.

Nhà hàng bên cạnh, trên cửa treo một dây pháo ngũ sắc đang nổ ùng ùng, khói trắng theo tiếng pháo tràn ngập giữa không trung, trong sân có một cô gái đang bịt tai nheo mắt, vẻ mặt vui vẻ đứng cách chỗ đốt pháo thật xa.

Cô gái có mái tóc ngắn, mặc một chiếc áo hai dây màu trắng, quần dài màu lam, chân đi đôi xăng đan, nhưng anh chú ý đầu tiên đó là dáng người rất đẹp của cô, ngực lớn- eo nhỏ.

Không phải là cổ ý muốn nhìn, nhưng bộ ngực của cô thật sự rất “hùng vĩ”, làm cho người ta không muốn chú ý cũng khó.

Cô gái ngực lớn.

Anh nhú mồm, nhìn cô sau khi tiếng pháo vừa dứt, mới thận trọng bước đến kiểm tra xác pháo.

Pháo, lẳng hoa, bằng hiệu mới.

Anh nhanh chóng hiểu rõ, cô gái ngực lớn này ở cách vách mở nhà hàng.

Mấy hôm nay, anh biết có người đang sửa sang ngôi nhà đổ nát giống như nhà ma ở bên cạnh, nhưng không có chú ý, cũng muốn mở nhà hàng sao?

“Chú Hải Dương, ăn cơm!”

Giọng nói của tiểu Lam dưới lầu truyền đến, anh nghe tiếng rút tay, cửa chớp quay về chỗ cũ, đứng dậy xuống lầu dùng cơm.

Giữa trưa mười hai giờ, phòng ăn to như vậy nhưng một nửa khách nhân cũng không có.

Không có biện pháp, anh không biết nấu cơm, đối với anh mà nói đem tất cả đồ ăn nấu chín được là tốt rồi.

Bạn tốt cùng anh mở cửa tiệm, Cảnh Dã cũng không hơn gì, tài nấu nướng cực kì thối nát, tiểu Lam mới mười hai tuổi càng không cần phải nói, thật vất vả mới lừa gạt được bà xã của Cảnh Dã đến giúp đỡ, ai biết bà xã của cậu ta bị một nhà khoa học điên khùng quẩn lầy, phục chế một người nhân bản, tiểu nha đầu kia lại không bình thường, giống như con búp bê không khóc không cười, sau khi trở về, A Dã và Hiểu Dạ đành phải đưa con bé đi khám bác sĩ.

Hơn nữa phải chăm sóc cho tiểu nha đầu, Hiểu Dạ gần như là không có thời gian tới nhà hàng hỗ trợ, kết quả thật vất vả mới nhờ tài nấu nướng của Hiểu Dạ thu hút khách tới, lại yên lặng tan biến trong vô hình.

Dù sao cũng không có khách, anh cũng dứt khoát đợi đến xế chiều mới mở cửa hàng.

Nhưng Hiểu Dạ cũng có lương tâm, biết anh ở trong tiệm không có đồ ăn, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi, cùng Cảnh Dạ và tiểu Lam mang đồ ăn tới cho anh, chỉ là...

Đồ Hải Dương trừng mắt nhìn ba người đang rải rác ngồi ở góc tiệm, một đứa năm tuổi, một đứa chín tuổi, một tiểu quỷ mười một tuổi, bất giác mồm nhú lại.

Đôi vợ chồng kia, rốt cuộc là muốn đem mấy đứa này nhét vào tay anh cho đến khi nào?

Ba tiểu quỷ kia tất cả đều là người bị hại của cái tên điên nghiên cứu khoa học kia, vốn dĩ có rất nhiều người, chẳng qua là những người đó đều được đưa trở về nhà, còn sót lại ba đứa trẻ này đều là cô nhi, ngay cả tên cũng không có.

Hiểu Dạ biết vậy, mới đem ba đứa trẻ này về.

Thật may tên tiểu tử tiểu Ảnh kia thường xuyên giúp người khác chạy trốn, tạo một thân phận hoàn toàn mới là sở trường của cậu ta, cho nên không đến một ngày, ba đứa nhóc đã có thân phận cùng hộ chiếu mới, vì vậy khi rời đi cũng không gặp bất cứ vấn đề gì.

Nhưng là trong tiệm của anh mặc dù không có khách, cũng không thể trực tiếp đưa người nhét vào tay anh chứ!

Dù nói thế nào nơi này của anh cũng được gọi là nhà hàng, không phải cô nhi viện...

Nhiều mày trong lòng nói thầm hai câu, Hải Dương cầm chén cơm, sau đó rưới sốt cà ri vào, mới cầm thìa chậm rãi ăn.

Sau ăn được mấy miếng, anh thấy cậu bé núp ở rìa góc tường, vụng trộm nhìn anh, lộ ra vẻ mặt đói khát, hai nhóc còn lại cũng cùng một biểu hiện lén lút, chỉ khác là vì lớn hơn một chút nên biết được cách che dấu vẻ mặt của mình.

Tiểu Lam cũng thấy vẻ mặt của bọn họ, lấy một chén cơm cà ri cho bé trai nhỏ nhất.

“Lại đây, ăn cơm.”

Bé trai thèm thuồng nhìn chén cơm, nhưng vẫn ngồi xỏm ở góc tường, đôi mắt to mở lớn tràn đầy cảnh giác.

“Ăn đi, đừng sợ, ăn ngon lắm.” Tiểu Lam ngồi xỏm xuống, múc một thìa cho cậu bé.

Bé trai thấy vậy, càng sợ hãi, hai tay bám chặt đầu gối, nhắm chặt mắt lại.

Hai tiểu quỷ khác mỗi đứa chiếm một góc tường, không nhúc nhích, giống như nhau sợ hãi cảnh giác.

Muốn cái gì? Đã ba ngày, mấy tiểu quỷ này điệu bộ vẫn như vậy?

Những tiểu quỷ này tính tình cô độc, mặc dù trước kia cũng ở trong phòng nghiên cứu, nhưng không nhận ra nhau, tất nhiên lại càng không tin tưởng nhau, ngay cả buổi tối ngủ cũng cách nhau thật xa. Cho dù Hiểu Dạ và Cảnh Dã hết lần này đến lần khác đều tạo cho bọn chúng cảm giác an toàn nhưng lúc bọn họ ăn cơm, mấy đứa nhóc đều đợi sau khi bọn họ ăn xong, đói bụng đến không chịu nổi mới chạy vào phòng bếp tìm cái gì đó để ăn.

Không chịu nổi với thái độ của mấy đứa nhóc, Hải Dương vẻ mặt không chút thay đổi, đặt thìa xuống.

“Tất cả tới đây.” Anh trầm giọng nói bằng tiếng anh, nhìn từ đứa lớn tới đứa nhỏ, mặt lạnh cảnh cáo, “Đừng để ta nói lần thứ hai.”

Những đứa bé kia hơi kinh hãi, giương mắt lên nhìn anh, người cũng không dám động.

Lúc anh đang muốn đứng dậy đem ba tên tiểu tử thối này xách tới bàn ăn thì đứa lớn nhất di chuyển, cậu bé đi tới bên cạnh bàn, hai đứa bé còn lại hơi do dự một chút, cũng chậm chậm đi tới.

“Ngồi xuống.” Hải Dương nói.

Lần này ba đứa nhóc rất nghe lời, ngồi xuống.

“Mấy đứa bây giờ đang ở tại chỗ của ta, muốn ở đây, thì phải tuân thủ quy định của nơi này.” Anh nhìn đứa bé lớn nhất, mở miệng nói: “Bắt đầu từ bây giờ, lúc ăn cơm, ta muốn mấy đứa phải ngồi đúng vị trí ăn cơm, cần tắm rửa thì tắm rửa, cần đi ngủ thì đi ngủ, có biết không?”

Mấy đứa nhóc chỉ im lặng.

“Được.” Hải Dương nhìn về phía tiểu Lam gật đầu ra hiệu.

Tiểu Lam hiểu ý lập tức đến xới cơm giúp ba người.

“Ăn.” Anh nói.

Ba đứa nhóc, người nhìn ta, ta nhìn người một lúc, mới đưa tay cầm lấy chén cơm trước mặt.

Hải Dương hài lòng nhìn động tác của bọn chúng, sau đó mới cầm thìa lên ăn cơm của mình, một lúc sau chén cơm cà ri đầy ắp như ngọn núi nhỏ nhanh chóng bị anh càn quét sạch sẽ.

Kể từ sau lần đó, ba đứa nhóc tương đối nghe lời, ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ.

Mỗi buổi sáng, anh vẫn như cũ rời giường, chạy tập thể dục quanh bờ biển hai mươi cây số, sau đó thuận tiện mua bữa ăn sáng về cho ba tiểu tử kia.

Bọn nhóc ăn xong, sẽ theo chỉ thị của anh, chuẩn bị mở cửa tiệm.

Tiểu Lam vẫn còn trong thời gian nghỉ hè, thỉnh thoảng sẽ tới nhà hàng phụ giúp, cô đặc biệt chú ý chăm sóc cậu bé nhỏ nhất, cậu bé luôn trầm mặc, nhưng so với cô bé Hiểu Dạ mang về còn bình thường hơn nhiều, ít nhất thì thoảng cậu bé cũng có phản ứng.

Một đứa khác lớn hơn một chút, cũng như thế yên tĩnh trầm mặc, nhưng chỉ cần anh mở miệng, bọn chúng sẽ đem chuyện anh giao phó làm xong, gọn gàng, ít ra cũng có chút thông minh.

Mặc dù trong tiệm vẫn như cũ không có khách, nhưng sau giữa trưa thưởng thức một ly bia lạnh, buổi tối ngắm sao, thời điểm nhàm chán có thể nghe chút nhạc, hay lên mạng chơi cờ.

Cuộc sống, khôi phục lại quy luật, anh thích loại quy luật này.

Đơn giản, bình thường, yên ả.

3. Chương 3: Chương 3

Khai trương cửa hàng.

Nước chanh, hoa hồng, khăn giấy, đồ ăn, thịt bò hầm cách thủy, canh nấm, canh bí đỏ, mỳ Ý, điểm tâm ngọt, thực đơn, tiền lẻ, máy quét thẻ, tất cả sẵn sàng!

Cô đăng quảng cáo trên báo, cũng tự mình đi xung quanh phát tờ rơi quảng cáo.

Tốt.

Kiểm tra tất cả mọi thứ, Hà Đào Hoa hít sâu một cái, đứng ở trong quầy, khẩn trương nhìn người đi đường ngoài cửa, chờ vị khách đầu tiên đến.

Hai nam sinh cười xe đạp đi qua, một ông lão dẫn con chó nhỏ đi qua, một bà dì xách làn rau đi qua.

Làm ơn, làm ơn, mời mau vào.

Cô nắm chặt hai tay ướt đầm mồ hôi, không ngừng cầu nguyện lại cầu nguyện, nhưng mọi người chỉ là không ngừng đi qua.

Chợt cô một cô gái theo lời cầu nguyện của cô dừng lại.

Đó, trời ạ, cô ấy đang nhìn thực đơn đặc biệt mỗi ngày ở cửa.

Cầu xin cô, đồ ăn rất rẻ lại ngon, xin cô mau vào dùng thử, làm ơn, làm ơn, làm ơn!

Mau vào, mau vào, mau vào...

Tiến vào! Hoan hô!

Cô vụng trộm nắm chặt tay thủ thế, gương mặt tươi cười cảm thực đơn nghênh đón.

“Hoan nghênh quý khách, tiểu thư, xin hỏi cô đi một mình sao?”

“Đúng.”

“Mời qua bên này.” Cô cố gắng nhịn xuống ý nghĩ kích động muốn ôm chân người khách đầu tiên này.

Thật may là mặc dù cô vừa khẩn trương lại hưng phấn, nhưng tất cả hết sức thuận lợi, cô nói chuyện không cà lăm, không có làm đổ canh hay thức ăn lên người ta, hơn nữa một lát sau, có mấy sinh viên, cùng một đôi vợ chồng, cũng đi vào.

Thật tốt quá, chiến lược giá thấp quả nhiên là hiệu quả!

Cô trong lòng cười thầm, mặc dù cả ngày liên tục loay hoay không nghỉ, nhưng cô vui mừng đến mức muốn khiêu vũ, hơn nữa còn muốn ôm từng vị khách một đã đại giá quang lâm.

Rất nhanh, mặt trời đã lặn, ánh trăng treo trên đầu cành.

Một ngày đã trôi qua, sau đó, hai ngày trôi qua, một tuần trôi qua, cô vẫn trình diễn tiết mục bận rộn không ngừng, bởi vì món ăn đa dạng, ngon và giá cả tốt, mọi người dần dần biết đến quán của cô, khách không ngừng tới, cô một người xoay sở không kịp.

Tuần thứ ba, cô quyết định thuê hai sinh viên làm bán thời gian, một người buổi sáng, một người buổi tối. Thời gian trôi mau, đã qua một tháng.

Mỗi một ngày, cô trời chưa sáng sẽ đi xe máy tới còng cá mua cá, sau đó đi mua thức ăn, lúc trở về còn hầm cách thủy món ăn, đợi đến lúc mở tiệm, trừ việc chú ý bếp và quây, còn phải tiếp khách, buổi chiều ít khách thì vội vàng làm điểm tâm ngọt cho buổi tối, mặc dù có người làm thêm nhưng bởi vì cô kiên trì muốn tự mình chuẩn bị món ăn cho nên cũng không giúp được nhiều.

Chờ đến mười giờ đóng cửa, cô toàn thân mệt mỏi, gân cốt đau nhức, lại tính toán sổ sách, cân bằng thu chi, bởi vì cô ép giá hơi thấp, lại kiên trì muốn dùng đồ ăn ngon tươi mới để thu hút khách, cho nên dù khách tới nhiều nhưng về mặt chi tiêu cô vẫn rất cẩn thận, không muốn buôn bán lỗ vốn.

Cửa tiệm này của cô tuyệt đối chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, cô không muốn bị thâm hụt tiền vốn!

Đêm đã khuya.

Cô ngồi ở trước bàn trong phòng ngủ tầng hai nhìn chằm chằm quyển sổ, xác định tính toán thu chi không bị sai lầm, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa sổ, ánh sao đầy trời, trừ con đường lớn thì thoáng có tiếng xe tải chạy qua, thì không có một âm thanh.

Cô cất quyển sổ thu chi, ngồi ở trên ghế duỗi lưng một cái, chuẩn bị đi tắm rồi lên giường ngủ, lại nghe thấy nhà bên mơ hồ truyền đến tiếng đàn dương cầm.

Tiếng đàn dương cầm nghe có chút tiếc nuối, buồn bã, lạnh lẽo, bỗng nhiên có chút biến hóa dần dần vui vẻ, nhưng vui vẻ nhẹ nhàng lại dần dần yếu ớt, đột nhiên có mấy âm cao, rồi lại chìm xuống, lặp lại những âm thanh đơn điệu, tiếc nuối, nhàn nhạt, nhàn nhạt quanh quẩn trong bầu trời đêm.

Từng âm thanh giống như con bướm nhẹ nhàng chạm vào nơi mềm mại trong lòng, có khi lại nặng nề giống như những tảng đá đập vào trong ngực.

Cô quên mất mình muốn đứng dậy đi vào phòng tắm, chỉ ngồi tại chỗ, mắt hờn, nghe tiếng đàn ở nhà bên truyền tới, tiếng đàn động lòng người.

Một lần lại một lần, tiếng đàn càng ngày càng nhỏ dần, sau đó dừng hẳn...

Cô có chút sợ hãi, có chút cảm động, cô chưa bao giờ biết thì ra chỉ tiếng đàn đơn giản lại có thể biểu đạt nhiều sắc thái tình cảm như vậy. Là đĩa CD sao? Chắc không phải, vì cô không nghe thấy tiếng nhạc khác, chỉ có tiếng đàn dương cầm.

Cô mong đợi tiếng đàn vang lên lần nữa, nhưng chờ đợi chỉ nghe thấy tiếng âm thanh xe tải vừa đi ngang qua.

Đêm, đã khuya.

Cô lưu luyến không rời đứng lên vào phòng tắm rửa, nhưng đến khi nằm trên giường, tắt đèn, cô giống như vẫn có thể nghe thấy tiếng đàn văng vẳng bên tai, trong đầu không ngừng tái diễn.

Đêm hôm ấy, cô ngủ rất ngon, sáng hôm sau, cô ra cửa lái xe đi mua đồ ăn, thì đặc biệt len lén liếc sang nhà hàng bên cạnh mấy lần, nhưng trừ tấm bảng đề “Quán bia màu lam.” Được đóng trên cọc gỗ thô kệch, và sân vườn sạch sẽ ở bên ngoài, cô cũng không thấy bóng dáng người nào.

Không biết người ở bên trong là ai?

Hay cô sẽ đến làm quen, rồi nhân tiện giới thiệu luôn cửa hàng?

Từ ngày đầu tiên chuyển đến, cô cũng thấy có rất ít người đi vào nhà hàng bên cạnh, có một lần lúc đi về cô nhìn thấy một đôi nam nữ dẫn một cô gái nhỏ vào cửa, nhưng chỉ một lát sau lại rời đi, bọn họ lái xe tới, chắc không phải người ở nơi này.

Mặt trời đã lên, nháy mắt, trên mặt biển ánh sáng lấp lánh, nhắc nhở cô thời gian không còn sớm.

Cô đội mũ bảo hiểm, nổ máy, vội vã tới chợ mua đồ ăn.

Hôm nay, trời trong nắng ấm, phong cảnh đẹp dễ, bên đường những bông hoa nở vươn mình đón gió.

Cô tâm trạng vui vẻ lái xe máy trở về tiệm, cất đồ ăn vào phòng bếp, lúc trở ra định mang nốt mấy bó rau ở trên xe vào thì cô thấy có một người đàn ông đối diện ở bên đường cái đi về phía cô.

Người đàn ông này hết sức cao lớn, cô chưa từng gặp một người nào cao lớn như vậy, nhưng đập vào mắt cô chính cái đầu cạo trọc đang phản xạ ánh mặt trời của anh ta. Sau đó mới phát hiện anh ta đang đi về phía cô.

Không thể nào?

Người này muốn làm gì?

Khi người đàn ông này sắp tới gần, cô có chút khẩn trương, suy nghĩ có nên nhanh chóng bỏ đồ chạy vào nhà, nhưng lại cảm thấy như thế quá khoa trương, không thể làm gì hơn là nhắm mắt tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng người đàn ông không hiểu tại sao lại làm cô cảm thấy khẩn trương, thứ nhất anh ta rất khôi ngô, cao lớn, thứ hai người bình thường không có việc gì sao lại cạo trọc đầu như thế à? Cô nghĩ chỉ có người nào muốn xuất gia làm hòa thượng mới cạo trọc đầu như thế, nhưng nhìn ngang nhìn dọc bộ dạng người này cùng với người xuất gia, thật sự không liên quan.

Anh mặc áo phong màu đen, quần thể thao, quần áo có chút mồ hôi dán sát vào cơ thể anh, lộ ra bắp thịt căng phồng, cả người anh tỏa mát ra khí tức khiến người ta cảm giác anh có thể khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay, dáng vẻ đi bộ của anh rất thư thái nhưng có lực, anh không nhanh không chậm, đi qua đường cái, mỗi bước đi càng hướng về phía cô một chút.

Không có chuyện gì, chắc chỉ là hỏi đường, nơi đây là thành phố du lịch, có người hỏi đường cực kì bình thường!

Hướng chi bây giờ là ban ngày, trên đường vẫn có người qua lại, không ai lại làm chuyện xấu vào ban ngày.

Hơn nữa, biết đâu anh ta lại là một khách hàng. Nếu như anh ta là khách, thì cô nhất định sẽ giới thiệu với anh ta thực đơn buổi trưa, buổi tối, như vậy nếu ở gần đây anh ta sẽ có thể qua ủng hộ, nói không chừng về sau có thể thành khách quen.

Hà Đào Hoa, nở ra nụ cười ngọt ngào nhất.

Tay cô đầy mồ hôi, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, cô gắng thuyết phục bản thân đừng nghĩ lung tung.

Một luồng hơi nóng từ phía anh ta kéo đến, cô đứng bên cạnh xe máy, hạ quyết tâm muốn chiêu dụ khách hàng, vì thế hít một hơi thật sâu, lúc anh đi tới trước mặt, ngẩng đầu, cho anh một nụ cười xinh đẹp ngọt ngào nhất.

“Anh!”

Người đàn ông cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, giống như gió lướt qua người cô, đi tới ngôi nhà bên cạnh, biến mất sau cửa!

Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, một câu: “Xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?” cũng nghẹn ở trong cổ họng.

Thật lâu sau cô mới lúng túng ngậm miệng lại.

Trời ạ, thật xấu hổ! Thì ra anh ta ở nhà bên!

Cô gương mặt đỏ bừng, cầm túi ny lon, vội vã chạy vào nhà, rất sợ người đàn ông kia chú ý đến.

A a a, quá mất mặt, quá mất mặt! Hà Đào Hoa, người đang suy nghĩ linh tinh cái gì? Đúng là đầu heo!

Cô chạy vào phòng bếp, đặt rau lên trên bàn, nghĩ lại vừa rồi mình xấu hổ, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Đáng ghét! Đúng là vô địch mất thể diện! Thật may là anh ta dường như không chú ý đến cử chỉ của cô.

Trong lòng cô giật mình, từ cửa sổ liếc trộm sang nhà bên cạnh.

Không thấy sao?

Chắc là không thấy! Làm ơn làm ơn đừng thấy! Nếu không cô thật sự sẽ đào cái hang chui vào trốn trong đấy!

Cô không tự chủ chấp tay trước ngực, cầu nguyện, sau khi phát hiện mình đang làm gì, cô vội vàng buông tay, cười khổ.

Đang làm cái gì? Đã ba mươi tuổi, lại vẫn còn ảo tưởng lung tung!

Cô nhìn về phía vách tường sáng bóng như mới, bóng loáng đến mức có thể làm gương soi, bộ dáng nghiêm chỉnh, nghiêm nghị trách cứ mình.

“Hà Đào Hoa đừng làm loạn! Mau từ bỏ thói xấu này! Người đã là bà chủ, phải có phong cách, đừng tùy tiện, phải tinh tảo, ưu nhã.” Lời chưa nói hết, cô nhìn bộ dạng mặt mày nghiêm túc của chính mình, không nhận được cười phì một tiếng.

Ài, thật thê thảm, cô chắc cả đời cũng không có cái loại khí chất cao quý, phong thái ưu nhã thực nữ của bà chủ.

Mặc dù trong lòng cảm thán như vậy, nhưng cô vẫn một mình ở trong phòng bếp vừa làm việc vừa cười vui vẻ.

4. Chương 4: Chương 4

Cô vẫn nghĩ nơi đó chỉ là một hộ gia đình bình thường, dù sao cũng rất ít khi thấy người ra vào!

Cho đến mấy hôm sau, nghe một vị khách nói chuyện, cô mới biết nhà bên cạnh cũng mở cửa hàng, một quán rượu, có những món hải sản độc quyền, cùng rượu bia, mới mở được một tháng, nhưng buôn bán có vẻ không tốt.

“Tại sao? Món ăn không ngon?”

“Bạn của tôi từng ghé qua, trước đó có một vị tiểu thư đến giúp, nên cũng đỡ. Nhưng sau này vị tiểu thư kia hình như không đến giúp nữa, mà ông chủ của cửa tiệm đó diện mạo rất hung dữ, lại còn để đầu trọc, chiều cao khéo phải gần hai mét, bạn của tôi ăn ở đó mấy lần cũng chưa nghe thấy anh ta nói một câu, cảm giác “âm dương quái khí”. Ai nha, chúng ta không nói tới anh ta nữa, bà chủ, khi nào cô có thời gian rảnh? Tôi mời cô đi xem phim.” người đàn ông tựa vào quầy, lộ ra nụ cười giống hệt lưu manh, hi hi ha ha nhìn cô.

“Ngại quá. Cửa tiệm của tôi mới mở, sợ rằng không đi được, thời gian nghỉ ngơi còn không có.”

“Xem phim mất có hai giờ, sinh viên làm thêm buổi chiều chú ý cửa hàng là được rồi.”

“Tôi cũng rất muốn, nhưng không được... buổi chiều tôi còn phải làm các món ăn, buổi tối còn làm điểm tâm ngọt.”

“Sinh viên làm thêm không giúp cô sao?”

“A Linh mới làm hai tuần, cũng chưa thể... nếu không thì anh mời cô ấy đi đi, này A Linh, A Linh.”

“Hà? Chờ một chút ...” Anh ta cuống quýt ngăn cô.

Hoa Đào lại gọi lớn: “A Linh!”

“Em đây, chị Hoa Đào, có chuyện gì?” Buộc lại mái tóc dài, A Linh vội vàng chạy tới.

“Em có rảnh không? Lâm tiên sinh muốn mời em đi xem phim!”

“Có thật không? Oa, thật tốt!” A Linh híp đôi mắt một mí rồi lườm một cái, gương mặt tròn trịa tràn ngập nụ cười, nhìn về phía Lâm tiên sinh, nói: “Hôm nay có bộ phim mới, tôi thật sự muốn đi xem!”

Lâm tiên sinh nhìn cô bé mập đang tiến sát lại gần, bị dọa vội lùi lại hai bước, cuống quýt lấy ra hai tấm vé xem phim, nói lại: “À, tôi có hai tấm vé, cũng không thời gian đi xem..., nếu cô muốn, có thể cầm rủ bạn đi xem.”

“Oa, Lâm tiên sinh, anh đúng là người tốt!” A Linh đưa tay ra nhận, sau đó chớp chớp đôi mắt một mí, vừa học được trong manga, bày ra tư thế cầu nguyện, sùng bái nhìn anh ta: “Anh đối với tôi tốt thật đó!”

Lâm tiên sinh xanh cả mặt, cười gượng hai tiếng, “Không có..., là đồng nghiệp cho hai tấm vé, ách, tôi còn có chuyện, đi trước.”

Lời vừa nói xong, anh ta vội vã chạy trốn chết, lúc chạy ra ngoài bởi vì quá hốt hoảng, suýt chút nữa va vào cửa.

“Hừm! Đồ vô dụng!” A Linh hừ một tiếng, cầm hai tấm vé xem phim quẹt quẹt hai cái.

Hoa Đào ở trong quầy, cười nghiêng ngả, cô bé này mặc dù hơi mập, nhưng rất có bản lĩnh, tuyệt đối không sợ người lạ, mà bộ quần áo màu hồng trên người cô bé nhìn trông rất khôi hài, mấy ngày vừa rồi, cô bé luôn dùng chiêu này giúp cô ngăn cản không ít khách nam có ý đồ khác với cô.

“A Linh, em thật lợi hại!”

“Vây được rồi, ha ha ha.” A Linh hai tay chống eo, lặng lẽ cười ba tiếng, không quên cất vé xem phim vào túi, sau đó nhỏ giọng cảnh cáo: “Chị Hoa Đào, chị thân hình đẹp như vậy, rất dễ bị người ta trêu hoa ghẹo nguyệt, buổi tối một mình ở đây, chị phải cẩn thận một chút đấy.”

“Chị biết rồi, em an tâm!” Cô nhìn cô bé, áy náy nói: “Thật xin lỗi, mỗi lần đều phải nhờ em giúp đỡ.”

“Không sao hết..., em đã quen rồi.” A Linh xua xua tay, muốn cô không cần để ý, sau đó hất cằm lên, kiêu ngạo nói: “Đây là do những tên đàn ông kia không có mắt, không biết thưởng thức đại mỹ nữ như em đây.”

Hoa Đào nhìn gương mặt tươi cười của cô bé không khỏi đau lòng.

Hôm đó, A Linh tới phỏng vấn, mặc dù gương mặt tươi cười, nhưng đáy mắt lại lóe ra sự lo lắng, miệng thì cứ liếng thoảng, gương mặt sáng sủa, nhưng Hoa Đào biết, cô bé nói nhiều chỉ là che giấu sự lo lắng cùng khổ trương.

Thấy cô im lặng, cô bé đứng dậy nói, cô ấy biết mình mập, nếu như cô không thuê cô ấy cũng không sao, cô bé nói do thấy cửa hàng tuyển nhân viên, mà cô bé lại thấy thích cửa tiệm nên mới đến thử mà thôi, cô bé vẫn mỉm cười, vẫn nói liến thoảng, một câu cũng chưa ngừng.

Hoa Đào cảm thấy, cô bé mặc dù miệng cười ha ha, nhưng đôi mắt gần như muốn khóc, cô vội cắt đứt lời cô bé, hỏi khi nào thì có thể tới làm.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên, A Linh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vẻ mặt cảm kích, cô bé bật thốt nói hôm nay có thể làm luôn, mãi cho đến lúc cuối cùng, A Linh vẫn vẻ mặt vui vẻ cười ha ha.

Nhưng lúc sau, Hoa Đào cảm ơn và nhờ cô bé giúp mình, thì cô bé nghĩ cho là cô không chú ý đứng ở trong góc len lén lau nước mắt.

Hoa Đào cũng không hi vọng A Linh cảm kích cô, mà cô chỉ muốn cho A Linh một cơ hội, nếu A Linh ta chân vụng về, cô sẽ sa thải cô bé, bởi vì dưới tình hình kinh tế của cô bây giờ, không thể có thêm gánh nặng. Thật may A Linh hết sức chịu khó lại thông minh, mặc dù thể trọng hơn tám mươi kí, nhưng cũng không gây trở ngại cho công việc của cô bé, hai tuần vừa qua, cô bé giúp đỡ cô rất nhiều.

Ba giờ chiều, ánh mặt trời vẫn nóng bỏng, trong cửa hàng máy lạnh bật vù vù, khách bàn số năm gọi A Linh, sau khi xác định A Linh có thể ứng phó được cô mới quay về phòng bếp chuẩn bị thức ăn và điểm tâm ngọt cho buổi tối.

Mấy ngày kế tiếp cô vẫn bận rộn như cũ, cũng nghe nhiều tin nhiều chuyện về ông chủ của nhà hàng bên cạnh.

Nghe nói anh ta họ Đồ, còn độc thân, không biết tên gọi là gì, nhà hàng là anh ta và bạn của mình cùng mở, mặc dù buôn bán không tốt, nhưng trên thực tế, theo quan sát của cô, nhà hàng bên cạnh chính là buôn bán vô cùng tẻ, nhưng lại không có ý định muốn đóng cửa.

Nghe nói vị Đồ tiên sinh và bạn của anh ta cũng là người có tiền, không cần dựa vào thu nhập của cửa tiệm kia mà sống, một thời gian trước còn đóng cửa tiệm mấy ngày không thấy bóng dáng, có vẻ không cần quan tâm tới cửa hàng có khách hay không có khách tới.

Không giống cô, bạn bệu muốn sống muốn chết, tiền kiếm được cũng chỉ miễn cưỡng trả tiền nợ cùng chi tiêu mà thôi.

Được rồi, thật sự là cô ghen tị với vị tiên sinh có tiền ở nhà bên cạnh, nhưng mấy ngày trôi qua ——

Sáng sớm, cô cực khổ từ trên giường bò dậy đi ra cửa, mua thức ăn, anh ta cũng rời giường từ sớm ra cửa, nhưng là lên ô tô đi dạo, chạy bộ buổi sáng.

Buổi sáng, trời nóng bức cô vui mình trong phòng bếp làm đồ ăn cho khách, thì anh ta ở trong sân trồng hoa làm cỏ.

Buổi trưa, cô ở trong tiệm bận túi bụi, anh ta ở lầu hai ngồi trước máy vi tính.

Buổi chiều, cô ở phòng bếp bận rộn làm điểm tâm ngọt, pha cà phê, anh ta ở dưới hiên lâu một ngủ trưa.

Buổi tối, cô loay hoay bưng đồ cho khách, thấy anh ta rảnh rang ở bên ngoài cửa hàng tay còn cầm hộp cơm tiện lợi, hoặc ngồi ở cửa uống bia ngắm sao.

Nửa đêm, cô đau lưng mệt mỏi, cố gắng ngồi trước bàn tính toán thu chi thì anh ta lại bình thản ngồi chơi đàn.

Thật sự, thật sự là —— tức chết người!

Được rồi, có thể thực sự anh ta mỗi ngày không phải đều trôi qua như vậy, dù sao chỉ có một lần cô không cẩn thận liếc sang thấy anh ta kéo rèm cửa sổ ngồi ở trước bàn máy vi tính, cũng chỉ thấy anh ta cầm hộp cơm tiện lợi thì thoáng đi qua cửa tiệm của cô mấy lần, cũng không phải ngày ngày cũng có thể nghe được tiếng đàn dương cầm, nhưng cô đúng là ngày ngày nhìn thấy anh ta đi chạy bộ buổi sáng a!

Cầm ghét người có tiền!

Cô biết mắt của mình thật sự rất không cẩn thận, không có việc gì lại đi rình xem nhà người ta, lại không khống chế được có cơ hội là lại nhìn về phía nhà bên, càng nhìn cô lại càng hâm mộ và ghen tị.

Cuộc sống thoải mái nhàn nhã như thế, cô cũng rất muốn.

Trong đêm khuya, tiếng đàn dương cầm lại mơ hồ truyền đến, lần này tiếng đàn không phải là bản nhạc cổ điển vui vẻ, mà là bản nhạc nhẹ nhàng êm ả.

Tiếng đàn thanh thúy động lòng người, cô lại thở dài một cái.

Đáng ghét, cô thật muốn thu lại bản nhạc của anh ta, sau đó mở ở trong tiệm của mình, nếu được như thế, buôn bán của cửa tiệm nhất định sẽ tốt hơn.

Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ cười hai tiếng.

Mặc dù cô rất muốn làm như thế... nhưng lại sợ bị đầu trọc nhà bên phát hiện, nhìn anh ta cả người cơ bắp, mặt hung dữ, nếu chọc giận anh ta, chắc chỉ một quyền cô có thể bị đánh bay đến tận Thái Bình Dương.

Ha ha....

Hơn nữa tiếng đàn nghe cũng khá nhỏ, cô có muốn lén thu cũng chưa chắc thu được.

Biết đâu tiếng đàn không phải do đầu trọc đánh, mặc dù mọi người đều nói anh ta vẫn độc thân nhưng ai biết trong phòng anh có người phụ nữ nào không?

Giống như là bạn gái thân thể không tốt, hoặc chị em gái?

Cô tò mò khẽ vén rèm cửa, lén nhìn sang nhà bên, ai lại biết cửa chớp nhà bên cạnh cũng bị người ta kéo ra một chút, hiện ra một đôi mắt màu lam tò mò, vừa vặn nhìn lại cô.

“Oa, a!”

Hoa Đào giật mình, vội vàng buông tay lùi lại một bước.

Là đầu trọc sao?

Không đúng! Mặc dù cô chỉ thấy đôi mắt màu xanh lam, nhưng sống mũi và làn da màu trắng, còn anh ta đen như vậy, hơn nữa tiếng đàn dương cầm vẫn đang vang vọng trong đêm, anh ta còn đang đánh đàn, không phải sao?

Vuốt ngực, ngăn nhịp tim đang đập thành thịch, cô cố gắng bình tĩnh lại, lấy dũng khí, sau đó kéo rèm cửa sổ ——

Không có.

Cửa sổ đối diện đóng chặt, cửa chớp cũng khép lại, tất nhiên cũng không có đôi mắt màu lam nhìn cô chăm chăm.

Cô nhìn lầm sao?

Không đúng, cô rõ ràng vừa nhìn thấy, hai nhà cách nhau chỉ có mấy mét, hơn nữa thị lực của cô rất tốt, mỗi lần kiểm tra thị lực đều là mười trên mười nha.

Trong nhà đó còn có những người khác sao? Bình thường sao cô không thấy?

Là... cái kia sao?

Không thể nào? Vận khí không phải tốt như vậy đi?

Tất nhiên, cô cũng không phải lúc nào cũng có thời gian đi rình coi người ta... ha ha

Cười gượng hai tiếng, cô tự nói với bản thân không phải sợ, lại chợt nhớ đến giả thiết là có người phụ nữ sức khỏe không tốt.

Chắc không phải bị cô hồ đồ đoán trúng chứ?

Hà Đào Hoa, người làm ơn dừng lại, suy nghĩ một chút, người năm nay đã ba mươi tuổi sao lại còn suy nghĩ lung tung vớ vẩn như thế.

Hai mắt mở lớn, cô một lần nữa kéo rèm cửa, tắt đèn, quyết định đi tắm.

Nhưng mới tắm được một nửa, cô lại không nhịn được suy nghĩ, nếu nói cặp mắt kia giống như của phụ nữ, không bằng nói giống như của đứa bé...

Đứa bé sao? Cũng đúng, tất cả mọi người đều nói anh ta độc thân, không ai nói anh ta không có đứa bé.

Ừ, nhất định là như thế, không sai.

Dùng sức gạt đầu, cô thở phào nhẹ nhõm, sau khi sấy khô tóc, tâm trạng thả lỏng, cô nằm trên giường, đầu vừa chạm vào gối đã nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cô gái ngực lớn ở nhà bên cạnh đã nhìn lén anh nhiều ngày.

Đương nhiên anh biết, bởi vì cô gái kia căn bản là không biết cái gì gọi là kĩ xảo nhìn lén, cô luôn mở hai mắt to, không có việc gì làm là nhìn về phía anh.

Trên thực tế, nói cô quang minh chính đại nhìn anh cũng không quá đáng.

Anh không chỉ một lần bắt được cô cau mày nhìn anh hoặc ở ngoài cửa nhìn anh, thậm chí có mấy lần dừng ô tô ở bên đường, chạy bộ thì thấy khi đó cô lái xe đi qua vẻ mặt khó chịu nhìn anh, miếng lưỡi bấm lâu bầu không hiểu nói cái gì.

Anh thật sự không biết mình đã làm gì đắc tội với cô, khiến cô mỗi lần nhìn thấy anh, sẽ cau mày lẩm bẩm.

Có vẻ như rất khó chịu, anh mới chính là người phải khó chịu chứ?

Lúc đầu biết nhà bên cạnh mở cửa hàng, anh cũng không cảm thấy có cái gì, nhưng khi cửa hàng cô vừa mở, anh mới cảm thấy có gì không đúng.

Trước không nói đến tiệm cô luôn luôn đông khách, đối lập với tiệm của anh chung quy là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, chỉ là mỗi buổi sáng cô dậy sớm rời giường nấu đồ ăn mùi thơm bốn phía, làm cho người ta bụng đói kêu vang, khiến cho anh không hiểu sao cảm thấy khó chịu.

Những mùi thơm kia cả ngày tràn ngập trong không khí, mùi vị hấp dẫn từ phía bên cạnh không ngừng bay qua, hại anh mỗi lần vừa ngửi thấy, khiến anh hoài nghi cả ngày mình chưa ăn cơm.

Cho nên sáng sớm hôm nay sau khi chạy bộ về, lại nhìn thấy cô đứng ở tường rào hai bên nhà, giẫm lên một tảng đá lớn ngó nghiêng nhìn về tiệm của anh, không khỏi nhàu mày.

Đủ rồi!

Kiên nhẫn của một người cũng có giới hạn!

Anh trực tiếp đi thẳng vào cửa chính đang rộng mở của nhà cô, tiến vào trong sân, không tiếng động đứng sau lưng cô gái ngực lớn này.

Cô vẫn chưa phát hiện sự hiện hữu của anh, hai tay vẫn bám vào hàng rào gỗ, cố gắng kiểm chân, rướn cổ nhìn về phía trước.

Ông trời, cô thật là thấp, đứng trên tảng đá cao khoảng 30cm, cũng chỉ cao gần bằng anh mà thôi.

“Đáng ghét, đã chạy đi đâu? Mới vừa rõ ràng còn thấy...” Trong miệng cô lẩm bẩm lầu bầu, cái đầu nhỏ nhắn vẫn dáo dác ngó nghiêng.

“Tìm người sao?” Anh hỏi.

“Đúng vậy.” cô theo phản xạ trả lời, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về phía sân nhà bên cạnh, không hề phát hiện có gì không đúng, chỉ thì thào hỏi lại: “Kỳ quái! Sao lại không thấy rồi hả? Chẳng lẽ gặp quỷ?”

“Cần giúp một tay sao?” Anh hỏi lại.

“Được——” cô trong nháy mắt cứng đờ, lúc này mới giật mình phát hiện có người phía sau mình, cô sợ hãi hốt hoảng quay người lại, trượt chân, cả người bị mất thăng bằng!

“A, oái ——”

Phát hiện mình sắp ngã xuống, cô thét chói tai, hai tay phản xạ quơ loạn, bắt chắp tất cả trước hết bầu vú vào người đàn ông ở trước mặt!”

Cho nên, đợi đến khi thân thể cô ổn định, phát hiện ra hai tay cô bám chặt vào cổ của vị tiên sinh đầu trọc, hơn nữa mặt của anh ta gần ngay trước mắt, gần đến mức mắt đối mắt, mũi đối mũi, gần đến mức chóp mũi hai người chỉ có cách nhau khoảng 5cm, gần đến mức cô có thể nhìn thấy đáng vẻ lưng cuống của mình trong đôi mắt màu đen của anh, còn phải nói đến bộ ngực hùng vĩ của cô đang trực tiếp thân mật dán sát vào lồng ngực rắn chắc nóng rực của anh.

Cô nháy mắt cứng người lại, đại khái là một giây đi, sau đó lại lần nữa hét lên, hốt hoảng buông anh ra, vội vàng lùi về phía sau.

Người cô vẫn đứng trên tảng đá, bước lùi lại tất nhiên lại một trận náo loạn, thấy cô bị dọa chơi với ngã về phía sau, hai tay vung loạn, để tránh cho cô gái ngốc nghếch này đưa đầu đụng vào hàng rào, phơi bày tại chỗ, Hải Dương lông mày nhăn lại, đưa tay ra vịn eo cô, một lần nữa giúp cô ổn định thân thể.

Cô chưa kịp hoàn hồn hai tay đặt trên ngực anh, gương mặt đỏ bừng thở hắt hắt hai cái, lại phát hiện ra tay mình đang để trên ngực anh, vội vàng rút tay lại.

“A, cảm ơn... xin lỗi...” tay chân cô luống cuống, mặc dù đã rút tay về nhưng lại không biết để đâu, bởi vì tay anh vẫn còn đang giữ eo cô.

Cô lúng túng nhìn gương mặt không chút thay đổi của vị tiên sinh đầu trọc cao lớn, có mấy giây không biết phải làm gì, cuối cùng mới lấy hết dũng khí nói: “Chuyện này..... tôi.... tôi đừng vững rồi.... anh có thể buông tay....”

Mắt anh cũng không chớp, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Hà Đào Hoa bị anh nhìn đến da đầu tê dại, trong đầu lại xuất hiện những ý nghĩ lộn xộn, bàn tay anh đặt trên eo cô bỗng nhiên nắm chặt, mặt cô trắng bệch, không biết anh muốn làm gì, cánh tay lại vô ý thức bám chặt vai anh, hoảng sợ kêu ra tiếng.

“Anh muốn làm gì?”

Lời vừa dứt, cô bỗng ngẩn người, bởi vì anh buông cô ra, anh không làm gì, chỉ là nắm eo cô, đỡ cô từ trên tảng đá đặt xuống mặt đất.

Thật là nhẹ nhàng.

Anh dễ dàng giống như là từ trên bàn cầm quyển sách, sau đó lại đặt một quyển sách khác xuống.

Phát hiện mình lại hiểu lầm người ta, cô lúng túng vừa nhìn anh vừa đỏ mặt, hốt hoảng cố gắng mỉm cười.

“A..... Ha ha..... cảm ơn.....” Cô vuốt ngực, ngẩng đầu lần nữa cùng anh nói cảm ơn, rồi lại hơi kinh ngạc một chút, anh thật sự vô cùng cao lớn, trước đó chưa đứng gần cô đã cảm thấy anh rất cao, bây giờ anh ở ngay trước mắt, chiều cao chênh lệch của hai người càng làm cô có cảm giác bị uy hiếp.

Ông trời, tầm mắt của cô chỉ đến lồng ngực anh mà thôi, cô muốn nhìn mặt anh, còn phải ngẩng cao đầu mới nhìn thấy.

Cô không nhịn được khẽ lui lại một bước, sau đó nghe thấy anh mở miệng.

“Cô tìm tôi?”

“Hả?” Cô mở lớn hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, gương mặt mờ mịt.

Anh giơ tay chỉ chỉ bên kia hàng rào, “Cô không phải vừa nói đang tìm người.”

“A? Tôi... á.....” đột nhiên nhớ tới, cô chỉ cảm thấy ngại ngùng lúng túng, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Nhìn lên bị người ta bắt tại chỗ!

Trời ạ, muốn phạt con rình lên người ta, tại sao không trực tiếp cho một đạo thiên lôi đánh xuống con đi?

Cô nhìn anh, gương mặt càng lúc càng đỏ, trong đầu trống rỗng, thật lâu mới nghĩ ra được một cái cớ vô cùng sứt sọc.

“Cái đó..... là.... thật ra thì.... tôi, tôi.... tôi muốn nói..... cửa tiệm mới vừa mở..... anh có muốn..... làm thẻ hội viên?”

Thấy anh bộ dáng có vẻ không tin, cô vội vã nói thêm một câu.

”À, tới cả hàng dùng cơm được ưu đãi chiết khấu 8% ... Ha ha ha.....

Anh vẫn trầm mặc không nói, nhìn cô.

Hoa Đào gương mặt đỏ bừng sống chết chống đỡ, không ngừng mở miệng: “Hôm nay có mì ý, canh hải sản, bí đỏ, điểm tâm bánh ngọt, một khách là 150 đồng, anh có muốn...ha ha ha.... tới dùng thử?”

Anh vẫn là trầm mặc, hai tay ôm trước ngực cúi đầu nhìn cô.

Gương mặt bình thản không biểu lộ cái gì, không biết sao lại chọc giận cô, Hà Đào Hoa hai tay chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn anh chằm chằm, sau đó thốt lên một câu—

“Ăn không ngon không lấy tiền!”

Anh hơi nhướng mày, sau đó nói ra một chữ.

“Được.”

Anh nói xong, liền quay người đi ra ngoài.

Cô ngậy người, nhìn anh sải bước rời đi, đi ra cửa chính, rồi tới đường, và sau cùng biến mất sau hàng rào giữa hai cửa hàng.

Gi? Cái gì? Tình huống này nghĩa là sao?

Cô trừng mắt nhìn, đôi môi đỏ mọng khê mở, hai tay vẫn chống ở trên eo.

Hai giây sau, cô phục hồi tinh thần, chau mày, không nhịn được lại muốn đứng lên trên tảng đá nhìn lên, mới xoay người chân còn chưa kịp dẫm lên tảng đá lại nghe tiếng nói bên kia hàng rào truyền đến.

“Đừng đứng trên tảng đá nữa.”

Cô hoảng sợ vượt ngực, mặt đỏ bừng, lúng túng giải thích: “Tôi... tôi.... tôi không có...”

Trả lời cô, là âm thanh anh đóng cửa lại.

Cô vừa xấu hổ vừa bực mình, lẩm bẩm mấy câu, mới không cam lòng xoay người đi vào trong tiệm.

5. Chương 5: Chương 5

Cả 65ngày không 82thấy anh c0ta, cô vẫn 8nghĩ là 7chữ “được” 63kia của canh chỉ bblà thuận b5miệng nói, 6dù sao chính 90nhà anh ta 7cũng mở anhà hàng 18ăn, sao lại 3có thể không 63có việc 69gì chạy 43đến nhà 1cô dùng cơm.

Ai 9biết, lúc 4cmặt trời d6lặn, anh 1eta đến thật, bkhông chỉ đến, còn 0dẫn theo 1ba bé trai 7cũng trầm admặc như d6anh.

Ba 0bé trai số 28tuổi khác bnhau, diện 5mạo cũng bkhông giống efnhau.

Đứa fabé nhỏ nhất catóc vàng, 1mắt xanh, e4trông rất dxinh đẹp; 6fở giữa 7dlà đứa 67bé tóc đen 5mắt đen, ectrông có devẻ giống 7người châu 35mĩ la tinh; 3đứa lớn 7nhất giống 12người châu ceá nhưng 6không giống f9với hai 2đứa bé kia xinh đẹp, a9mà đôi dmắt tối c9tầm có vẻ atrưởng ebthành sớm để lại bcho cô ấn 2tượng sâu 3sắc.

Cô b7nhanh chóng 3nhận ra 8đôi mắt 7cnhìn lên ecô sau cửa 1chớp hôm c8đó chính 7là cậu 1bé nhỏ dnhat, còn 91đứa bé 2trong sân 1fchính là 8cậu bé 1lớn nhất.

Cô 0không tự b1mình đưa 2món ăn, amà là tiểu 6Quyên sinh 2fviên làm e2ca tối đã ccgiúp cô, 7anh ta cũng b3không chào 64hỏi với 1cô, cô cũng 20rất bận crộn, tất 73nhiên cũng 8giả bộ 6làm như 5không thấy.

Nhưng 26một lát 85sau, bên 8ngoài có 6bốn vị 9khách đến, cmột đôi abvợ chồng, 9cùng hai 0bcô bé một c2lớn một 49nhỏ đi f5vào, tiểu 7Quyên vội evàng cầm 0thực đơn, cbsau đó ra 9đón khách.

“Hoan adnghênh quý 0khách, xin chỏi bốn d5người sao?”

“Không, 7tám người.” 5Người đàn 0ông đi phía 85trước ôm 0fbé gái nhỏ fanhất, đưa etay chỉ f7vào vị 1tiên sinh cđầu trọc 9ađang ngồi 6fp phía bàn 51kia, nhe răng 6acười đáp: f“Chúng 9tôi đi cùng 3nhau.”

“À, 6đi cùng 7nhau?” 1Thì ra anh 04ta có bạn!

Cô 24sửng sốt bmột chút, asau đó mới 7phát hiện 5ra mình không denên có vẻ 9quá mức 7kinh ngạc, 1bnhưng đã 57không kịp drời, đối 1phương thấy 36vẻ mặt 6kinh ngạc 2của cô 84cúi đầu 7neho mắt 6nói: “Không 1bsai, đi cùng 8bnhau. Nhưng 81cô yên tâm, atôi bảo 1đảm với 69cô, chỉ bcần ngồi fthấy mùi 60thơm này, 3tôi sẽ 2giúp cô 9bmột tay, 4nhất định 4phải khiến 5tên đầu b5trọc kia 5btrả tiền, 6không cần 3fcô mời 6khách.”

“Mời 9khách?” eCô chớp 1mắt mấy c3cái.

“Đúng 97vậy, không 44phải nói eấn không 3engon không 50lấy tiền 09sao?”

Cô 9lúc này 49ngắn người, d1mắt mở 4lớn nhìn 29người đàn 54ông đang 32ôm cô bé, 3csau đó lại 8nhìn người 0đàn ông bđđang ngồi 51bên cửa esổ cúi adầu xem 4thực đơn, 3ckhôn kiếp, 1aanh ta không 2cthèm ngẩng 0đầu, chỉ 8đưa tay 1chỉ những 05món ăn trong 5athực đơn cđể tiểu 4Quyên ghi lại.

Thì ara anh ta 09định tới 5ăn uống 5echùa sao?

Một 1aluồng khí 3nóng bốc 5lên, cô 0hận không cthể xông 5alên nhéo 5echo anh mấy b6cái.

Khôn e7kiếp! Thảo 7nào anh lại b7tìm nhiều 0người như f7vậy!

Không 8sai, cô có benói câu 85nói kia, bnhưng là ab—— tại 1asao lại c2có người fnhư thế 8à?

Rõ 0ràng mình 34có tiền, 1lại muốn 2chiếm tiện 3bnghi, ham 65món lợi 91nhỏ!

“Tiểu bthư, cô 2vẫn khỏe 8chứ?” 2Thấy cô c4gương mặt f7đột nhiên b3đỏ bừng, beCảnh Dã 1sợ hết 01hồn.

“Không 8có, tôi 2không sao.” aCô quay đầu, 94cắn răng 38mím người: e4“Tôi 1asắp bàn 7giúp mọi 67người.”

“Chú eHải Dương!” daBé gái lớn 3hơn chạy 0nhanh như c5làn khói 8vào cửa, davòng qua abcô và người 3ađàn ông 9kia, cười 0cười chạy 41tới phía 0tiên sinh 9đầu trục, ccô bé vừa 0ngồi xuống, 5đã đưa 3tay sờ sờ 1edầu bé 4traí, vừa d3chào hỏi bvới những angười khác: f“Hi! 9Tiểu Bạch, 7tiểu Hắc, 32tiểu hoàng”

Phong f2Thanh Lam, 4con đang egọi tiểu 5acầu à!” 3Cảnh Dã 5ôm bé gái 6trong ngực 9đi đến, 3evõ nhẹ fđầu cô 8bé.

“Oa, 6eRất đau!” bCô cau mày 9quay đầu 0lại, biện 4hộ: “Con 0cũng chỉ 31muốn tìm 0các xưng ehô với 7bạn họ!”

Cảnh bDã á khẩu, acđúng là 1nhất thời 9không nghĩ 47ra nên nói 0acái gì, achi có 7thể nhìn 2chằm chằm bcvào con gái, emột lúc 0sau mới 2nói: “Nhưng 6con cũng e4nên tìm 0tên gọi 99để nghe 16hơn một f6chút.”

“Vậy ftên là gì?” 4cHai mắt 2đen nhánh fmở lớn, dnhìn anh.

“À...” 4eChết tiệt, 2bây giờ 7bảo lập c8tức nghĩ, 1anh cũng 1nghe không bra.

“Vị 5dụ như edtên tiếng 6anh của ecbon họ.” 9Âm thanh 5cquen thuộc 7cho anh đáp aán

“Tên d3tiếng anh? ffBọn họ—— 4à!” 6dVừa mới 9nói được cnữa câu, atay Cảnh fDã bị Hiểu e1Dạ nắm b2lấy, anh 2cúi đầu dthấy cô dnháy mắt, bdmới phát dhiện bà 0chủ cửa bhàng đi 7phía sau 4hai người, fevề mặt 4hoài nghi.

Anh 6cthấy thế 0vội vàng 6sửa lời: 8“À chuyện e1đó, gọi 8tên tiếng 62anh của cbọn họ.”

Tiểu cLam lúc này d1phát hiện 58có gì đó 4không đúng, 65cô bé trừng f6mắt nhìn, 6lập tức 5gió chiều 3anào theo 10chiều dấy: 6a“Đúng f4rồi, tên 7tiếng anh, bnhưng con akhông nói 44được tiếng canh, nên f7mới giúp ehọ tìm 20nhữ danh.”

Cô 8fbé nói xong cvội vàng 2quay đầu a0lại, chốt 1bdạ le lưỡi.

“Được 6rồi, đừng 9lộn xộn 00nữa, tiểu 52Lam, con đứng 07dậy, chúng abta ngồi f6cùng bàn.” afHiểu Dạ 2âm thâm 7thở phào 34nhẹ nhõm, 77cười khổ 08ôm cô bé ađang ở 2trong ngực 25Cảnh Dã, 73sau đó nói: 6“Anh fdcũng giúp 3một tay eđi.”

Hiểu c8Dạ mím c4cười nhìn 0bà chủ 97cửa hàng, eHoa Đào 39theo thói bqwen cũng 1cmím cười 8lại, nhưng b4vẫn không 0hết nghi 1ngờ, cô atiến đến 2dưới sự 9dgiúp đỡ f0của người 17đàn ông 28đó, sắp d8xếp bàn 96cho bọn e4họ.

Từ cdầu đến 4cuối tiên 9fsinh đầu fdtrục đáng 5ghét vẫn 23không thay 66đổi, ngồi 63dính trên 1ghế, không 3có một f3chút ý tứ 9muốn giúp, banh ta chỉ 5ngẩng đầu d2nhìn cô 0gái kia gật 68đầu một 6fcái coi như 1chào hỏi, dsau đó xoa f4đầu cô 94bé lớn, 6rồi tiếp 4tục nghiên 30cứu thực 9đơn. Người 4đàn ông 3kia hơi nhiều b1lời, chưa 22đầy năm dgiây đã aalại nghe a2thấy tiếng bacười sang 0sáng của eanh ta.

Thật 65ra thì cũng fkhông cần 21đầu trọc 9giúp, bởi 8vì người 13đàn ông fkia một 76mình đã adẽm chỗ engồi sắp xếp xong, 1nhưng cô 85vẫn cảm 2thấy tiên dbsinh đầu etrọc không 34có một 35chút lễ 01phép nào.

Chỉ 2một lát bsau, tất 6cả mọi 37người đều bengồi xuống.

Bị 3anh ta chọc 03tức, sau 9ekhi đưa f8món ăn đến, 9cô mím 93cười ngọt 5ngào: “Yên ftâm, ăn 7ekhông ngon 0không lấy atiền!”

Cô 7fđặc biệt 8chú ý tới bbàn của 8bọn họ, btự mình 5phục vụ, 7nhưng mỗi 7lần đưa e5đồ ăn 43cô đều 57về mặt 65ngoài cười a7nhưng trong akhông cười 44nhìn chăm 1chăm đầu b9trọc đáng dghét, cần 8bằng nghiêng 7blợ trong 6blòng mắt 6dthăm.

Tốt efnhất là 7no chết 6anh! Đầu 7theo!

Khi 4cô đưa fmón ăn cuối 7cùng lên 72thì người cđàn ông 5kia và cô f9bé lớn a5cười với c7cô sau đó ebnhìn về 53phía đầu 3trọc nói 5——

“Yên 1tâm, ăn 4không ngon 6không lấy 6btiền!”

Sau 7ddó, hai 4người bọn 50họ cười 36lần lộn.

Trong enháy mắt, b8cô biết 8mình có 0chút quá d0mức, không akhỏi đồ 1mặt, nhưng 8cđầu trọc 8đáng ghét 8vẫn như b7cũ không 3nói gì, 3ngược lại 5cô gái kia 66ngắn người 7ađàn ông 29và con gái.

Trời 9a, cô thật 58sự bực 42bản thân, 00sao lại 3để ý tới 9chuyện nhỏ bfnhư thế.

Gương d2mặt đỏ 07bùng, cô fgần như 33là chạy dtrối chết 9cra khỏi aabàn của 8bọn họ, 9sau đó không 0edám quay 27lại, còn a9món điểm a5tâm ngọt.....tất 3cả do tiểu 5eQuyên đưa.

Nhưng 9mà cô lại 94không nhin fđược rất 7nhiều lần f6nhìn lên cbọn họ, a3toàn bộ 22bữa ăn, 25cô không 6thấy đầu 6trọc nói cchuyện, 5ngược lại 8fthỉnh thoảng 75nghe thấy 74cô gái kia 7nhẹ giọng 0cười nói, c9nhưng đa 24số thời 4điểm, cô agái đó 6đều chăm ebsóc bé gái e7ngồi trong 13ngực.

Bé a8gái đó acho người 9ta có cảm 5giác là eạ, không 35giống những 3đứa trẻ 1khác có 4biểu lộ atức giận f9vui vẻ hay dkhóc lóc, 6cô bé thậm 7chí còn 2ckhông thêm 8cử động, 29cặp mắt 0cũng trống 3rỗng mờ 3mịt, nhưng dcô gái kia b7hết sức 1cẩn thận 91che chở fcho bé gái.

Ba 87cậu nhóc fthì từ 17đầu đến 6cuối trăm bmặc, chỉ 14có cô bé a5lớn cùng f8người đàn 5ông kia giống cnhau, hai a4người này 48nói rất 6enhiều, nhưng 9anói chưa f7được mấy 78câu lại 0âm ĩ cả alên, mặc bddù một 9bàn tám f8người, 0ecó năm người eim lặng 3giống như bở lò, cĩt nói nhưng ccchỉ dựa d vào hai người 8bọn họ, cmột bàn 9cũng rất 52náo nhiệt.

Cô cnhìn bọn 73họ cảm ccthấy kì dquái, cũng 6akhông thể 81đoán ra 1được quan a9hệ giữa cbọn họ.

Duy enhất nhìn dra được, e4là đôi cenam nữ kia 49có thể d2là người 3fyêu hoặc 8vợ chồng, 2người đàn 0ông mặc ddù cùng 8fcô bé lớn 03cãi nhau, anhưng bàn đtay vẫn aluôn nắm 7chặt lấy 4bàn tay cô 55gái ở bên facạnh, cô bgái mặc e7dù chăm 9bsóc bé gái 5dnhỏ nhưng cecũng theo 8bản năng a4hưởng ứng, fnắm chặt ftay anh ta, 6đút món 72ăn cho anh 05ta, còn cười bcười lau agiúp anh 85ta vết bẩn 0fdính vào b8mặt.

Hai 12người kia 05trong lúc dlo đang, athân mật, 76khiến người 2khác nhìn 26vừa ước 8ao, lại 26đổi kị, 9rồi lại 3không nhin đđược bị 7tỉnh cảm dacủa hai 3người họ c7hấp dẫn, eakhông nhin 1được nhìn 1lại vài 31lần.

Nhìn 6hai người 87bọn họ, 0cô thấy 70trong lòng 57nhói đau, drất muốn, 8thật sự e8rất muốn aecó người cấđối với 2cô như vậy.

Tiếng 39nhạc êm 76ái bao trùm 0khắp căn 5phòng, cô 9cúi đầu cừa ly, etránh cho cviệc nếu bnhìn nữa, abcô sẽ lại 2ekhông nhin 5cđược, 5không ngừng lẩn năn hối 4hận, nhưng 2akhi nghe tiếng 0acô gái đó bcười, cô clại ngẩng 0đầu lên 3xem, cũng 96không chú 2ý chạm 9fvào tâm 3dmắt củ fađầu trọc.

Anh a3ngay từ bđầu cũng 6giống cô 9nhìn chăm cchú vào 6bhai người ahọ, sau 8đó mới bcnhìn cô, 1nhìn vào 87đôi mắt deden của 9fanh, cô khẽ bbchớp mắt, 3anh cũng b4giống cô, 46hâm mộ esự hạnh a7phúc của d5bọn họ.

Nháy 7mắt, như 0có cảm bgiác anh ahiếu rõ 67cô có bao dnhiều cô 46đơn và 5lo lắng, egiống như 4acô có thể 90hiếu anh 8ecó bao nhiêu đtĩnh mịch.....

Cô 9cổ họng 2như bị 12bóp nghẹn, 50trái tim 9chợt tăng 9nhanh.

Anh a6vẫn nhìn 8cô qua những 2acái bàn 97ngăn cách, 1equa đám 2người...

Mọi 9người trò c8chuyện với 6fnhau, tiếng b7nhạc dịu fddàng, thời fgian như bngừng lại.

“Chị 9Hoa Đào, d2bàn ba gọi 4ddiễm tâm 0ngọt.”

“Cái 51gì?” e7Cô trừng 4mắt nhìn 4tiểu Quyên, 2bỗng nhiên 9phục hồi betinh thần, edỏ mặt 4lúng túng: c“À, bđược, 9chị sẽ 97lấy ngay.”

Cô ehốt hoảng 83cúi đầu, 41tay chân aluống cuống 34chuẩn bị 4ediễm tâm 5ngọt, nhưng 1bởi vì 4quá lo lắng 6dlàm rơi 9cái mâm, 72càng làm ecô sợ hơn, 1vội vàng eanhặt lên, ethật vất evà mới f5sắp xếp 78được đồ dẫn.

Nhưng, 4không biết 1bởi sao, cô 55không dám eangắt đầu 8cnhìn về fephía anh, 6chỉ nỗ 53lực tìm 33việc để f5làm, nhưng 6toàn bộ 28tâm trí dcũng ở eatrên người 78đàn ông 3ngồi trên 2bàn kia.

Không dbiết có cbphải cảm 2giác của 9dcô bị sai 9không, nhưng fcô lúc này 4dcó cảm a7giác đầu ftroc đáng 0dghét đang 9chăm chú 30nhìn cô, cbmà cô lại d3không dám 4ngắt đầu 1dxác nhận.

Khi c0bọn họ 7đứng dậy b3chuẩn bị arời đi, 96thì cô thậm 7chí muốn 3echạy đến eaphòng bếp btrón, nghĩ esẽ để 0d tiểu Quyên fdtĩnh tiền acho bọn 60họ, nhưng d2tiểu Quyên 2lại chạy ectrước cô, bđi vào nhà fvệ sinh, a3hại cô 3chỉ có fthể đứng b2cứng đờ ở trong 7quầy.

Để acho cô thờ ebphào nhẹ 8nhôm, người atĩnh tiền bblà không bphải là banh ta mà 88là cô gái bđó.

Cô dgái mỉm acười cầm efhóa đơn.

Hoa 6dĐào nhận 2bhóa đơn, 1cũng mỉm 72cười, còn bdchưa lên atiếng đã 4nghe cô ta c2nói.

“Xin e7lỗi, Hải 15Dương tìm echúng tôi, 04không hề c5có ý tứ dlà muốn 05ăn chùa, cCảnh Dã 4chỉ đùa fthôi.”

Ai.

Sau 3khi cô ấy b2nhắc lại, 27Hoa Đào blại nghĩ fđến việc 2mình với b8làm chuyện 13ngu ngốc, engười ta 92lại khách 25khí như dvậy, làm 24cô càng 89xấu hổ, 5ngượng dngùng đỏ acmặt nói: c“Không 0sao, tôi 97đã nói 61như vậy, 8bữa ăn fnày tính 7bcho tôi.”

“Sao f7có thể.” ceHiếu Dạ emỉm cười, 3đặt thẻ atín dung b5lên bàn. a © DiendanLeQuyDon.com“Tôi 55cảm thấy 19món ăn rất c1ngon.”

“Cô 3đừng làm dtôi thêm 6xấu hổ.” bfMặt Hoa cĐào càng 7đỏ, đẩy 5thẻ tín 2edụng lại. 6a © DiendanLeQuyDon.com“Bữa 06ăn này tôi dsẽ mời, 3lần sau 6mọi người 1đến ủng 0hộ là được.”

Thấy 1dcô lỗ tai 1cũng ửng 0đỏ, Hiếu cDạ cũng fkhông kiên 1dtrì nữa, 5dẫn tượng 6avới cô 4ecàng tốt b1hơn, cầm d8lại thẻ btín dụng, dkhẽ mỉm 2cười: “Cám 5ơn, vậy 9coi như kết acgiao bằng 9hữu đi, 84dù sao chúng 7cta cũng coi 5như là hàng e0xóm, tôi betên Ô Hiếu 3Dạ, còn 23cô?”

“Hà bĐào Hoa.” 85Cô mặt 7cdỏ tới 60mang tai nói 8tên của 02mình, sau e5đó lại 7không nhin 8ađược nghi 4ngờ hỏi: e“Hàng ebxóm?”

“Đúng 43vậy, Cảnh 4Dã.” 48Hiếu Dạ 6echỉ chỉ 61vào người 8đàn ông 1đang dẫn cmấy đứa anhở ra ngoài fcủa, “Tôi... e8 © DiendanLeQuyDon.comTiên sinh.”

Nói 5đen đây 5fcô bỗng 7dừng lại, 35giống như 8là không 8quen, khóe 8miệng nâng 1lên nụ bcười thần 03bí, lặp a6lại lời 9nói lần 8lữa, giọng 6nói kiên adịnh: “Tôi, 22anh ấy và beHải Dương 98cùng mở cbnhà hàng 3bên cạnh.”

“Cô ffvà tiên 8sinh kia cũng 0ở nhà bên cchạnh sao?” 9Nghe cô ấy cđnhắc tới, 79Hoa Đào 87mới nhớ 82đến lần cftrước hai cngười cùng flra vào nhà 0hàng đó, 4chỉ là 2fkhông đặc cbiệt chú aáy, bây giờ e7mới nhớ 8ra.

“Không 0có.” dHiếu Dạ 2lắc đầu, 0“Chúng cftôi ở chỗ 09khác.”

“À” 2cBống nhiên edcảm thấy 1cnhư mình 07hỏi quá 74nhiều vấn 50đề, Hoa 0Đào vội bddừng lại, 7mỉm cười 9bnói: “VẬY 7bkhi nào rảnh 0nhớ ghé fqua ủng bhộ.”

“Tôi fcũng rất 35muốn mời bcô lúc rảnh 4tới cửa 97hàng nhà 5etôi ngồi 8một chút, 9chỉ là...” aHiếu Dạ 1angừng một dchút, ngưỡng 09ngừng nhìn fbcô, xin lỗi 3anói” a0“Tôi dgần đây fdcó chút 1việc, đã 5số thời 23gian không fbở trong 4dcửa hàng, 66Hải Dương 9fnấu thức 8aăn, à... a © DiendanLeQuyDon.comcó chút ckhông vừa 5miệng.”

Hai 3emắt Hoa bdĐào mở 63lớn, có cchút mờ 01mịt, “Cái fl gì?”

“Chuyện 8này..... ef © DiendanLeQuyDon.comrất khó 7egiải thích, 54lần sau 0có thời aegian rảnh besẽ cùng bcô nói chuyện.” 05Nghe thấy 0cCảnh Dã 3evà tiểu c0Lam đang 1âm ĩ bên 1cngoài, Hiếu 2Dạ mỉm acười, chào 4acô, sau đó 9fcảm vi da aadẫn bé e3gái đi ra.

Hoa 4Đào theo dthói quen ccũng chào flại Hiếu fDạ, đi 2theo tiễn 24cô ra ngoài, anhìn bóng 7dáng cao a3lớn đứng 1engoài cửa, aHiếu Dạ 72đưa bé 8bgái cho đầu eetrong, lúc efHiếu Dạ 6đi ra khỏi 7cửa, anh vừa cvận quay 1fđầu nhìn 3vào trong 40cửa hàng.

Tầm 1mắt hai e4người lại 09giằng co 4ở chung bdmột chỗ.

Cô 5trong nháy 8bmắt không 13thể nhúc 84nhích, mặc 6dù khoảng fcách rất f2xa, nhưng 41cảm xúc 06của cô 0bị ánh 1bmắt đen fthăm thẳm 0kia làm cho b9lay động.

Sau 6đó, cô 3bé lớn dchạy vào 0gọi anh.

Mãi 8echo đến 8khi anh dời 50tầm mắt, bcùng bằng 24hữu rời 68đi, trở 2về căn bdnhà bên fccạnh, trong e6lòng cô vẫn nhảy 18loạn, cổ 4họng bị 89nghẹn lại 4không hiểu 3sao có cảm 8agiác căng 5thẳng.

Chắc 8là ảo giác?

Khoảng 3cách xa như 5vậy, làm 8sao có thể 8dnhìn thấy 89ánh mắt 9của anh, blàm sao có 37thể hiểu e0anh nghĩ 49gì?

Anh... 62 © DiendanLeQuyDon.comlàm sao biết 0được cô 91đơn, hiểu 7được cô 1etĩnh mịch?

6. Chương 6: Chương 6

Tháng chín.

Mặt trời rực rỡ, 24 độ vĩ bắc, trong thành phố, ánh nắng cuối thu tản ra uy lực của nó, phía xa cảnh vật bởi vì hơi nước bốc lên mà mờ ảo lay động.

Ở nơi đây, tháng tám cùng tháng chín cũng chẳng khác nhau là mấy, chỉ ngoại trừ mặt trời lặn sớm hơn, nhiệt độ dịu hơn một chút mà thôi.

Hà Đào Hoa đứng trong phòng bếp, có vẻ chăm chú quét bơ lên bánh ngọt, nhưng trong đầu suy nghĩ lung tung.

Kể từ sau hôm đó, cô không nhìn lên vị tiên sinh đầu trọc ở nhà bên cạnh, sợ lại bị bắt được, cũng sợ lại sẽ có ảo giác.

Nhưng không nhìn là một chuyện, không nghĩ đến lại là một chuyện khác.

Cô hoàn toàn không có biện pháp khống chế suy nghĩ trong đầu, huống chi coi như cô không có chú ý nhìn lên, nhưng trong lúc vô tình sẽ thấy anh ta đi ở trên đường, hay gặp anh ta ở cửa ra vào, cho dù bất cứ thời gian nào, cô vẫn như cũ trong lúc không phòng bị lại gặp anh ta.

Thật may anh ta dáng dấp cao lớn, lại thêm cái đầu trọc, nhận ra rất nhanh, cô từ xa trông thấy có thể nhanh chóng chạy trốn.

Cô biết mình làm như vậy rất kì dị lại không có can đảm, nhưng không có biện pháp khống chế, hơn nữa cô sợ chính là, mình sẽ bởi vì ảo giác, mà ngộ nhận nhiều hơn... một cái gì đó, sau đó lại không có cách nào bù đắp sai lầm, để cô càng xấu hổ hơn!

Cô bắt kem, tạo thành đóa hoa màu trắng, xoay bánh ngọt một vòng quan sát một chút, xác định mọi thứ đều ổn, mới bày ra ngoài tủ kính.

“Chị Hoa Đào!”

“Hả?” Nghe tiếng A Linh gọi, cô tò mò quay đầu lại.

“Chị nhìn cậu bé ở bên ngoài kia.” A Linh cau mày chỉ vào cậu bé đang đứng ở hàng rào sát vách.

“Làm sao?” Cô đi đến bên cửa sổ nhìn, ở trong tiệm cao nên không cần đứng lên ghế cũng có thể nhìn thấy một phần nhỏ sân ở bên kia.

Một bé trai tóc vàng đang đứng im lặng, cô liếc mắt một cái đã nhận ra chính là cậu bé nhỏ nhất ở nhà bên cạnh.

“Cậu bé đó thật là lạ, cứ đứng im lặng ở chỗ đó.” A Linh cảm thấy kì lạ nói: “Không biết cậu bé đứng đấy nhìn cái gì, đứng đã lâu, khoảng tầm mười phút.”

Bé trai không nhúc nhích, cúi đầu nhìn, ở vị trí của cô không thể nhìn thấy cậu bé đang nhìn cái gì.

“Chị đi xem một chút.” Hoa Đào thấy bé trai bên cạnh không có ai, quay đầu nhìn vào nhà hàng bên cạnh, cũng không bóng người, trong lòng có chút lo lắng cậu bé sẽ chạy ra ngoài, mặc dù an ninh rất tốt, nhưng bên ngoài xe tải đi lại nhiều, cô vội tap dề đưa cho A Linh rồi đi ra ngoài.

Vừa mới đẩy cửa, chạm vào mặt là một luồng khí nóng thổi tới, bước chân nhanh hơn, cô đến bên ngoài hàng rào mới biết cậu bé nhìn một vật thể màu đen.

Đó là cái gì? Mèo sao?

Cô cau mày, đi qua cửa nhìn, bỗng sợ hết hồn.

Vật kia chính là con mèo, nhưng đã chết rồi, nhìn như bị xe đâm, sau đó cố bò đi, cuối cùng vẫn bị chết. Hơn nữa không biết chết bao lâu, dưới nhiệt độ thời tiết thế này xác con mèo đã bốc mùi hôi thối.

Cô theo bản năng bịt mũi lại, sau đó phát hiện bé trai vẫn không nhúc nhích nhìn con mèo, gương mặt không chút biểu tình.

Đứa bé này trông thật kì lạ.

Có chút lo lắng cho cậu bé, mặc dù không muốn đứng lại gần xác con mèo kia, Hoa Đào vẫn tiến đến bên cạnh cậu bé ngồi xuống, mỉm cười mở miệng, “Xin chào, chị tên Hoa Đào, ở nhà bên cạnh, em tên gì?”

Cậu bé nghe giọng cô, rớt cuộc ngẩng đầu nhìn, nhưng không đáp lại, cũng chẳng mỉm cười.

Oa, đứa bé này thật là vô cùng xinh đẹp.

Lông mi rất dài, con ngươi màu lam mở to, mái tóc vàng mềm mại....

Lúc trước nhìn từ phía xa, cô cảm thấy cậu bé rất xinh đẹp, bây giờ nhìn gần cô mới biết cậu bé này vô cùng đẹp, đẹp đến kinh người, đẹp đến mức chỉ có thể dùng hai chữ tinh xảo mà hình dung.

“Đây là mèo của em sao?” Mặc dù thấy cậu bé không phản ứng, nhưng cô vẫn mỉm cười, hỏi tiếp.

Cậu bé một chút phản ứng cũng không có, tầm mắt vẫn dán chặt lên xác con mèo.

Á, con mèo kia bốc mùi thật khó ngửi, cô có cảm giác buồn nôn, nhưng vẫn cố gắng nhin, tiếp tục hỏi: “Em thích mèo sao?”

Cậu nhóc vẫn không nói gì, phản ứng duy nhất chính là trầm mặc.

Cô vẫn kiên nhẫn, lẩm bẩm lâu bầu nói: “Chị rất thích mèo, nhưng đáng tiếc nó đã chết.”

Không có phản ứng, không có phản ứng, vẫn là không có phản ứng.

Cậu nhóc vẫn cúi đầu nhìn con mèo bị chết.

Không muốn cậu bé ở một mình nhìn xác chết con mèo, Hoa Đào chưa từ bỏ ý định, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào cậu bé, không ngừng cố gắng nói: “Nếu không chúng ta——”

Cô chưa nói xong, tay vừa chạm vào cậu bé, bé trai lại giống như bị dọa sợ, lập tức lùi lại vài bước, suýt chút nữa ngã nhào, gương mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng bệch, con ngươi màu lam toát lên vẻ hoảng sợ, giống như sợ cô đánh mình.

Cô ngăn người, không biết mình làm sai cái gì, vội vàng giơ hai tay lên, bày ra tư thế đầu hàng, “Thật xin lỗi, chị không cố ý, chị không có ác ý, em đừng sợ.”

Con ngươi màu lam vẫn như cũ mở lớn, cô cố gắng mỉm cười thân thiện, lúc này mới nhớ ra đứa bé có thể không hiểu tiếng Trung.

“A, thăm, tiếng Anh của chị cũng không tốt.” Cô cười gượng lằng lằng, đang không biết phải làm thế nào thì đột nhiên nghe được giọng trầm thấp người đàn ông phía sau.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không có đánh cậu bé!” Cô sợ hết hồn, vội vàng nhảy dựng lên giải thích, vội vàng vàng vàng giải thích, “À, tôi nhìn thấy cậu bé đứng chỗ này thật lâu, ra ngoài xem mới thấy cậu bé nhìn con mèo bị chết, con mèo này đã bốc mùi, cho nên tôi muốn nói cậu bé nên xử lý con mèo có thể sẽ tốt hơn một chút, hơn nữa làm sao để đứa bé một mình ở chỗ này, nếu cậu bé chạy ra ngoài đường bị xe đụng thì phải làm sao? Còn nữa, tôi chỉ không cần thận trọng phải cậu bé, tôi không có ý muốn hù dọa, tôi thề, tôi thật sự không có làm gì cậu bé ——”

“Tôi không nói cô làm gì thằng bé.” Hải Dương cắt đứt lời giải thích dài dằng dặc của cô, nhìn đứa bé vậy vẫy tay.

Bé trai vừa thấy anh gọi mình, lập tức đi tới.

Anh dùng tiếng anh nói với bé trai một chuỗi dài.

Cậu bé lắc đầu một cái.

Anh hỏi mấy câu nữa.

Cậu bé lúc gật đầu, lúc lắc đầu, có lúc nói ra một hai câu đơn.

Cô từ đầu tới cuối, một chữ nghe cũng không hiểu.

Anh không ngại bẩn, cầm xác con mèo đã bị bốc mùi lên, sau đó đi ra phía sau sân vườn.

Bản tính tò mò của Hoa Đào lập tức trỗi dậy nhưng vẫn đứng tại chỗ giãy giụa, cuối cùng không nhịn được lại chạy theo. “Này, anh muốn làm gì?”

“Đem chôn.” Anh nói.

“Hả?” Cô có chút ngạc nhiên.

“Đem chôn.” Anh lặp lại, sau đó tới góc vườn dừng lại, trong tay vẫn cầm xác con mèo.

Cô tránh xa con mèo, đứng ở bên kia, ngẩng đầu nhìn anh ta, tò mò hỏi: “Cậu bé kia làm sao? Tại sao cứ đứng im nhìn con mèo bị chết?”

Anh cúi đầu nhìn cô, giống như đang suy nghĩ cái gì, một lúc lâu mới nói: “Thằng bé không biết con mèo đã chết rồi, nghĩ rằng con mèo đang ngủ, đang chờ nó tỉnh lại.”

Cô hơi sững sờ.

Không biết con mèo chết rồi, đang đợi nó tỉnh lại?

“Không thể nào?” Cô kinh ngạc bật thốt lên.

“Mấy đứa bé kia có chút vấn đề về nhận thức sự vật thông thường.”

Anh vừa nói xong đứa bé đã cầm một cái xẻng nhỏ chạy đến.

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi xuống cầm lấy cái xẻng, đào một cái hố bỏ xác chết con mèo vào, không bao lâu đã xong.

Anh chôn con mèo sau đó còn lấy cục đá đặt trước đồng đất giống như là làm kí hiệu, phủ phủ hai tay, sau đó chấp tay lại hành lễ vái một vái.

Hoa Đào thấy thế không tự chủ được cũng chấp tay trước ngực, vái lạy ngôi mộ nhỏ nhỏ của con mèo.

Tiểu miêu, hi vọng lần sau người đầu thai đến một nhà tốt hơn, lúc đó đừng chạy lung tung nữa nhé.

Cô lẩm nhẩm cầu khẩn, mở mắt ra, thấy bé trai đang nhìn cô, lại nhìn tiên sinh đầu trọc, cũng đưa tay học anh ta phúi phúi, hành lễ vái lạy.

A a a, động tác của cậu bé rất đáng yêu đó!

Hoa Đào nhìn thấy, miệng khẽ mỉm cười, không nhìn được lấy cùi chỏ chọc chọc tiên sinh đầu trọc, muốn anh ta nhìn đứa bé.

Ai ngờ anh ta không nhìn đứa bé, vẻ mặt quái dị nhìn cô.

Cô hoảng hốt đỏ mặt, mở miệng hỏi: “Anh nhìn cái gì?”

Anh ta không trả lời, chỉ là vẫn ngồi đó nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô có cảm giác trên đầu mình mọc thêm một cái sừng, hay y phục không chỉnh tề, nhưng sau đó anh ta đột nhiên đứng dậy, cầm xẻng đi vào trong nhà.

Bé trai thấy vậy, ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lại nhìn đầu trọc, không suy nghĩ nhiều, rất nhanh chạy đuổi theo, chớp mắt một lớn một bé biến mất vào trong nhà hàng.

“Làm cái gì?”

Nhìn cũng không nhìn một cái đã biến mất sau cửa, cô tự đứng bực bội, tức đến mức dậm chân một cái, quay đầu đi về phía cửa tiệm của mình.

Đúng là người không có lễ phép.

Hừ, hôm đó cô lại có cảm giác như thế, đúng là ảo giác, ảo giác mà —

Đầu trọc đáng ghét! Không có giáo dục, đáng ghét!

Tức thì tức nhưng thời gian vẫn trôi qua.

Cô trở lại tiệm, bận rộn, cũng không có thời gian suy nghĩ tới người đáng ghét ở nhà bên.

Sau bữa tối, tiểu Quyên loay hoay một mẻ, thật vất vả mới qua thời gian dùng cơm tối, khách cũng rời đi.

Mười giờ tiểu Quyên cũng rửa dọn bát đĩa ly tách, lau chùi bàn ăn, trong phòng cũng chỉ còn có một vị khách.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, thấy tiểu Quyên mệt mỏi mí mắt sụp xuống, cô cho cô bé về nghỉ ngơi sớm.

“Nhưng chưa tới mười một giờ!” tiểu Quyên nói.

“Không sao, hôm nay cũng không có nhiều khách, em về nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa chị sẽ đóng cửa.” Cô khẽ mỉm cười, muốn cô bé an tâm, “Yên tâm, chị sẽ không trừ tiền lương, nhìn xem em đứng cũng không vững, mau trở về nghỉ.”

“Có được không?” tiểu Quyên vẫn có chút lo lắng.

“Đi đi đi” Cô cởi tạp dề của tiểu Quyên xuống, sau đó đẩy nhẹ người cô bé, cười cười ý bảo cô bé đi về. “Ngày mai đừng tới muộn là được, trên đường về nhà lái xe cẩn thận một chút, biết không?”

“Vâng, cảm ơn chị Hoa Đào.” Thấy cô nói vậy, tiểu Quyên gương mặt tươi cười, chào cô sau đó vui vẻ cầm túi xách đi về.

Nhìn cô bé ngồi trên xe, trước khi đi vẫn còn quay lại vẫy tay chào mình, cô không khỏi mỉm cười.

Cô cũng có mắt nhìn người đó nha, tìm hai sinh viên làm thêm, ai cũng ngoan lại còn nhanh nhẹn.

A Linh làm thêm buổi sáng cũng rất thông minh, tiểu Quyên làm việc ca tối mặc dù ít khi nói chuyện nhưng làm việc rất nghiêm túc, đáng đáp lại dịu dàng ngoan hiền.

Mấy ngày nay, có mấy cậu thanh niên đặc biệt vì tiểu Quyên mà đến, chỉ là cô thấy tiểu Quyên về phương diện tình cảm có vẻ hơi chậm, trừ phi có người trực tiếp bày tỏ trước mặt với cô bé, nếu không chắc qua nhiều năm cô bé cũng không biết được người ta thích mình.

Hoa Đào mỉm cười, dọn dẹp quầy và phòng bếp, nửa giờ trôi qua, khách ngồi bàn cuối cùng cũng đứng dậy thanh toán, sau đó không có khách tới nữa, cô cũng tắt đèn, chuẩn bị đóng cửa.

Dọn dẹp bàn rồi đem rác gom lại, vứt vào thùng rác trước cửa hàng, ngày mai chờ xe rác tới đổ.

Không ngờ cô vừa mới vứt rác xuống, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông thấp lùn nhảy qua hàng rào trắng, đẩy cô xuống đất.

7. Chương 7: Chương 7

Đối phương đến quá đột ngột, cô hoàn toàn không có phòng bị, trực tiếp bị xô ngã, gáy đập xuống sân cỏ, khiến cô cả đầu choáng váng.

Cô vẫn còn choáng váng, lại phát hiện gã đàn ông kia đè trên người cô, đưa tay bịt miệng cô lại, một tay kia nắm lấy ngực cô xoa, nắn.

Cô phản ứng đầu tiên là mùi hôi thối, phản ứng thứ hai là đau đớn! Phản ứng thứ ba mới là hoảng sợ!

Phát hiện đối phương muốn cưỡng bạo mình, cô tay phải nắm chặt, một quyền đâm vào mặt hắn ta.

Không ngờ cô dám phản kháng, hắn ta bị cô đánh, người hơi ngã ra phía sau một chút, thấy tay của hắn rời khỏi miệng mình, cô lập tức giằng co hết lớn.

“Cứu mạng! Có —”

Nhưng một quyền của cô mặc dù mạnh, nhưng không đủ dùng, hắn ta vẫn như cũ ngồi trên người cô, cô dùng hết sức lực nhưng vẫn không trốn thoát, hơn nữa sau khi bị cô đánh hắn ta càng thêm hung ác, bắt lấy tay cô, sau đó tát cô một cái, đánh cho cô vừa rồi vẫn còn choáng váng, càng thêm xây xẩm mặt mày, cắt đứt tiếng kêu cứu của cô.

“Câm miệng! Câm miệng!” Hắn ta lại một lần nữa bịt miệng cô, cúi đầu, hơi thở tràn đầy mùi rượu, mở miệng uy hiếp cô: “Tao chỉ muốn thoải mái một chút! Mày dám kêu loạn nữa, tao sẽ giết chết mày!”

Trời ạ, cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy!

Mặc dù cách hàng rào màu trắng là đường lớn, nhưng đêm khuya yên tĩnh, thỉnh thoảng có xe tải đi lại, cũng không có người chú ý đến nơi này, Tử Toàn chủ nhà hàng phía bên phải đang ở Đài Bắc, nghỉ phép mới trở về, bình thường căn bản không có người, còn nhà hàng bên trái là của đầu trọc, nhưng tiệm của anh ta vốn dĩ không có khách, cho dù có người, hai nhà cũng bị tường rào ngăn trở, cô lại bị đè ở góc khuất, trừ phi anh ta ở trên lầu nhìn sang bên này, nếu không căn bản sẽ không thấy được, hơn nữa cũng không chắc anh ta có ở nhà.

Cô phải dựa vào chính mình!

Cô trờng mắt nhưng trong bóng đêm không thể nhìn rõ mặt tên khốn kiếp này, chỉ cảm giác muốn nôn.

Hà Đào Hoa, bình tĩnh một chút, đừng phản kháng hắn, chờ hắn tỉnh táo lại tiếp tục công kích hắn!

Cô sợ hãi, thở hổn hển, ép buộc bản thân bình tĩnh lại, không giãy dụa nữa.

“Đúng rồi, hắc hắc, chính là như vậy, yên tĩnh một chút, lão tử chỉ muốn thoải mái một chút, thoải mái xong sẽ để ngươi đi!” Gã đàn ông đưa tay cởi quần của mình, lúc đứng dậy đang chuẩn vén váy của cô —

Lúc này, cô nâng đầu gối, dùng hết sức lực húc lên trên một cái.

Hắn ta kêu thảm một tiếng, ôm hạ thân ngã xuống bên cạnh, cô vội vàng bò dậy muốn chạy đi, lại bị hắn ta bắt được bắp chân!

“Mẹ kiếp, gái điếm thôi tha! Mà muốn ăn đòn!” Hắn ta một tay che hạ thân của mình, một tay kia kéo mạnh lôi cô trở về.

“Buông tôi ra! Đồ khốn kiếp! Buông tay” cô sợ hãi co chân còn lại đập vào mặt hắn thật mạnh.

Gã đàn ông kia mặc dù bị cô đập mấy lần vẫn nắm chặt bắp chân của cô, cô cũng không có cách nào đứng lên, bị hắn ta lôi ngược trở về, mắt thấy hắn ta vung tay, một quyền kia sắp rơi vào mặt mình, cô cực kì hoảng sợ, vội vàng giơ tay lên bảo vệ đầu, nhắm mắt đón nhận một quyền kia rơi xuống.

Không ngờ, cú đấm kia chạm chập không có rơi xuống người cô, một giây tiếp theo, hai chân vốn là bị hắn ta đè lên đột nhiên được buông lỏng, cô cũng sợ, mở hai mắt, không quên nhìn cơ hội bò về phía sau.

Lúc cô mở mắt đồng thời nghe được phía trước truyền lên mấy tiếng va chạm, sau khi nhìn rõ ràng, tiếng kêu gào cũng truyền đến, khi đó cô đã bò sát tới rìa tường, chỉ thấy tên khốn kiếp vừa này cường bạo cô bị một người đàn ông cao lớn đánh.

Là đầu trọc nhà bên!

Anh ta một quyền lại một quyền, mỗi một quyền cũng rất chính xác đánh vào người đối phương, đánh cho tên kia máu chảy đầy mặt.

Anh lại giơ tay ra một quyền, trong nháy mắt, bụi đất tung bay, máu tươi văng khắp nơi.

Cô chưa bao giờ chứng kiến cảnh bạo lực như vậy, bị dọa sợ đến nỗi không dám nhúc nhích.

Tên khốn kia bị đánh nhưng miệng vẫn nói ra những lời thô tục, mắng cô ngược lớn hạ tiện, ăn mặc ít vải căn bản là muốn dụ dỗ người khác! @#%\$#@, nhưng hắn ta chửi một câu, là bị đấm một cái, cứ thế cuối cùng hắn đổi giọng cầu xin, nhưng đầu trọc vẫn đánh đến khi hắn ta học máu nằm bẹp trên mặt đất, vẫn không tính dừng tay.

Cô nhìn đến kinh hồn bạt vía, biết đánh tiếp sẽ xảy ra án mạng, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, cô cố gắng đứng lên, chạy tới ôm tay phải của anh.

“Đủ rồi! Dừng tay!” Cô kinh hoàng ngẩng đầu ngăn anh lại.

Anh thiếu chút nữa không thể ngừng lại được, thậm chí đem cả người cô kéo ra phía trước một đoạn ngắn mới dừng tay.

Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt không biểu cảm, chỉ có một đôi mắt đen dọa người.

Cô ôm chặt lấy cánh tay trắng kiện của anh, không tự chủ được nín thở, trong nháy mắt đổ mồ hôi hột, lại cố gắng lấy hết dũng khí run giọng mở miệng, “Đánh tiếp.... sẽ chết người...!”

Anh vẫn không nhúc nhích nhìn cô chăm chú, bắp thịt vẫn căng cứng.

Cô kinh hãi ngẩng đầu nhìn anh, mở miệng trấn an: “Chúng ta... báo cảnh sát là được... hắn ta không chạy thoát được đâu...”

Anh nghe, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cô cực kì khẩn trương, không dám lộn xộn, tay vẫn bám chặt cánh tay anh, nhịp tim đập mãnh liệt trong lồng ngực, lúc cô đang định khuyên anh tiếp thì thấy anh buông lỏng cơ bắp, sau đó hạ tay xuống.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xác định anh sẽ không đánh tên kia nữa, mới bỏ tay anh ra, cố gắng nở nụ cười nói: “Àch, anh nhìn hắn, tôi đi báo cảnh sát.”

Anh không nói gì, chỉ hơi gật đầu một cái.

Tiếp theo đó, cô cũng không biết mình làm sao chịu đựng được, thật ra chính bản thân cô cũng không rõ ràng, cô chỉ biết đã báo cảnh sát, sau khi cảnh sát đến, đưa tên cường bạo này tới bệnh viện, sau đó đưa hai người bọn họ tới đồn cảnh sát cho lời khai.

Mặc dù tên kia bị đánh gần chết, nhưng bởi vì tình trạng của cô hết sức nhếch nhác, trên mặt trên người vết tích bị đánh rõ ràng, quần áo, váy bị xé rách, mà tên kia độ cồn rất cao, lại có tiền án cường bức, vừa mới thả ra mấy ngày, không ngờ đã nhanh chóng phạm tội, cho nên cảnh sát chỉ hỏi qua loa mấy câu, hoàn thành thủ tục, để bọn họ trở về.

Đội hai người trở về cửa hàng, cũng đã hơn một giờ đêm.

Anh dừng xe, đưa cô xuống xe, cô quay người muốn nói cảm ơn với anh, nhưng nháy mắt, không hiểu vì sao, mới vừa mở miệng, lời nói còn chưa ra khỏi, nước mắt đã tràn mi.

Chính cô cũng sợ hết hồn, vội lau nước mắt, nói: “Xin lỗi... Thật xin lỗi.... Tôi... không biết.... chuyện gì xảy ra....”

Ai ngờ không nói lời nào thì thôi, vừa nói nước mắt càng rơi nhiều hơn, không thể dừng lại, mắt thấy mình sẽ nhanh chóng khóc to hơn, cô vội vã quay người muốn chạy về cửa hàng, nhưng lại bị anh kéo vào trong ngực.

“Buông tôi ra—” cô mở miệng kháng nghị, lại phát hiện anh chỉ nhẹ nhàng ôm cô, anh vuốt nhẹ tóc cô, giữ cô ở trong ngực, chỉ nói hai chữ.

“Khóc đi.”

Cô nghe thấy vậy, cổ họng như bị nghẹn lại, sau đó nháy mắt, cô chỉ có thể nắm chặt áo sơ mi của anh, ở trong lòng anh khóc to, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Cô thật sự sợ hãi, thực sự rất sợ, cô chưa từng bao giờ bị sợ hãi như vậy, sợ đến nỗi bây giờ toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Dù từ nhỏ cô đã một mình, mặc dù lớn từng này cô cũng đã chịu biết bao khổ cực, nhưng cô vẫn cho thế giới này là an toàn, ít nhất cô chỉ cần cận thận một chút, như vậy sẽ an toàn.

Cô biết, trên thế giới có người xấu, có tội phạm cường bạo, nhưng những thứ đó chỉ gặp trong tin tức, trong chuyện xưa, cô cũng gặp một vài tên háo sắc, nhưng chỉ là miệng nói thô tục, nhiều lắm là động tay động chân, chưa bao giờ gặp qua tội phạm cường bạo, cô chưa bao giờ chân chính gặp phải người xấu, chưa bao giờ nghĩ những người đó sẽ vô duyên vô cớ động thủ đánh người, thậm chí tổn thương người khác— tổn thương cô!

Cô khóc không ngừng, như muốn dùng tiếng khóc trút bỏ toàn bộ sợ hãi ra ngoài, nhưng sau khi khóc tinh thần cũng tỉnh táo lại, hai chân cũng mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ngồi trên đất, cũng may một giây tiếp theo cả người bị anh bế lên.

Trong mắt cô đầy lệ, rúc vào ngực anh nức nở, mặc anh ôm cô vào cửa tiệm, lên cầu thang, vào phòng cô.

Cô không biết tại sao lại tin tưởng anh, có lẽ vì anh cứu cô, hoặc có lẽ là nếu như anh có ý xấu với cô, thì cô cũng không cách nào phản kháng, hơn nữa đã khóc đến toàn thân không còn sức lực, cho nên cũng chẳng còn tâm trí mà quan tâm tới những việc khác.

Anh đặt cô trên giường, đến phòng tắm lấy khăn mặt cho cô.

Hai vành mắt Đào Hoa hồng hồng, ngồi trên giường nức nở, cầm khăn mặt trên tay anh lau nước mắt, thật lâu sau mới trở lại bình thường.

Không thấy anh ở đó, lúc xuất hiện thì tay cầm một ly trà nóng.

“Uống đi.” Anh nói.

Cô uống, một chút ý niệm phản kháng cũng không có.

“Đi tắm.” Anh nói.

Cô đi, nhưng tới cửa phòng tắm, lại lo lắng quay đầu lại nhìn anh.

“Tôi sẽ ở đây.” Anh nói.

Có được sự cam đoan của anh, cô run rẩy đi vào phòng tắm, tay run run cởi quần áo bị xé rách, đến vòi hoa sen, cô tắm rửa kì cọ toàn thân không biết bao nhiêu lần, tắm đến mức da bị chà xát đỏ ửng lên, nhưng vẫn không ngừng lại, vòi sen vẫn không ngừng xả nước, cô không nhận được, đứng trong bồn tắm khóc, cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên.

“Ra ngoài.” Anh đứng bên ngoài cửa phòng tắm nói.

Nước nóng cọ rửa toàn thân, cô ôm đầu gối khóc nghẹn ngào, không muốn đứng dậy.

“Ra ngoài.” Anh vẫn nhàn nhạt mở miệng.

Trong nháy mắt, cô thật sự muốn cầm thứ gì đó ném vào cửa, muốn đuổi anh cút ra ngoài, muốn mặc kệ anh thích gọi thì gọi, để cho cô một mình yên lặng ở đây.

Nhưng một giây sau, cô nhìn đầu ngón chân đỏ ửng, ép buộc mình tắt nước, lau khô tóc và thân thể, mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình và quần sóc đi ra ngoài.

“Tối đây ngồi xuống.” Anh đứng bên giường, nhìn cô.

Hoa Đào hít hít lỗ mũi đi tới, ngoan ngoãn nghe chỉ thị của anh ngồi trên giường.

Anh không biết làm sao tìm được tử thuốc, cầm rượu cần giúp cô khử trùng ở trên mặt và tay chân, khi rượu cần chạm vào khoeo mắt của cô, thì cô bị xót, đau rứt người lại.

Anh ngừng lại một chút, mới tiếp tục giúp cô khử trùng, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận, sau khi khử trùng anh lại so sánh vết thương nặng nhẹ sau đó thoa thuốc, động tác của anh hoàn toàn không vượt quá giới hạn.

Nhìn anh giúp cô dán băng lên đầu gối bị thương, cổ họng cô nghẹn lại, bàn tay nắm chặt mép giường.

Hải Dương thấy vết thương của cô đã xử lí tốt, ngẩng đầu lại phát hiện đầu cô cúi xuống, mái tóc ngắn đen nhánh, lông mi cong veo, hàm răng đang cắn chặt môi.

Bàn tay cô run rẩy nắm chặt mép giường, anh nhìn một cái cũng biết cô vừa khóc.

Cánh tay trắng nõn và hai chân đã xuất hiện máu bầm, má trái cũng bị đánh sưng lên.

Nhìn cô gái trước mắt nhỏ nhắn yếu ớt, vết thương chồng chất, nhìn cô cắn môi liều mạng nhẫn nhịn, nhìn cô vốn xinh đẹp, nhưng lúc này má trái bị sưng bầm tím đỏ, trong nháy mắt, cảm giác bạo lực vốn bị áp chế lại kích động nổi lên.

Anh nên làm thật cái đồ tạp chủng đó mới đúng!

Sợ dọa đến cô, anh nắm chặt quả đấm, thật vất vả mới đè nén được tức giận đang dâng trào mạnh mẽ trong lồng ngực xuống. Anh xoay người cầm cục đá bọc trong khăn mặt, ngồi xuống, cẩn thận từng li từng tí chạm vào má trái bị sưng của cô.

Cảm giác lạnh lẽo làm cô hơi sợ một chút, giương mắt nhìn anh đồng thời một giọt nước mắt cũng rơi xuống.

“Xoa.” Nhìn cô hai mắt ướm đầm, đôi mắt to tràn ngập lo lắng, trong ngực anh bỗng nhiên căng thẳng, mở miệng nói thêm một câu: “Ngày mai sẽ khá hơn một chút.”

Cô đưa tay cầm khăn mặt, lại đụng vào mu bàn tay anh, không tự chủ được rụt lại.

Hai mắt anh tối sầm lại, nhưng chỉ là đưa cục đá bọc bằng khăn lông đưa cho cô.

Cô cầm lấy áp vào má trái, muốn mỉm cười, nhưng một giọt nước mắt nữa lại rơi xuống!

Không nhận được cảm giác khó chịu khi nhìn thấy cô rơi nước mắt, anh đứng dậy, dọn dẹp mọi thứ, xoay người rời đi.

Thấy anh phải đi, cô bỗng luống cuống, vội vàng đứng lên, bước chân lảo đảo đuổi theo, “Cái đó....”

Anh nghe thấy tiếng dừng lại ở đầu bậc thang, quay đầu nhìn cô.

“Tôi...” Hoa Đào luống cuống nhìn anh, không biết phải nói gì, cô cũng không muốn ở một mình, nhưng bây giờ đã muộn, anh ta và cô không quen không biết, chẳng qua là hàng xóm của nhau, người ta cũng cần phải ngủ, người đàn ông này cứu cô, cùng cô tới đồn cảnh sát, giúp cô bôi thuốc, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, không có khả năng muốn anh ta ở bên cạnh cô cả đêm.

Nhưng cô.... Cô thật sự rất sợ....

Hình như.... Hình như chỉ vừa nhắm mắt, trước mắt sẽ lại xuất hiện cảnh tượng người đàn ông khốn kiếp kia ở trong bóng tối, đè trên người cô, giơ tay đánh cô....

Thấy cô gương mặt trắng bệch, đôi môi khê run, hai mắt đen nhánh nhìn anh như muốn cầu cứu, Hải Dương nắm chặt tay vịn cầu thang, biết rõ không nên xen vào quá nhiều, nhưng cô nhìn anh như vậy, khiến anh thật sự không cách nào bỏ qua.

“Bia.” Anh nói.

“Hả.... Bia?” Cô sững sốt hỏi.

Anh thừa dịp trước khi bản thân hối hận, nhìn cô mở miệng đề nghị, “Cô chưa thử uống bia ở tiệm của tôi, có muốn tới uống thử một chút?”

Cô mở lớn hai mắt, ngẩn người.

Thấy cô không có phản ứng, lồng ngực có một chút khó chịu, đang định rời đi, lại thấy cô chạy nhanh đến.

“Tôi muốn!”

8. Chương 8: Chương 8

Cô tửu lượng rất kém.

Không bao lâu sau, anh lập tức phát hiện chuyện này, hơn nữa lời của cô..., thật sự không bình thường.

Uống mấy cốc bia, cô đã hoàn toàn thả lỏng, nói chính xác hơn là quá mức buông lỏng.

Đêm khuya yên tĩnh, ánh sao đầy trời.

Ngồi ở trên hành lang trước quán, cô cầm một cốc bia, uống một ngụm, nhìn anh hỏi.

“Tôi rất xấu xí phải không?”

Anh không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào cô.

“Tôi nói là bây giờ, không phải lúc bình thường.” Cô cầm cốc bia lên ngồi cạnh anh, chất vấn: “Tôi bây giờ nhìn rất giống đầu heo phải không? Có đúng hay không?”

Anh không biết trả lời như thế nào, lại thấy cô khổ sở, hai mắt lại đầy nước mắt.

“Đáng ghét!” Cô mắng một tiếng, tức giận uống một ngụm bia thật lớn, sau đó đặt mạnh cái cốc xuống sàn nhà, bắn ra chất lỏng màu vàng óng ánh.

Cô say lảo đảo đứng lên, vừa đi vào trong, vừa nói: “Cho tôi mấy cục đá lạnh!”

“Tên đáng chết... ghê tởm, khốn kiếp.... vô sỉ, bẩn thỉu, hạ lưu, hèn hạ....”

Anh nghe cô ở trong tiệm lảo đảo, vừa lúi húi tìm, lúc sau đã thấy cô cầm khăn mặt bọc đá lạnh chườm lên chỗ bị sưng trên mặt trái, đặt mông ngồi cạnh anh, tay cầm cốc bia lên uống một ngụm, sau đó quay đầu nhìn anh chằm chằm hỏi.

“Chườm đá như vậy, ngày mai sẽ tốt hơn một chút sao?”

Nhìn hai mắt cô phẫn uất rưng rưng, anh lên tiếng trấn an: “Ừ!”

“Thật là đau.” Cô nhìn anh oán trách.

“Ừ.” Anh lại lên tiếng trả lời.

“Đáng ghét!” Cô mắng, sau đó lại uống một ngụm bia.

“Ừ.”

“Vóc người đẹp cũng không phải lỗi của tôi!” Cô tức giận sau đó lại uống thêm ngụm bia, “Anh nghe tên khốn kiếp kia nói chưa? Dám nói tôi ngực lớn hạ tiện, nói tôi ăn mặc ít như vậy, căn bản là thiếu —— thiếu——”

Cô không nói ra chữ kia, chỉ cảm thấy trong ngực càng buồn bực khó chịu, tức giận mắng, “Ai quy định ngực lớn thì nhất định hạ tiện? Hơn nữa tôi đâu có mặc ít? Tôi cũng không phải là mặc bikini chạy ở trên đường! Tôi cũng chỉ có bộ ngực hơi lớn một chút, nhưng mà, thế thì làm sao—— tôi cũng không muốn làm cô gái có bộ ngực lớn a!”

Cô một câu cuối cùng gần như là hét ra, khiến anh suýt chút nữa bị sặc.

Cô uống nốt cốc bia, sau đó đặt cốc bia đã hết xuống sàn, cảm tức đưa bàn tay nhỏ bé tóm lấy cổ áo anh, tức giận chất vấn: “Anh nói, ngực lớn là lỗi của tôi sao? Tôi lại không thể khống chế nó lớn bao nhiêu, các anh, những tên đàn ông này cho rằng tôi có thể nói lớn là lớn, nói nhỏ thì nhỏ sao?”

Cô vừa kích động vừa tức giận, gần như cả người bò lên trên người anh, ngay cả khăn mặt bọc khối băng đang chườm trên má cũng vứt đầu mất, chỉ là dùng hai cánh tay níu cổ áo anh thật chặt, tràn đầy tức giận nói: “Tôi cái gì cũng không làm! Rõ ràng những người đàn ông các anh có vấn đề, tại sao người xui xẻo lại là tôi? Tại sao tôi từ nhỏ bị mọi người cười nhạo? Hơi một tí là bị người ta động tay động chân! Bây giờ, còn gặp phải chuyện như vậy ——”

Chưa bao giờ nghĩ có người tử lượng lại có thể kém như thế.

Đồ Hải Dương nhìn cô gái căn bản đã giạng chân ngồi trên đùi anh, chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, hai mắt tỏa sáng, anh thật sự hoài nghi cô biết mình đang làm gì.

Sớm biết, sẽ không cho cô uống bia.

“Anh nói! Tôi có lỗi sao? Anh trả lời tôi! Đây ——” không nhận được phản ứng của anh, cô tức giận buông cổ áo của anh, đổi lại dùng hai tay giữ mặt anh, thở phì phò nói: “Anh đừng nghĩ tôi không biết, anh cũng nghĩ tôi là cô gái ngực lớn, thấy tôi ngực to ngốc nghếch, có đúng hay không? Đúng hay không?”

“Tôi——” anh mới mở miệng, lại bị cô cắt đứt.

“Không cho phép anh gạt tôi! Anh tưởng rằng ngực to rất tốt sao? Anh có biết tôi từ nhỏ bởi vì phát triển sớm đã bị bạn học cười nhạo, chèn ép, lúc trưởng thành lại cảm thấy tự ti, nghĩ mình không được bình thường, đợi đến lúc lớn hơn một chút, lại bị người ta nói lời ghen tị, mỗi người đàn ông nhìn tôi, cũng chỉ đắm đuối nhìn chằm chằm bộ ngực của tôi, mặt của tôi không gắn lên bộ ngực!” Cô dùng sức lay lay gương mặt anh, càng nói càng tức giận.

“Tất cả mọi người chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, mỗi người chỉ cần vừa nhìn thấy tôi, cũng chủ quan khẳng định rằng tôi không có đầu óc! Tất cả mọi người cảm thấy ngực to là tốt, nhưng không ai biết tôi có bao nhiêu phiền não, tôi từ nhỏ chạy rất tốt, kể từ sau khi phát triển, ngay cả chạy cũng không dám, bởi vì ai cũng nhìn chằm chằm vào bộ ngực đang nhảy lên của tôi. Không thể tập điền kinh thì thôi, ngay cả đi xe bus, đi dạo chợ đêm, ngực cũng có thể bị sắc lang “tập kích”! Không chỉ có thế, tôi kể từ khi lên trung học, lại rất dễ dàng bị đau lưng mỏi eo, tại sao?”

Cô nói xong, bỏ tay ra khỏi mặt anh, nâng bộ ngực to lớn vĩ đại, kích động nói: “Bởi vì hai cái khối này —— quá, nặng rồi!”

Anh thật sự xem đến hai mắt choáng váng, nhìn thế này, khẳng định 100% cô tuyệt đối không biết mình đang làm gì.

Còn chưa kịp phản ứng, cô lại lần nữa tóm lấy cổ áo anh, cảm giận bất bình nói: “Ngực to có cái gì tốt? Vừa nặng lại vừa dễ dàng trĩu xuống, mỗi ngày đều phải mặc áo ngực, hơn nữa anh có biết tồi tệ nhất là cái gì không?”

“Cái gì?” Anh biết đối thoại đã sớm lâm vào trạng thái quỷ dị rồi, nhưng lại không cách nào không chế rất hiểu kì.

“Tôi không thể mua được áo ngực yêu thích!” Cô quá khích vung vung tay.

“Áo ngực?” Anh mờ mịt nhìn cô.

“Đúng, chính là áo ngực!” Cô như chém đinh chặt sắt, tức giận nói: “Những áo ngực đáng yêu, hấp dẫn, xinh đẹp đều không có size lớn, tất cả áo ngực size lớn đều giống như bệnh đậu mùa, hoa văn xấu xí, màu sắc đơn điệu, không phải màu da thì là màu trắng, mỗi một cái đều xấu muốn chết!”

“Bệnh đậu mùa?” Anh càng thêm mờ mịt.

“Chính là loại này a!” Cô kéo áo mình lên, lộ ra áo ngực màu phấn hồng ôm trọn bầu ngực tròn to, đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào hoa văn trên ngực, phẫn hận nói: “Như cái áo này, hoa văn thêu lộn xộn, anh xem không phải cảm thấy rất giống như bệnh đậu mùa sao?”

Cả người anh cứng đờ, gương mặt trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng.

Cô không có một chút gì cảm thấy không đúng, chỉ là bỏ áo xuống, lại tóm chặt cổ áo anh: “Cái màu phấn hồng này tôi tìm thật lâu, nhưng hoa văn lại xấu chết, nếu không phải tôi thật sự không tìm được cái đẹp hơn, tôi mới không thêm mặc nó! Tôi mới 36E mà thôi! Nhưng mà mỗi lần đi mua áo ngực, đều phải đi tới vài nhà mới tìm thấy, đi nhiều đến mức chân cũng muốn gãy, mới có thể tìm được một cái miễn cưỡng có thể nhìn được! Có lúc còn không tìm được! Tại sao các cô gái có bộ ngực nhỏ có thể mặc những áo ngực đáng yêu, hấp dẫn, xinh đẹp? Tôi cũng muốn, cũng muốn mặc áo ngực đáng yêu, hấp dẫn, xinh đẹp! Anh không cảm thấy đây chính xác là kì thị sao?”

Câu cuối cùng của cô là phần uất hết lớn, rốt cuộc cũng đem tâm trí mất hồn của anh gọi trở lại

Hải Dương mặt ửng đỏ, ép buộc tầm mắt từ cổ áo rộng thùng thình của cô nhìn về trên mặt, ho nhẹ hai tiếng, gật đầu phụ họa, “Ừ.”

“Cho nên anh nói, đây đúng là rất không công bằng?”

“Ừ.”

“Nói tôi ngực to góc ghech căn bản là không có thiên lý!”

“Đúng.”

“Sợ cô lại làm những hành động làm anh phun máu mũi, mặc kệ cô nói gì, anh cũng gật đầu đáp lại.”

Liên tiếp lấy được phản ứng đồng tình của anh, cô càng nói càng hăng, giơ tay lên hét lớn.

“Ngực lớn vô tội!”

Anh ngăn người nhìn cô chăm chăm, lập tức quên cả trả lời.

“Anh phải nói cùng tôi!” Cô dùng tay trái níu chặt cổ áo anh, ép buộc anh mở miệng.

“Gì?”

“Nói ngực lớn vô tội a!” Thấy anh vẻ mặt ngây ngốc, đáng vẻ không nguyện ý, cô hốc mắt đỏ lên: “Anh không đồng ý đúng không?”

“Ách...” Nhìn thấy cô lại muốn khóc, anh đành phải gật đầu, “Tất nhiên đồng ý.”

“Có thật không?” Cô một tay níu cổ áo anh, một tay nắm lại giơ thật cao, lớn tiếng hô: “Vậy tôi đếm đến ba, chúng ta cùng nhau nói, một, hai, ba——”

“Ngực lớn vô tội!” Cô hứng phần hét to.

“Ngực lớn vô tội...” Sợ nước mắt của cô, anh nhỏ giọng lầu bầu.

“Ngực lớn vạn tuế!” Cô càng kêu càng vui mừng.

“Ngực lớn vạn tuế...” Anh chỉ có thể cười khỏ, tiếp tục theo.

“Ngực lớn vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế——”

“Ngực lớn vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...” Nói đến câu này anh thật sự không nhịn được bật cười.

“Ha ha ha ha ha ha——” cô hô xong khẩu hiệu cũng không nhịn được bật cười, cười gần như không thở nổi, nằm trên người anh cười một lúc mới ngừng lại.

9. Chương 9: Chương 9

“Thật ra thì.... lúc sáng, tôi rất tức giận, cảm thấy anh không có lễ phép...” Sau khi cười xong, cảm giác mệt mỏi xông lên, cô núp trong ngực anh, nhỏ giọng hối lỗi: “Mặc dù tôi nghĩ anh cho con mèo vào trong thùng rác là tốt lắm rồi, không ngờ anh lại đem mèo đi chôn, ngoài dự liệu của tôi, nhưng anh lại bày ra gương mặt lạnh lùng, khiến tôi tức giận, không biết tại sao anh chán ghét tôi...”

Không ngờ cô lại nghĩ như vậy, Hải Dương trong lòng khó chịu, vội nói: “Tôi không chán ghét cô.”

“Thật?” Vui mình vào sâu trong ngực anh, giọng nói có chút ghen ngào.

“Ừ!” Anh chần chờ một chút, mới đưa tay vuốt mái tóc của cô, cho cô an ủi và bảo đảm.

Cô nín chặt áo anh, thật lâu sau mới cười khàn khàn nói: “Anh đúng là người tốt.”

Anh sững sờ, lớn như vậy anh nghe qua rất nhiều lời hình dung bản thân, nhưng chưa từng nghe người nào nói anh là người tốt, nhất thời, cảm thấy không biết nói gì.

“Cám ơn anh đã cứu tôi...”

Anh vẫn như cũ không biết nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Cô lúc này không ép anh phải trả lời, chỉ yên lặng núp trong ngực anh.

Mấy phút trôi qua, anh không nghe thấy cô nói chuyện nữa, cúi đầu nhìn, mới phát hiện cô đã ngủ thiếp đi.

Rốt cuộc.

Anh mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

Cô ngủ rất ngon, thậm chí khi anh ôm cô đi lên cầu thang, đặt lên giường cũng không tỉnh lại.

Dưới ánh trăng, nằm trên chiếc giường rộng lớn, càng lộ ra vẻ nhỏ nhắn yếu đuối của cô, mặc dù đã chườm đá, nhưng má trái của cô vẫn còn sưng, nước mắt vẫn còn đọng ở khóe mắt, anh ngồi trên giường nhìn thấy dấu vết của nước mắt, đưa tay nhẹ lau cho cô, bàn tay không nhịn được nhẹ nhàng chạm nhẹ lên gương mặt bị sưng to của cô.

Lúc ấy, nếu anh đến trễ hơn một chút, chỉ sợ cô đã bị tên cường bạo đó đánh chết.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng cô bị gã khốn kia kéo lê trên mặt đất cứng rắn, đau đớn ôm người, anh có loại cảm giác kích động muốn giết người.

Nếu không phải cô ở phía sau tiến lên ngăn cản, anh nhất định sẽ giết chết tên khốn đấy!

Chưa từng gặp người con gái nào giống như cô.

Rõ ràng sợ muốn chết, lại dám xông lên ngăn cản anh, hơn nữa người mà cô cứu lại chính là kẻ đã làm tổn thương cô, thật không biết phải nói cô dùng cảm, thiện lương, hay là ngu ngốc.

Cả buổi tối, cô toàn thân run rẩy, thậm chí lúc ở đồn cảnh sát cũng thế, nhưng lại liều mạng chống đỡ, cố gắng không chảy một giọt nước mắt, còn cố gắng nở nụ cười cảm ơn mấy người cảnh sát.

Anh không hiểu tại sao cô lại phải cạy mạnh như thế....

Nhìn cô như vậy, anh không hiểu sao lại cảm thấy phiền não, nhưng đến khi thấy cô bật khóc, anh mới thở dài nhẹ nhõm, ngoài ý muốn trong lòng lại có chút buồn bực.

Ngón tay anh trượt từ trên má xuống vết bầm dưới cằm, sau đó trượt nhẹ đến đôi môi đầy đặn khiêu gợi của cô.

Cũng khó trách, cô từ bé bị bạn bè cùng phái bắt nạt, bị bạn nam quấy rối, cô gái này căn bản chính là bấu vậ, nhưng cô nói cũng không sai, trước đây, anh cũng chưa hề nghĩ qua “ngực lớn” lại có nhiều phiền não đến như vậy.

Nghĩ đến lúc cô lớn tiếng kháng nghị, muốn mặc áo ngực đáng yêu, xinh đẹp, kêu gọi anh không khỏi mỉm cười, lại nghĩ đến cô ép anh hô to khẩu hiệu thì không nhịn được nữa tiếng cười bật ra khỏi miệng.

Cô gái này... Thật sự là... Đơn thuần rất đáng yêu.....

Đúng là, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Anh ban đầu, không phải nghĩ cô ngực lớn không có đầu óc, lại cũng không cảm thấy đối với bấu vậ như cô có cảm giác. Không nghĩ cô vóc dáng xinh đẹp lại không hề coi đó là vũ khí của bản thân, mà lại thấy phiền não.

Cô vừa đơn thuần thiện lương, lại dễ tin tưởng vào người khác.

Với bộ dạng như thế này, cả đời cũng không tàn tổn thương người khác.

Thế giới của cô và anh bất đồng, cho nên mặc dù bị người ta tổn thương, nhưng lại như cũ rất nhanh tin tưởng người khác.

Anh biết cô thuộc loại người này, người như cô luôn nhìn tới phía ánh sáng của mặt trời, ít để ý tới tồn tại của bóng tối, ngây thơ....

Cô đơn thuần ngây thơ, những thứ đó anh đã mất từ lâu.

Cô và anh, giống như ban ngày và đêm tối.

Hai mắt đen tối sầm lại, khóe miệng hơi cong, tự giấu bản thân, anh rút tay về đứng dậy mở tủ lấy chăn lông đi đến bên cạnh ba đứa nhóc, nằm dưới đất.

Anh nhắm mắt lại, để cho bản thân nghỉ ngơi, lại như cũ vẫn có thể cảm giác được cô ở trong phòng, nghe được hơi thở đều đặn của cô, ngửi được... mùi thơm giống như quả cam nhặt trên người cô....

Nóng quá.

Cô nhắm hai mắt, đưa tay sờ đầu giường. Nhưng vẫn không tìm thấy cái gì.

Kỳ quái, điều khiển điều hòa ở đâu?

Không chịu được nóng bức, cô mở mắt ra, đập vào mắt, là xà ngang bằng gỗ to khổng lồ.

Nhà cô đâu có trang hoàng thế này? Đây là đâu?

Hoa Đào có chút mờ mịt, quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng muốn nôn, cô nhắm mắt lại cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn, sau đó mới mở mắt.

Cô nằm trên giường lớn, trong phòng trống trải, nói trống trải cũng không đúng, vì trong phòng cũng có một cái bàn, một cái ghế, một cái máy vi tính, một chậu Diệp Phiến (chẳng biết cây gì nên mình để nguyên CV), ba tấm nệm, ba cái chăn, và mấy bộ y phục vứt lộn xộn.

À còn có một cái đàn piano.

Cô nằm trên gối nhìn chiếc đàn piano màu đen.

Vì muốn xem chiếc đàn, cô cố gắng ngồi dậy, quả nhiên đúng là một chiếc đàn piano, màu đen sáng bóng.

Cô nhìn cửa chớp ở bên cạnh chiếc đàn. Bỗng ngẩn ngơ, đột nhiên linh ngộ được mình đang ở đâu!

Ông trời! Cô đang ở nhà bên cạnh, còn ngủ trên giường người ta!

Hoa Đào hoảng sợ, vội nhảy xuống giường, nhưng động tác kịch liệt lại càng làm đầu đau nhức, muốn nôn, cô vội nhanh tay che miệng, một tay chạm vào tường để chống đỡ mình.

Thật vất vả mới nhìn được, cô sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm vào chiếc giường lớn, không thể nào nhớ được mình tại sao lại chạy vào nhà người ta, leo lên giường người ta, còn ngủ đến không biết trời đất.

Cô che miệng cau mày, cho đến khi nhìn thấy vết thương trên cánh tay——

“Á!” cô thốt lên, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua bị cưỡng bạo.

Sau đó cô được đầu trọc cứu, anh ta mời cô uống bia.

Sau đó thì sao?

Cô hoảng sợ, cúi đầu kiểm tra.

Cũng may, trang phục còn nguyên.

Cô lo lắng đưa tay sờ vào quần lót ở bên trong, xác định quần lót vẫn còn nguyên, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô lo lắng người ta sau khi uống rượu sẽ làm ra chuyện mất lí trí, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, làm sao cô không có chút cảm giác nào? Ha ha ha....

Cô tự giấu bản thân, không tiếng động cười gượng.

Không cần nói cô cũng biết từ lượng của mình kém, nhưng cô tưởng bia thì độ cồn không cao, bản thân cũng chỉ uống mấy ngụm chắc không có vấn đề, ai biết được....

Thật may là lần này không có... gặp chuyện không may? Không có? Sẽ không có chứ?

“Ha ha...” Hoa Đào cười gượng lần nữa, không biết vì sao, trong lòng lại có cảm giác lo lắng.

Mặc kệ dù thế nào, tình huống tệ nhất là cô say rượu mất lí trí, bây giờ cũng không xảy ra, cho nên không phải lo lắng.

Cô vuốt ngực, muốn bản thân đừng nghĩ lung tung, liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường.

12:30 am

“Mười hai giờ? Đã mười hai giờ? Không thể nào?! Cô kinh hãi hô to, vội vã nhảy lên giường, đẩy cửa chớp nhìn ra ngoài, nhưng lại có cảm giác buồn nôn, cô che miệng nhìn ra ngoài, quả nhiên đã thấy mặt biển xanh thẳm, mặt trời lên cao.

“Xong đời —— á ——” cô một lần nữa che miệng, mặt trắng xanh không dám bỏ tay xuống.

Bây giờ mười hai giờ, hai giờ mở tiệm, còn kịp.

Nhưng cô chưa mua đồ ăn!

Trong tiệm tủ lạnh còn ít đồ ăn, nhưng không đủ để làm cả buổi tối, nhưng không sao, buổi chiều cô sẽ đến chợ cá để mua.

Đúng, cứ làm như thế!

Quyết định xong, cô không dám chạy loạn, mặt trắng bệch từ từ bò xuống giường, nhưng chưa đi được hai bước, cô cảm thấy khó chịu, toàn thân đau nhức, còn rất rất muốn ói, nhưng mới chỉ nghĩ một ngày không mở tiệm, khách sẽ bỏ đi mất, cô sống chết dùng hết sức đi tới cầu thang.

Tầng một nơi khách dùng cơm, ngay cả nửa bóng người cũng không có, cô thở phào nhẹ nhõm, đang muốn chuẩn em trở về thì vừa mở cửa đã thấy anh hai tay xách hai cậu bé, đang muốn đi vào.

Nhìn thấy cô, anh nhíu mày, “Cô muốn đi đâu?”

“Trở về mở ——” cảm giác buồn nôn lại trào lên, cô vội vã lấy tay che miệng.

Anh nhìn cô chằm chằm, trên tay vẫn xách hai đứa bé, giống như vừa vật lộn trên đất.

Cô cau mày, tay phải xua xua, ý bảo anh tránh ra, nhưng anh vẫn đứng chắn ở cửa.

Cô cố gắng nhịn xuống cơn buồn nôn, dùng tốc độ nhanh nhất mở miệng: “Xin lỗi nhường đường một chút, tôi không có thời gian.”

“Không có thời gian?” Anh lông mày nhíu lại thật sâu.

“Đúng, không có thời gian... Tôi không mở cửa tiệm sẽ không kịp.... Làm phiền anh nhường đường được không?” Trời ạ, cô sắp nôn ra mất, đau đầu quá.

Cô gái này thật sự là đầu óc không bình thường.

Toàn thân rõ ràng bị thương, lại đang say rượu, vậy mà còn muốn đi mở tiệm?

Đồ Hải Dương nhìn cô chằm chằm, không nhin được mở miệng hỏi: “Cô bị điên rồi?”

“Không có——” Cô tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, mới nói được một câu vội vàng che miệng lại, nhưng lúc này cơn buồn nôn đã trào đến cổ họng, không thể đè nén được, cô cũng mặc kệ anh đang chắn ở cửa, vội vàng che miệng xông về phía trước.

Thấy cô muốn nôn, Hải Dương mới tránh sang một bên, cô xuống tới hành lang thì không thể nhịn được, quỳ xuống sàn nhà, đem toàn bộ những thứ trong dạ dày ói ra hết.

Đợi đến khi cô nôn xong, vừa ngẩng đầu, đã thấy cậu bé tóc vàng đứng trước mặt, cúi đầu nghiên cứu những “sản phẩm” cô vừa ói ra.

Đứa bé kì quái.

Cô gần như không còn sức lực, chỉ cảm thấy tình trạng bây giờ thật là hoang đường.

Anh đến bên cạnh cô, nhân nhặt mở miệng nhắc nhở, “Cô nghĩ là cô bây giờ, còn có khả năng nấu đồ ăn sao?”

Cô đưa tay lau khóe miệng, tức giận, nhưng không có cách nào phản bác lại anh.

“Còn chưa nói mặt cô vẫn còn sưng như cái đầu heo.”

Cô trong lòng hết hoảng, vội đưa tay sờ mặt, vừa sờ lại bị đau đến rứt tay lại.

“Anh nói chườm đá hôm nay sẽ bớt sưng đấy!” Cô kháng nghị ngẩng đầu nhìn anh.

“Tôi nói sẽ đỡ hơn một chút, chứ không nói sẽ hoàn toàn biết mất.” Anh giơ tay lên xách hai đứa bé không dám dây giụa, xoay người đi vào cửa, “Tôi khuyên cô tốt nhất nên nghỉ ngơi một ngày, chờ bớt say, mặt cũng đỡ hơn thì hãy đi mở tiệm.”

“Nhưng——” cô vừa nói, một cơn buồn nôn khác lại ập tới, hại cô lại vội vã quay đầu ói một trận, ói đến mức toàn thân không còn sức lực nằm rạp trên hành lang, khóc không ra nước mắt.

Đáng ghét, cô đời này nhất định không bao giờ uống rượu nữa!

Một cái khăn mặt ướt đưa ra trước mặt cô, cô giương mắt, nhìn thấy anh, ngượng ngùng cầm lấy.

“Đứng lên được không?”

“Được.” Cô lấy khăn mặt che miệng, lúng túng gạt đầu.

“Đi vào.” Anh đứng dậy vẫy tay gọi bé trai, sau đó quay vào trong nhà nói: “Tôi chuẩn bị giải rượu cho cô.”

Cô nhìn ra phía bên ngoài, sau đó bất đắc dĩ thở dài, anh ta nói không sai, cô bây giờ thế này, có thể nấu đồ mới là chuyện lạ, chỉ cần nghĩ tới mấy món canh là cô đã cảm thấy buồn nôn.

Xem ra, phải nghỉ một ngày.

Cô yếu ớt bò dậy, bước chân chậm chạp đi vào trong tiệm, chỉ thấy hai đứa bé vừa bị anh xách đứng ở bên tường, hai gương mặt rất khó coi, trên người cũng bẩn thỉu, đầu và quần áo không chỉ có bùn còn có cỏ dại.

Cô dừng bước, thấy anh cầm một ly nước màu xanh lá cây, không nhin được hỏi: “Mấy đứa bé làm sao?”

“Đánh nhau.”

“Ừ.” Anh đưa cốc nước màu sắc rất kì dị cho cô, “Uống vào.”

Cô nhìn chằm chằm cốc nước bị nhét mạnh vào tay, cau mày mở miệng, “Đây là cái gì?”

“Giải rượu.”

“Tôi biết, nhưng tôi hỏi bên trong có những cái gì?”

“Giải rượu.” Anh vẫn nhàn nhạt đáp lại.

Hoa Đào bắt mắt trông anh, anh ta lại cầm hai cái khăn mặt xoa người nhìn hai đứa bé nói một câu tiếng anh, hai đứa bé nghe xong, dù sắc mặt khó coi nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo anh, ra đằng sau.

Thấy anh cứ như thế cùng hai đứa bé biến mất sau cửa, cô trong lòng lẩm bầm vài câu, sau đó cầm cốc nước đưa lên mũi ngửi một cái, lại không ngửi ra vị gì kì quái.

Ít ra không làm cho cô có cảm giác buồn nôn.

Cô lấy dũng khí uống một ngụm nhỏ.

Ừm, mùi vị cũng tạm, không phải ngon..., nhưng cũng không khó uống.

Cô lại uống vài ngụm, nghe thấy phía sau truyền tới tiếng nước chảy, cô chần chờ một chút, cuối cùng không nhịn được tò mò đi qua, không ngờ vừa mở cửa đã thấy anh cầm vòi sen, dùng nước tắm rửa cho hai câu bé người đầy bùn và cỏ dại, cỏ dại và bùn gặp nước cũng rút xuống.

Anh tắt vòi nước, đưa xà phòng cho hai đứa bé.

Hai đứa nhóc cầm xà phòng, tự động tắm rửa.

“Vì sao lại đánh nhau?” Từ nhỏ cô ở cô nhi viện lớn lên, cô đối với mấy bé trai trần truồng đã sớm miễn dịch, ngược lại hai đứa nhóc thấy cô đứng ở đây cũng bình thản, cũng không xấu hổ, giống như coi cô không tồn tại.

“Không biết.” Anh nhìn hai đứa bé, “Tôi vừa đi mua đồ về đã thấy bọn chúng cùng mấy đứa bé ở lân cận ở công viên vật lộn đánh nhau.”

Vừa nhìn thấy anh, những đứa bé kia lập tức chạy toán loạn, hai đứa nhóc này bị đánh đến mặt mũi sưng vù còn không cam tâm muốn đuổi theo, anh mới giơ tay xách chúng lại.

“Anh không có hỏi sao?”

“Hỏi cái gì?”

“Tại sao lại đánh nhau?”

“Chỉ là đánh nhau, không có gì lớn.” Anh hời hợt nói.

Cô cau mày nói: “Nhờ đâu hai đứa nhóc bị người ta bắt nạt, không giải quyết vấn đề này, lần sau lại xảy ra nữa thì làm sao?”

Anh vẫn là trầm mặc.

Thấy anh không trả lời, cô ngẩng đầu, lại thấy anh cúi đầu nhìn mình.

“Nhìn cái gì? Tôi nói sai sao?”

“Có một số việc không cách nào thay đổi, chỉ có thể đối mặt.”

“Ví dụ như?” Cô nhíu mày.

Anh vẫn nhìn cô, nhưng không trả lời, chỉ trầm mặc, sau đó nhìn về phía hai đứa bé, mở vòi sen.

Xem ra, đề tài này bị chấm dứt tại đây rồi.

Tất nhiên chỉ cần gặp phải vấn đề anh ta không muốn trả lời, anh ta sẽ nhất định lấy sự im lặng để đuổi cô.

Hai đứa bé thay phiên nhau tắm rửa, chỉ một lát sau đã sạch sẽ.

Sau khi tắm sạch cho bọn nhóc, anh tắt vòi sen, cầm khăn lông đưa cho bọn nhóc.

“Hai bé đó tên là gì?” Hoa Đào ở bên cạnh uống một ngụm nước giải rượu, sau đó lại đặt câu hỏi.

“Không có.”

Chưa?

Cô sưng sốt, mới nhớ đến lời người bạn anh nói, mở miệng hỏi: “Chưa đặt tên tiếng Trung sao?”

Anh ngừng một lúc lâu, mới trả lời một tiếng, “Ừ.”

Oa, thức uống này hình như rất có hiệu quả, cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

Hoa Đào nhìn chăm chú vào chất lỏng màu xanh, sau đó uống thêm một hớp, đưa mắt nhìn anh, tò mò hỏi: “Anh là người thân của hai cậu bé?”

“Không phải.”

“Hả?” Cô đang cầm cốc nước, tò mò nhìn anh.

“Cô nhi.” Anh giải thích đơn giản.

Cô chớp mắt mấy cái, “Cả ba đứa?”

“Đúng.”

Cô nhìn hai cậu bé, nhìn một lúc, im hơi lặng tiếng đứng bên cạnh Hải Dương và cậu bé, lẩm bẩm, “Sao mà lại khéo.”

“Khéo?”

“Tôi cũng thế.”

“Cũng cái gì?”

“Cô nhi.” Cô uống cạn cốc nước rồi cầm cái cốc không nhét vào tay anh, xoay người đi về phía hai đứa bé.

Anh nghe thế ngẩn người, tay cầm cốc, nhìn cô chằm chằm, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, lại thấy cô bức nhanh, ngăn đứa bé vừa tắm xong, đang tùy tiện mặc quần áo muốn đi ra.

“À, chờ một chút!” Tay cô đưa ra, cầm lấy khăn lông giúp cậu bé lau mái tóc đen ướt sũng. “Phải lau khô tóc, không sẽ bị cảm.”

Cậu nhóc người cứng lại, nháy mắt dường như nghĩ điều gì đó, nhưng vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô.

“Còn nữa, áo phải cài cẩn thận.”

Thấy đứa bé thứ hai muốn chạy, cô nhướng mày, mở miệng gọi: “Này, em muốn chạy đi đâu, đứng lại cho chị! Em cũng thế, lau khô tóc, mặc quần áo cẩn thận.”

Cậu bé nghe tiếng ngừng lại, cảnh giác nhìn cô, nhưng không có bất kì động tác gì, cô mới nhớ bọn họ không hiểu cô nói gì.

“Khăn lông.” Cô chỉ chỉ cái khăn lông trên đầu của cậu bé mà mình bắt được, sau đó chỉ chỉ vào cậu nhóc đang muốn chạy, rồi lăm mẩu lau tóc ướt cho cậu bé vừa nói: “Lau khô.”

Cậu bé đứng cách cô khá xa nhưng vẫn không cử động, chỉ quay về phía sau nhìn cô một cái.

Hoa Đào muốn quay đầu lại, thì nghe thấy anh ta mở miệng nói một câu tiếng anh.

Cậu bé nghe thế, nhúu mày nhìn cô, rồi mới cầm khăn lông, lau tóc.

“Còn quần áo.” Cô quay đầu nói với đầu trọc.

Hải Dương nhúu mày, giúp cô mở miệng nói với cậu bé.

Cậu bé bị cô bắt được, dưới sự trợ giúp của cô, đã mặc quần áo cẩn thận.

Khăn lông nhanh chóng bị thấm ướt, thấy tóc cậu bé vẫn chưa khô, cô không hài lòng vội ngoắc tay gọi cậu bé kia lại, rồi quay sang đầu trọc hỏi: “Anh có mấy sậy không?”

Hải Dương dừng lại động tác mở vòi nước, nhìn cô chăm chăm

Làm gì vậy? Cô cũng nhìn chăm chăm vào anh, không hiểu mình nói sai cái gì.

“Mấy... sậy... tóc?” Anh thông thả ung dung lặp lại, dường như thật lâu chưa nói mấy chữ này.

“Đúng vậy, chính là anh bình thường dùng sậy khô tóc——”

Cô dừng lại, đột nhiên nhớ đến, người này không có tóc, làm sao mà có mấy sậy.

“Á.” Cô nhìn đầu trọc của anh, lúng túng cười, “Xin lỗi, tôi không nghĩ đến, tôi về nhà lấy.”

“Cô để ở đâu?”

“Cái gì?”

“Mấy sậy.”

Cô theo phản xạ trả lời: “Ngăn kéo đầu tiên ở cái tủ cạnh đầu giường.”

Anh nghe xong xoay người bước nhanh, lập tức biến mất sau cửa. Cô sau khi nghe thấy âm thanh mở cửa mới lĩnh ngộ được anh muốn đi lấy.

“Này——” cô đuổi theo, ai ngờ vừa mới chạy hai bước, lại cảm thấy muốn nôn, hại cô lập tức ngừng lại.

A, thì ra chuyện chỉ cần dùng một chút là có hiệu quả ngay quả nhiên chỉ có trong quảng cáo.

Cô sắc mặt tái nhợt che miệng, từ từ lùi lại ngồi lên bậc thang, ngẩng đầu thì thấy cậu bé tóc vàng đang chăm chú nhìn mình, đáng vẻ như đang chờ cô ới.

“Xin lỗi để cho em thất vọng... Chỉ sợ trong dạ dày của chị chẳng còn cái gì....” Cô nâng khóe miệng, nhìn anh, có chút yếu đuối tự giấu bản thân.

Bé trai nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt màu xanh lam dưới ánh mặt trời càng trông xinh đẹp.

Cô cười cười, muốn giơ tay xoa đầu cậu bé, nhưng đột nhiên nhớ tới cậu bé không thích ai động vào người mình, cánh tay lập tức dừng lại giữa không trung.

Cô vội đổi thành giơ tay trước mặt cậu bé, mỉm cười giới thiệu, “Hi! Chị tên Hoa Đào.” Cô chỉ chỉ mình, sau đó nhìn bé trai, rồi lại quay đầu nhìn hai cậu bé còn lại, chỉ vào người mình hỏi: “Hoa Đào, hiểu không?”

Cậu bé ở gần cửa trên tay vẫn cầm khăn lông hơi ướt, cảnh giác nhìn cô, nhưng cũng giống nhau tò mò nghi ngờ.

“Hoa Đào.” Cô chỉ chỉ vào mình, cười lặp lại.

“Đòi... phát?” Cậu bé bị cô bắt được, chần chừ mở miệng.

“Ừ, Hoa Đào.” Cô khích lệ gật đầu, mỉm cười.

“Đòi hoa.” Cậu bé thử lặp lại.

“Ha ha ha... không sai, chị tên Hoa Đào.” Cô buồn cười gật gật đầu.

“Hoa Đào.”

Ah, lần này là cậu bé lớn nhất lên tiếng.

Thấy cậu bé phát âm chính xác, cô kinh ngạc nhìn, sau đó giơ ngón tay cái nói: “Oa, em nói thật giỏi, good! Good!”

Cậu bé hình như hiểu cô đang khen ngợi mình, vẻ mặt không tự nhiên quay đầu đi, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng.

Cô cười cười, nhìn ba đứa bé này, sau đó chợt nghĩ tới trò chơi hồi bé viện trưởng hay dạy mình.

“Này, chị làm ảo thuật cho các em xem!”

Cô ngồi xổm, sau đó chợt một viên sỏi dẹt, nhỏ.

Ừm, mặc dù không có tiền xu, cái này cũng được, cô ngồi xuống bậc thang, vuốt vuốt viên sỏi, sau đó nhìn về phía ba đứa bé cười một cái, hai tay giơ ra.

“Nhìn xem, tay phải của chị có viên sỏi đúng không?” Cô đưa tay cho ba đứa bé xem, sau đó mỉm cười rút tay trở về nắm chặt, xoay xoay vài vòng, trong miệng lẩm bẩm: “Thiên linh linh, địa linh linh, hô biến!”

Cô nói xong, đưa tay ra phía trước mở ra, viên sỏi trong tay biến mất.

Cậu bé đứng gần cửa trường mắt kinh ngạc nhìn tay cô trống không.

“Ha ha, không thấy!” Cô vui mừng đưa tay giơ lên cao đi lòng vòng, sau đó lắc lắc để mấy đứa nhóc thấy rõ viên sỏi không có trong tay cô.

“Ừm, viên sỏi chạy đi đâu rồi?” Cô nhíu mày lâu bầu, một tay chống cằm, bày ra vẻ mặt nghi ngờ giống hệt ba đứa nhóc.

“A, chị biết rồi, nhất định là ở bên này.” Cô búng ngón tay, đứng lên sờ sờ lên tai cậu bé đứng ở cửa, trong nháy mắt lấy ra viên sỏi nhỏ.

“Chà, đúng là chạy đến chỗ này.” Cô nhìn cậu bé chớp chớp mắt, cười cười mở tay cho cậu và hai cậu bé còn lại nhìn.

Ba đứa nhóc giật nảy mình, không nhịn được bước lại gần cô một chút, nhìn chăm chăm viên sỏi trong tay cô, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Cô lại quơ tay một cái, nháy mắt viên sỏi lại biến mất.

Ba đứa nhóc hít một hơi, ba đôi mắt mở lớn, không tự chủ, tất cả đi đến trước mặt cô.

Hoa Đào nhìn ba đứa nhóc, bật cười, “Mặc dù đã lâu không chơi, nhưng thật may vẫn chưa quên.”

Cô ngồi xuống bậc thang, vui vẻ nhìn ba đứa nhóc: “Còn muốn xem nữa không?”

Ba đứa nhóc mặc dù nghe không hiểu nhưng cũng tiến gần một chút.

Cô mỉm cười ngọt ngào, hai tay giơ lên, bắt đầu đem những gì mình học trước đây biểu diễn.

Hải Dương khi cầm máy sấy trở về, thấy ba đứa bé trước đây luôn cảnh giác lại buông lỏng vây quanh cô, nhìn cô cầm viên sỏi thay thế bao cát, chơi trò ném bao.

Tay của cô rất nhanh nhẹn, kỹ thuật cũng tốt, lại thỉnh thoảng làm vẻ mặt ngáo ộp treu đùa, khiến bọn nhỏ vốn khấn trương lập tức buông lỏng.

Đứa bé ở giữa thậm chí còn bị cô chọc cười.

Tất nhiên, cười vui vẻ nhất chính là cô.

Dưới ánh mặt trời vàng óng, mái tóc ngắn bay bay, làn da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng đang bật ra tiếng cười trong trẻo.

Khi cô cười, cả gương mặt bừng sáng lên, giống như một cô bé hồn nhiên xinh đẹp bướng bỉnh; khi cô cười, bên má hiện ra núm đồng tiền nhỏ nhỏ xinh xinh, trông rất ngọt ngào.

Mặc dù má trái còn hơi sưng, vết thương trên tay và chân vẫn còn, nhưng anh cả đời này chưa thấy một cô gái nào đẹp như cô.

Cô lần cuối cùng ném viên sỏi lên, sau đó đón vào lòng bàn tay, cuối cùng khẽ vuốt, tảng đá lại biến mất.

“Leng keng!” Cô cười rồi chào ba vị khán giả ngồi xem trước mắt một cái. “Cảm ơn mọi người đã tới xem đoàn xiếc ảo thuật của đoàn Hoa Đào——”

Cậu bé ngoài cùng nhìn thấy anh, vẻ mặt thay đổi, từ buông lỏng nhanh chóng chuyển thành khẩn trương. Nhận thấy bọn nhỏ thay đổi, cô xoay người lại nhìn thấy anh, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Ừm.”

“Ảo thuật rất hay.” Anh đưa máy sấy cho cô.

“À, được rồi...” Cô sờ sờ mũi, sau đó cầm máy sấy, vẫy vẫy cậu bé ở cửa, “Chị sấy tóc giúp các em.”

Cô nói xong đi vào nhà, lần này không cần anh mở miệng, cậu bé lớn nhất cũng đi theo, chỉ có đứa bé nhỏ nhất đứng yên nhìn anh.

Đứa bé thấy Hải Dương mở cửa vẫy vẫy tay mới bước vào trong.

Hải Dương nhìn bóng lưng bé trai, thật lâu, mới đóng cửa đuổi theo.

10. Chương 10: Chương 10

Vừa cầm lấy máy sấy, Hoa Đào đã nhìn thấy anh cầm một hộp cơm và một lon coca đặt trước mặt mình.

“Ách.... Tôi không muốn ăn...” Còn rất muốn ới, cô cười cười xin lỗi, “Mọi người cứ ăn đi.”

Anh không nói gì, đưa mấy hộp cơm còn lại cho ba đứa bé rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Một người lớn và ba đứa bé rất nhanh ăn xong bữa trưa.

Buổi trưa, ánh mặt trời lên cao, bên ngoài nhiệt độ như hỏa diệm sơn, cô nhìn đường nhựa bên ngoài giống như đang bị mặt trời nung chảy.

May mắn là tầng một của nhà hàng có máy lạnh với công suất lớn, nếu không cô sợ rằng sống không quá 30 phút.

Mượn anh điện thoại thông báo cho A Linh và Tiểu Quyên nghỉ ngơi một ngày. Cô ngồi xuống, nhìn ba đứa nhóc, lúc ăn cơm vẫn trầm mặc như thường.

Nhìn ba đứa nhóc ở trước mặt, lại nhìn đầu trọc khổng lồ ở bên cạnh, không chịu nổi không khí yên lặng, cô lên tiếng hỏi.

“Mấy đứa trẻ sao lại ở cùng anh?” Ba đứa bé là cô nhi, anh ta nhận nuôi bọn trẻ sao? Nhưng anh ta chỉ có một mình, cũng không phù hợp để nhận nuôi.

“Bằng hữu gửi.” Anh mở miệng.

“Bằng hữu?” Cô chớp chớp hai mắt to đen nhánh, nhìn anh.

“Cảnh Dã và Hiểu Dạ.” Nhìn ba đứa bé vui đầu ăn cơm anh nói: “Cô đã gặp.”

“A! hai vợ chồng kia?”

“Ừ.”

“Tại sao lại gửi cho anh trông?” Cô lại hỏi.

“Bọn họ không rảnh.”

Cô chớp mắt mấy cái, nhìn ba đứa bé trước mắt, sau đó nhìn anh, không tự chủ mỉm cười.

Không cách nào coi thường ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, anh nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô một tay chống cằm, ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười.

Anh hoài nghi nhú mày.

“Thật ra thì...” Cô thông thả ung dung, tâm tình vui vẻ cười cười tuyên bố, “Anh là người tốt chứ sao.”

Anh kinh ngạc nhìn cô chăm chú, thật lâu không nói ra lời.

Lần thứ hai, cô nói anh là người tốt.

Tối qua có thể vì cô uống say, thần trí mơ hồ, cho nên mới có loại ảo giác kia, nhưng hôm nay cô hoàn toàn tỉnh táo——”

Nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, không hiểu sao một luồng khí nóng bốc lên mặt, anh buột miệng nói: “Bọn chúng ở chỗ này, vì chỗ ở của tôi rộng rãi.”

“Ừ, tôi biết...” Nhìn gương mặt đen của anh hơi ửng hồng, Hoa Đào cố ép bản thân không được cười, cúi đầu uống nước.

Nhìn hai bả vai cô rung rung, rõ ràng là đang cười, anh có chút ảo não nói: “Chỉ thuận tiện thôi.”

“Ừ, tôi hiểu được...” Trời ạ, không ngờ anh cũng biết xấu hổ, thật đáng yêu.

“Ngày hôm qua cũng chỉ thuận tiện.” Anh gần như thẹn quá hóa giận cúi đầu lại gần cô, trầm giọng giải thích: “Tôi chỉ tình cờ đi mua bia qua mà thôi.”

“Ừ, tôi hiểu.” Biết anh tức giận, cô cố gắng nhịn cười, rất nỗ lực trưng ra gương mặt nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng vẫn phải cảm ơn anh cứu tôi.”

Cô nghiêm túc cùng anh nói cảm ơn, hại anh nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào cô, ai ngờ cô lúc này về mặt vô tội nói thêm một câu.

“À, còn nữa, cảm ơn anh tối qua mời tôi uống bia.”

Cô thật sự không phải cố ý, nhưng đi mua bia? Nhà anh mở quán bia, còn lấy cơ sứt sẹo như vậy, đúng là thiên tài rồi.

Hơn nữa, anh ta phản ứng rất đáng yêu.

Không ngờ dáng người anh cao to khôi ngô, diện mạo trông lạnh lùng vô tình lại vì một câu khen ngợi mà đỏ mặt, khi cô nói ra câu sau cùng thì mặt anh đỏ hồng giống như sắp bốc khói.

Vừa nghĩ tới tình huống hôm đó, cô lại cảm thấy buồn cười.

Sau đó, anh nhất quyết im lặng, không hề trả lời bất cứ vấn đề nào của cô, nhưng vẫn bồi thuốc giúp cô, xác định cô không còn buồn nôn nữa mới đưa cô về tiệm.

Anh thậm chí còn bảo đứa bé lớn nhất mang bữa tối qua cho cô.

Sau lần đó, cô xác định anh chỉ tỏ vẻ hung ác, thật ra là mặt ác, tâm thiện.

Giữa trưa hôm sau, cô bùng một nồi lẩu hải sản và mấy món ăn, cùng cơm, mang qua, anh mở cửa hết sức thô lỗ, cô nghĩ anh vẫn còn đang tức giận, sẽ từ chối, ai ngờ anh về mặt không thay đổi nhưng cũng không nói hai lời cầm đồ ăn mang vào.

Những cái nồi cùng bát đĩa được rửa sạch bóng được mấy cậu bé mang trả lại, cô nhìn ba đứa bé nhìn chăm chú vào bánh phô mai trong tủ, thì lập tức cắt ba miếng mời mấy đứa nhóc.

Mấy ngày sau, cô đều thấy ba đứa bé thay phiên nhau xuất hiện bên ngoài cửa tiệm, nhìn lên vào bên trong, bộ dáng chảy nước miếng.

Cô không biết được món ăn của anh nấu khó ăn đến mức nào, nhưng nhìn bọn nhóc ngày ngày trình diện ở cửa tiệm, còn anh miễn cưỡng coi như là cũng mở tiệm ăn, vậy mà ngày ngày chạy đi mua cơm hộp, khiến cô càng khẳng định tay nghề của anh thật sự không tốt.

Sau đó, cô cuối cùng không nhịn được, mang thức ăn đến nhà bên cạnh cứu tế.... Không đúng, đó là cùng hàng xóm hòa hợp, thì vị tiên sinh đầu trọc kia rất cuộc phát hiện hành động của bọn trẻ, trưng bày gương mặt lạnh lùng đại giá quang lâm, làm thế hội viên ở cửa hàng, còn đặt cơm hàng ngày.

Lần này, cô không nhịn được cười, thậm chí tốt bụng còn chuẩn bị đồ ăn sáng cho bọn trẻ, mỗi sáng dậy rời giường làm điểm tâm, thuận tiện làm luôn cho bọn họ, lúc đầu cô chỉ để ngoài hiên, sau đó không cần cô gọi, thời gian vừa đến, ba đứa nhóc tự động tới cửa tập hợp.

Cô đưa bữa ăn sáng thì anh đã ra ngoài chạy bộ, có lần gặp anh, anh cũng không khách sao, mặt dày cùng bọn trẻ ăn ở ngoài hiên.

“Này, anh tên là gì?” Cô nhìn anh cắn miếng sandwich to, rồi lại nhìn vào cánh tay cường tráng của anh, mỉm cười hỏi khẽ.

“Đồ Hải Dương.”

“Viết như thế nào?”

“Đồ của tàn sát.” Anh chỉ vào phía mặt biển, nhàn nhạt mở miệng. “Hải Dương trước mặt.”

“Đồ Hải Dương?” cô mỉm cười đọc lại một lần.

“Ừ.” Anh đáp lại, sau đó lại cắn một miếng sandwich.

Cô chống cằm, cười vui vẻ.

Thật ra thì đã sớm biết tên anh, nhưng muốn nghe anh chính miệng nói với mình.

“Đồ, Hải, Dương.” Cô nghiền ngẫm từng chữ, nói lại một lần.

Anh nhúu mày cảnh giác nhìn cô.

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, cô bật cười, nhìn anh nói: “Tôi họ Hà, trong từ thế nào, đào trong từ hoa đào, Hà Đào Hoa.” (cái này chém)

Anh nhìn cô, nửa câu cũng không nói, trầm mặc một lúc, mới đáp lại, “Ừ.”

Chẳng biết tại sao, một tiếng “Ừ” của anh khiến tâm trạng cô lại vui vẻ, cả ngày làm việc mang theo nụ cười.

Cứ thế sau 5:00 cô rảnh rồi sẽ mang điểm tâm hoặc bữa tối qua cho bọn họ.

Anh hoàn toàn không phản đối, thậm chí khi cô đóng cửa tiệm, anh cũng rất đúng lúc có mặt.

Kể từ sau khi xảy ra vụ cưỡng bức, anh mắc đèn ở tường rào giữa hai nhà, ngọn đèn kia vừa đúng chiếu sáng toàn bộ góc khuất.

Thật ra cô chưa hề nói, nhưng anh lại biết cô sợ hãi, luôn xuất hiện những lúc cô cảm thấy lo lắng.

Anh trầm mặc ít nói, lại có vẻ không thèm để ý đến lời của cô, chỉ thi thoảng đáp ứng một hai câu, hay có lúc hơi nâng khóe miệng.

Bởi vì sợ, bởi vì cô đơn, bởi vì tính mệnh, cô lúc rảnh mặt dày chạy tới tiệm của anh, đưa điểm tâm ngọt cùng đồ ăn, sau đó dù cô nói nhiều một chút, thích lo chuyện bao đồng một chút, bọn họ cũng dễ dàng tha thứ cho cô.

Cô thích anh, cũng thích ba đứa bé trầm mặc ít nói kia.

11. Chương 11: Chương 11

Mặc dù, người đàn ông này luôn nói ba đứa bé là bạn bè gửi, nhưng cô rất nhanh phát hiện, anh nhìn như có vẻ không để ý, trên thực tế lại rất quan tâm ba đứa bé.

Cô biết anh muốn mấy đứa quét sân, lau bàn, nhìn qua như là ngược đãi trẻ em, nhưng làm không tốt anh cũng không nói gì, ngược lại có chuyện để làm, khiến những đứa bé không có thời gian nghĩ lung tung. Anh dạy đứa lớn cách sử dụng máy giặt, giặt quần áo, đứa thứ hai phơi quần áo, đứa bé nhất gấp quần áo, bọn trẻ làm hỏng quần áo, anh cũng không mắng, chỉ đi mua quần áo mới về.

Đứa bé nhỏ nhất rất thích đi theo anh, mặc dù anh không có vẻ mặt dịu dàng gì, nhưng cũng không quát, ngược lại lúc đi đường anh bước chân rất chậm rãi thông thả, phối hợp với bước chân nho nhỏ của đứa bé. Đối với anh mà nói, đứa bé kia nhỏ đến mức gần như anh không thấy được, nhưng anh lại chưa bao giờ va phải cậu.

Lão đại và lão nhị cũng thường đánh nhau với mấy đứa bé xung quanh, anh không có trách mắng, cũng không khích lện, nhưng có một ngày cô phát hiện anh mang theo hai đứa bé đi chạy bộ, đợi đến khi chạy một vòng trở về, hai đứa bé đã mệt mỏi không còn hơi sức mà đi đánh nhau.

Cuối cùng là đêm hôm trước.

Đêm hôm đó cô tắm xong, đang định ngủ thì nghe thấy âm thanh kì quái ở phía sau nhà bên, âm thanh rất nhỏ, đứt quãng, giống như tiếng khóc, cô có chút hiếu kì đi tới ban công nhìn xuống, thì thấy đứa bé lớn nhất đang núp ở bậc thang phía sau.

Cậu bé đang khóc.

Dưới ánh trăng, cậu bé trên mặt đầy nước mắt, cố gắng cắn môi để nén tiếng khóc, lại không thể áp xuống được, nghẹn ngào nức nở.

Cô nhìn mà rất đau lòng, khi còn nhỏ, cô cũng hay lên khóc, nhưng cô cũng nhớ mình không muốn người khác phát hiện mình khóc.

Cho nên, cô cũng không có ý định qua, chỉ đứng yên trên ban công trong bóng tối nhìn đứa bé ở phía xa, nhưng đột nhiên, cô lại nghe thấy tiếng đàn của anh.

Tiếng đàn nhẹ nhàng, nhàn nhạt tung bay dưới ánh trăng, trong không khí, một lần lại một lần, không có tiết tấu sôi động, chỉ nhẹ nhàng an ủi lòng người.

Một lúc sau, tiếng đàn ngừng lại, cô thấy Hải Dương đi ra, ôm đứa bé chẳng biết đã ngủ từ lúc nào đi vào nhà.

Tối hôm trước, tối hôm qua, tối hôm nay, anh đều đánh đàn vào ban đêm.

Mỗi khi đứa bé kia núp phía sau nhà khóc sù sì thì anh đều đánh đàn.

Nhìn bóng dáng anh ôm đứa bé, cô chợt hiểu, anh nửa đêm đánh đàn không phải vì nhàm chán, hay không ngủ được, mà chỉ vì đứa bé kia.

Nháy mắt, tim cô đập thành thịch.

Sự dịu dàng, chăm sóc của anh.....

Trời vừa sáng, ánh mặt trời hiện ra.

Trong phòng tắm, Đào Hoa đánh răng, rửa mặt, đứng ở trước gương nhìn trái nhìn phải kiểm tra một lần sau đó mới tươi cười vui vẻ đi ra ngoài.

Thật tốt quá, vết thương trên mặt cô đã khỏi hẳn rồi!

Cô ngân nga bài hát, xuống lầu làm nướng bánh, sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, xách giỏ mây cùng bình giữ nhiệt đi qua.

Trời xanh, mây trắng, mặt trời vừa lên.

A, anh đúng là vẫn ở đó.

Đào Hoa nhìn thấy bóng dáng cao lớn, cất giọng gọi.

“Đồ Hải Dương.”

Chưa cần quay đầu lại, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm, anh biết cô đem thức ăn tới.

“Xoay người, đã thấy cô tay xách theo giỏ mây và bình giữ nhiệt, gương mặt tươi cười đi về phía anh.”

Không biết vì sao cô rất thích gọi tên anh, mỗi ngày nhìn thấy anh, lúc nào cũng phải gọi cả tên họ của anh.

“Chào buổi sáng.” Cô cầm bình giữ nhiệt đưa cho anh.

“Đây là cái gì?” Bình giữ nhiệt rất ấm, rất nặng.

“Sữa tươi.” Cô cong môi, xách rổ mây đi vào trong nhà, ba đứa nhóc nghe giọng nói của cô từ trên lầu chạy xuống.

“Hi!” Cô vẫy vẫy tay chào ba đứa nhóc, sau đó vào bếp lấy ba cái ly, rồi lấy bánh bao, bơ, mút hoa quả trong rổ ra.

“Quét mút hoa quả lên đồ ăn, giống như thế này, có hiểu không?” Cô cầm bánh bao, sau đó phết mút hoa quả lên, tự mình làm mẫu một lần.

Bọn nhỏ mỗi đứa cầm một cái dao, lập tức làm theo.

Thấy bọn nhóc vui vẻ ăn, cô cũng cảm thấy vui, cầm một ly sữa đưa cho anh, sau đó cũng rót cho mình một cốc vừa uống vừa xem bọn nhỏ ăn điểm tâm, nhưng anh đột nhiên đưa một hộp quà đặt lên trên bàn trước mặt cô.

Cô nhìn cái hộp, có chút mờ mịt.

“Cô.” Anh kéo ghế ngồi xuống, chuẩn bị ăn sáng.

“Tôi sao?” Cô chớp chớp mắt, ngẩn ngơ.

“Ừ.” Anh cúi đầu ăn bữa sáng.

Cô nhìn hộp quà rồi lại nhìn anh.

Phía trên viết chữ tiếng anh, còn địa chỉ tiếng anh, cô không biết người nước ngoài, sao lại có người gửi đồ cho cô, hơn nữa lại gửi nhầm tới nhà bên cạnh?

Nhìn anh vẫn bình thản ăn sáng, Đào Hoa nhìn hộp to trước mặt, tò mò đặt cốc sữa xuống ôm lên đùi.

Cái hộp tuy to, nhưng lại rất nhẹ, cô mở giấy bọc, bên trong là một hộp giấy màu trắng rất đẹp, hộp giấy ở giữa còn ghi một hàng chữ nhỏ màu xanh đen bằng tiếng anh, phía dưới là con bướm màu xanh đen rất in nổi.

Thật xinh đẹp.

Cô khẽ vuốt ve con bướm bướm và dòng chữ, than thở.

Đào Hoa cẩn thận cầm hộp giấy lên, vừa mở hộp, nhìn đồ vật bên trong, lập tức sững sờ.

Một giây tiếp theo, mặt cô đỏ bừng vội đẩy nắp hộp lại.

Không thể nào? Cô nhìn lầm sao? Tại sao lại có người đưa cho cô cái này? Nhưng lớn như vậy....

Ba đứa bé vẫn ăn sáng, anh ở bên cạnh cũng vậy, không để ý tới cô, cũng không nhìn cô. Cô nhìn bên ngoài, ngoài phòng, trên đường cũng không có bóng người.

Không tìm được sự tò mò cùng hoài nghi, cô nhịn không được lại len lén khẽ mở hộp giấy.

Chính là đồ vật cô vừa nhìn thấy, không chỉ một cái, hơn nữa nhìn kĩ, cô mới phát hiện trông rất xinh đẹp.

Cô không tự chủ mở rộng nắp hộp, đưa tay khẽ vuốt vãi vóc mềm mại, màu phấn hồng, vàng nhạt, đỏ tươi, còn có màu đen giống như bóng đêm, hay màu trắng giống thiên sứ, tất cả đều có, hình dáng không giống nhau, có cái có viền tơ, có cái thêu hoa văn tinh tế, đáng yêu, khêu gợi đều có.

Những cái “áo ngực” này thật sự cho cô?

Không nhầm chứ?

Cô nhìn lên dòng chữ nhỏ nhỏ.

36E.

Không sai, là size của cô.

Cô yêu thích không buông tay, vuốt ve, tầm mắt gần như không rời được, cô rất muốn cầm tất cả mang về, nhưng lại sợ là đồ của người khác, không thể làm gì hơn là ép buộc bản thân đây nấp hộp lại, cầm giấy bọc nhìn chăm chăm vào địa chỉ bằng tiếng anh cùng tên người nhận.

Đáng ghét, địa chỉ viết nhiều như vậy, cô vốn không biết tiếng Anh, sao mà có thể hiểu.

Tên họ?

“O...O....CE....kỳ quái, là A sao? Phải là.... AR? AN?” cô nheo mắt nhỏ giọng lầu bầu.

“Mr Ocean? Ocean tiên sinh? Ocean, Ocean... có nghĩa là gì? Chữ này rất quen thuộc.... A!”

Đột nhiên hiểu rõ, cô thở nhẹ một hơi, quay đầu nhìn anh đang cúi đầu ăn điểm tâm sáng.

Ocean, chính là Hải Dương sao!

Đây chính là gửi cho anh, tại sao lại gửi áo lót cho anh? Anh mặc sao?

Không, không, không... không thể nào?!

Cô nhìn anh không giống nghiệp trang phục nữ! Hay anh đồng tình luyện ái?

Đào Hoa mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn anh!

Không cần a a a! Cô không cần——

Chờ một chút, chờ một chút, Hà Đào Hoa, tỉnh táo lại một chút, cái này là size 36E, trước không cần nói cup áo, chỉ riêng ngực, anh ta sẽ không chỉ có 36, mà nếu là của anh ta, sao lại đưa cho cô, còn nói là của cô?

Nhưng tại sao vật này gửi cho anh ta, anh ta lại đưa cho cô, vậy bây giờ là như thế nào?

Nhận thấy ánh mắt cô chăm chú nhìn mình, anh nghiêng đầu nhìn lại, thấy nét mặt ngẩn ngừ mấy giây mà thay đổi liên tục, hai mắt vẫn từ đầu tới cuối nhìn anh, đôi môi mấp máy mấy lần muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Thấy gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, anh dứt khoát lên tiếng trước.

12. Chương 12: Chương 12

“Đây là... anh mua?”

“Ừ.”

“Tặng cho tôi?”

“Ừ.”

“Cho nên, là anh mua tặng cho tôi?”

“Đúng.” Nhìn cô vẻ mặt hoài nghi, anh mở miệng giải thích, “Coi như tiền ăn buổi sáng mấy ngày qua.”

“A, không có gì.... Ha ha” Anh trả lời chắc chắn như vậy, cô len lén vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ lí do gì, chỉ cần anh không phải đồng tình luyện ái là—— đợi chút, hình như còn có chỗ không đúng?

“Làm sao anh biết số đo của tôi?” Cô vừa nghĩ đến bật thốt lên, đợi khi hỏi xong mới phát giác được, xấu hổ, lúng túng nhưng không kịp thu hồi, ai biết anh lại trả lời một câu.

“Cô nói.”

“Tôi nói? Nói lúc nào?” Cô hai mắt mở lớn, mặt đầy vẻ kinh ngạc, nghi ngờ, đỏ mặt nói: “Tôi làm sao có thể cùng anh.... Nói chuyện này.”

“Lúc nào nói? Chắc là hôm tôi mời cô uống bia.” Anh nhú mày lấy tay vuốt cằm, rất nỗ lực suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt thành thật nói: “Đúng rồi, cô nói cái gì áo ngực giống bệnh đậu mùa, ngực lớn vạn tuế, chính xác, tôi nhớ cô còn kéo áo xuống cho tôi xem cái áo ngực giống bệnh đậu mùa đó.”

Rầm!

Cô nghe mà giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, gương mặt hồng gần như bốc khói.

“Á... nói bậy! Tôi... tôi mới....”

Anh không lên tiếng chỉ mỉm cười nhìn cô, thấy mặt cô càng ngày càng đỏ, càng ngày càng chột dạ, lời nói kháng nghị phía sau toàn bộ không dám nói ra miệng.

Đáng ghét, hình dung áo ngực giống “bệnh đậu mùa” đây chính xác là lời nói của cô, nhưng cô bình thường chỉ dám nói với những người cùng phái, hoặc ở trong lòng thầm suy nghĩ.

Trời ạ, cô tại sao lại làm ra chuyện mất mặt như thế?

Lúc đầu con thậm may mắn vì cô không có làm ra chuyện say rượu mất lí trí với anh, ai ngờ——

“Ách... Tôi... Tôi muốn đi mua thức ăn, tạm biệt!”

Không còn mặt mũi nhìn anh, Đào Hoa gương mặt đỏ bừng lúng túng muốn đứng dậy bỏ chạy, đột nhiên lại dừng lại, cô bối rối một giây, cuối cùng vẫn mặt dày đưa tay ôm lấy hộp giấy.

Nhìn cô mặt đỏ tới mang tai, vội vàng bỏ chạy, Hải Dương nhếch miệng cười một tiếng.

Hắc, bình thường bị cô đùa giỡn, lúc này cũng có thể hòa nhau.

Mặt thật đỏ.

Gương mặt cô trong gương rất đỏ.

Cô ôm hộp giấy, ngồi trên giường, nhìn gương mặt đỏ bừng của mình ở trong gương, chỉ cảm thấy lúng túng, lại nhớ đến lời nói của anh, cô không khỏi vui mặt vào hộp giấy, rên rỉ ra tiếng.

Áo ngực như bệnh đậu mùa? Ngực lớn vạn tuế? Còn kéo áo cho anh nhìn áo ngực?

Trời ơi, cô sao lại dám nói với anh những thứ kia? Thảm nhất là anh không có đề cập tới, cô cũng không có ấn tượng, nhưng bây giờ anh nói, cô mơ hồ cảm nhận được mình đã làm những chuyện đó.

“A.... Minh đúng là đầu heo....” Cô xấu hổ lùi về phía sau ngã xuống giường, cầm hộp giấy che kín mặt.

Thật mất thể diện!

Càng làm cho cô hối hận hơn chính là nếu đã làm ra chuyện lưu manh như thế rồi, sao cô còn không thừa cô hội làm loạn với anh, dù sao cũng là say rượu mất lí trí, dứt khoát thừa dịp cường ép anh, ít ra cũng tốt hơn.

A a a a a cô đang suy nghĩ cái gì?

Cô chợt ngồi dậy, chỉ vào người con gái trong gương, lớn tiếng trách móc: “Hà Đào Hoa, người đúng là sắc nữ!”

Lời vừa dứt, cô nhin không được cười phá lên.

Thảm, mắng thì mắng, cô vẫn cảm thấy tiếc nuối, cũng không cách nào ngăn chặn ảo tưởng của mình với anh.

Cô mở hộp giấy, một lần nữa cảm những chiếc áo lót tinh xảo đẹp đẽ nhìn kĩ, trong lòng cũng hồi hộp.

Những áo lót này rất xinh đẹp.

Cô nhẹ tay vuốt ve hoa văn trên áo, đôi môi khẽ cong.

Những lời nói lúc say rượu của cô anh lại làm thật, không chỉ ghi nhớ, còn đặc biệt mua tặng cô.

“Ồ Hải Dương.” Cô nhẹ nhàng thậm gọi tên anh, cắn môi cười trộm.

Không thể tưởng tượng được một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ như anh, lại có thể tìm được những chiếc áo lót tinh tế xinh đẹp như vậy, nhưng chính vì thế, lại càng làm cô cảm động.

Cô nghĩ... mình thích anh!

Cô hiểu được rõ ràng, chưa bao giờ cô có cảm giác như vậy.

Anh không đẹp trai, mặc dù mắt to mày rậm, nhưng gương mặt và dáng người trông có vẻ thô lỗ; mặc dù vóc dáng anh khỏe mạnh, nhưng hình thể lại quá cao lớn; mặc dù giống người có tiền nhưng không có khiếu thẩm mỹ, bởi vì trang phục của anh chỉ là áo sơ mi quần jean bình thường.

Nhưng ngay cả như vậy, ẩn sâu dưới sự lạnh lùng và bề ngoài dữ dằn chính là sự dịu dàng và chăm sóc, làm cho cô không có cách nào cự tuyệt chìm sâu.

Cô thích anh bàn tay anh tuy to lớn thô lỗ nhưng đôi lúc nhẹ nhàng, thích cánh tay anh cường tráng, thích lồng ngực rộng lớn bền chắc, thích anh thỉnh thoảng vui vẻ sẽ hơi nhếch khóe miệng, thích bộ dạng của anh không biết nên đối xử với cô thế nào, thích mùi hương trên cơ thể anh, thích tác phong làm việc.

Thậm chí, ngay cả cái đầu trọc đáng ghét của anh, cô bây giờ nhìn cũng cảm thấy thuận mắt.

Làm sao mà có thể không thích anh đây?

Sau khi cứu cô, anh im lặng đi cùng cô tới đồn cảnh sát; lúc cô hoàn toàn sụp đổ sợ hãi khóc lóc trong ngực anh; khi anh mượn cớ tìm đứa nhỏ rồi phí tâm đưa giường cùng bàn đọc sách đến; khi cô trong lúc vô tình phát hiện anh đánh đàn là vì an ủi những đứa bé kia....

Mỗi một lần, đều cảm thấy sự thiện lương, dịu dàng của anh, rồi sau đó lại càng thích anh hơn.

Anh còn cắm hoa trong bếp.

Chưa hề nghĩ tới, người đàn ông cao to như anh lại có những tâm tư tinh tế như thế.

Cứ thế, một lần rồi một lần, ánh mắt của cô không thể rời khỏi hình dáng của anh.

Không biết từ lúc nào, cô phát hiện ra mình không tự giác mỉm cười ngây ngốc trước anh, không tự chủ được muốn chạm vào anh, tìm cơ hội đến gần anh....

Khẽ vuốt ve áo lót xinh đẹp khêu gợi, cô mỉm cười ngượng ngùng, cắn môi dưới.

Anh cũng có chút thích cô phải không?

Nếu không làm sao lại tặng cô áo lót?

Bạn bè khác phái bình thường không thể nào tốn tâm tư đi mua những đồ riêng tư như vậy?

Nhưng... Nhưng anh chưa bao giờ có những cử chỉ đặc biệt....

“A a ... thật là phiền....”

Cô ôm áo lót xinh đẹp ngã xuống giường, ở trên giường lăn vài vòng, phiền não rên rỉ gào khóc, lại không cẩn thận lăn khỏi giường, bịch một tiếng rơi xuống đất.

Nguy hiểm thật, không ai thấy.

Cô le lưỡi, đổ mặt chột dạ ngồi dậy, liếc mắt nhìn cửa sổ rộng mở phía đối diện, ba cậu bé sáu đôi mắt bồ câu, không chớp nhìn cô chằm chằm.

“Á” cô hét lớn, cả gương mặt đỏ bừng, nằm lên bệ cửa sổ cùng ba đứa nhóc, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cô cực kì lúng túng, giơ tay, theo thói quen vẫy vẫy tay chào mấy đứa nhóc.

Mấy đứa thấy vậy, cũng bắt chước giơ tay chào lại.

Cô cười gượng hai tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ dậy, chạy xuống lầu dưới lái xe đi mua đồ.

13. Chương 13: Chương 13

“Có bão?”

“Vâng.”

“Nhưng cả ngày nay trời vẫn nắng mà, mặt trời vẫn còn chói chang kia kìa.”

“Chị Đào Hoa, tin em đi, bây giờ chỉ làm yên lặng trước mưa bão thôi.” A Linh vừa cất từng chậu hoa nhỏ vào trong tiệm, vừa cất giọng nói: “Chị không xem dự báo thời tiết sao? Hôm qua đã thông báo rồi, cũng đã cảnh báo biển động, nếu như đường đi của cơn bão không thay đổi, tối nay sẽ đổ bộ vào đất liền.”

“Có thật như vậy không?” Cô kinh ngạc, có chút mờ mịt nhìn ra bên ngoài, cách cả trăm dặm không có bóng mây.

“Thật.” A Linh bê chậu hoa cuối cùng vào, đưa tay vỗ vỗ nhẹ vai Đào Hoa, “Chị nhất định không phải người ở đây đúng không?”

“Sao em biết?” Thật sự cô không phải là người ở đây, nếu không phải bạn bè giới thiệu cô tới cửa hàng gần đây phụ giúp thì cô cũng không bởi vì lạc đường mà thần xui quỷ khiến phát hiện ra tiệm này.

“Chị nói giọng của người miền Bắc.” A Linh cười cười lùi cô ra cửa, chỉ tay, “Chị nhìn sóng ngoài cảng mà xem, có phải là sóng đánh rất cao.”

“Oa, đúng thật.” Ít nhất cao cũng bốn hay năm tầng đi, A Linh không nói cô cũng không chú ý đến.

Chẳng trách hôm nay không có khách mấy, thì ra là có bão, cô lần đầu tiên ở thành phố biển nên không biết, không nghĩ vào ngày bão sóng biển lại lớn như vậy.

“Ha ha, mặc dù bây giờ là giữa trưa, nhưng bão đã rất lớn, chỉ tới chiều mây đen sẽ giăng đầy, đến lúc đó bão sẽ lớn hơn, sóng so với bây giờ sẽ đánh cao gấp hai hoặc ba lần”

“Hai, ba lần? Chẳng phải cao bằng tòa nhà tám hay chín tầng?” Cô kinh ngạc bật thốt lên.

“Đúng vậy, lần này là cơn bão lớn, nên gió sẽ rất mạnh. Chị Đào Hoa, chị cũng phải chắc cũng không biết phòng ngừa bão thế nào phải không?”

“Ách...” Cô mặt đỏ, cười cười xin lỗi.

Năm nay, tâm bão rất lớn, lại là cơn bão đầu tiên trong năm.

A Linh có chút lo lắng nhìn bà chủ nói: “Chị Đào Hoa, buổi tối chị ở đây một mình có sao không? Hay chị tới nhà em ở đi, dù sao nhà em cũng còn một phòng khách.”

Cô bé đứng là tốt bụng.

Trong lòng cảm thấy ấm áp, cô mỉm cười nói: “Không cần, em đừng lo lắng. Chị có đèn pin cầm tay, cũng có pin dự phòng, còn có cả nến, hơn nữa thức ăn trong tiệm cũng đủ để ăn trong một tuần. Đúng rồi, chị thấy tình hình thế này cũng không có khách nào, nếu buổi chiều cơn bão về, thì mình đóng cửa sớm, chị cũng đi mua chút đồ dự phòng cùng nước uống, tránh cho đến lúc đó bị cúp điện thì thảm, em giúp chị gọi điện cho tiểu Quyên bảo hôm nay cô bé không phải đến.”

Cô đẩy A Linh tới quầy, sau đó cầm ví da đi ra ngoài.

Lúc ra cửa, mặt trời lên cao, bầu trời xanh thẳm, nhìn phía xa mặt biển sóng đánh cao chỉ có bọt nước trắng xóa, thật sự không nhìn nghĩ là sắp có bão. Nhưng đợi cô đi vào trong thành phố mua đồ trở về, thì thời tiết bắt đầu thay đổi, có những cơn gió nhẹ thổi tới.

Xem ra, thật sự có bão.

Cô dừng xe, sau đó xách một chai nước suối lớn vào nhà, rồi cất xe vào trong hiên.

A Linh ở trong tiệm đã thu dọn mọi thứ.

Trong cửa hàng cũng chỉ có hai vị khách đang dùng cơm, không bao lâu cũng tính tiền rồi đi.

“Được rồi, cũng không còn sớm, A Linh, tranh thủ trời còn chưa mưa, em về đi, sáng sớm mai tùy theo tình hình chị sẽ gọi cho em, nếu như bão vẫn lớn, em đừng tới, không quan trọng, biết không?”

“Em biết rồi, nhưng chị Đào Hoa, chỉ ở một mình thật sự không sao chứ?” Lần trước bà chủ mơ hồ bị tên sắc lang tập kích, cô thật sự không yên lòng để bà chủ xinh đẹp một mình ở đây vượt qua cơn bão.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Cô buồn cười tay chống nạnh “Tiểu thư, dù gì chị cũng đã ba mươi tuổi rồi, cũng không phải là chưa từng bao giờ gặp bão.”

“Nhưng nếu như giống lần trước có người xấu chạy tới——”

“Tiểu thư, người xấu gặp ngày mưa bão cũng phải nghỉ ngơi chứ?”

“Cũng không nhất định như thế.” A Linh xem thường lầu bầu một câu.

“Yên tâm đi, nếu gặp phải mấy kẻ khốn kiếp, chị lần này đã có chuẩn bị.” Cô từ trong túi móc ra một chai xịt, lạnh lùng hung ác nói: “Dám quay lại chị phun cho hắn chết!”

Sắc lang không tới, bão lớn ngược lại tới thật.

Trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn, trời bắt đầu mưa, sau đó, cơn mưa to dần, còn mang theo cuồng phong.

Bởi vì sáng đã chuẩn bị tốt, mặc dù bên ngoài mưa to gió lớn, nhưng cô vẫn thoải mái ở trong chăn xem phim.

Chỉ là trong lòng cũng có chút không yên, chỉ sợ nhà bên cạnh không chuẩn bị phòng ngừa bão, lúc đầu cũng định mang chút đồ ăn tới cho họ, nhưng anh và ba đứa bé không có nhà, cả một buổi chiều, cũng không có người trở về.

Nghĩ đến đây, cô lại đứng dậy tới cửa sổ, kéo rèm muốn nhìn, nhưng ngoài trừ ánh đèn leo lét ở cảng, và ánh đèn đường thì khắp nơi tối đen như mực.

Nhà bên cạnh không một ánh đèn, chiếc xe jeep anh bình thường hay sử dụng cũng không có ở nhà.

Đi ra ngoài sao?

Tin tức báo mười giờ cơn bão sẽ đổ bộ vào đất liền, bây giờ đã chín giờ, trời mưa giống như thác nước, trên cửa kính đều là nước mưa, gần như không thấy rõ tình hình bên ngoài, dưới thời tiết quái quỷ như thế này, bọn họ không ngoan ngoãn ở trong nhà, rốt cuộc là chạy đi đâu?

Chắc không phải đi ra ngoài lúc sáng, bây giờ gặp bão không thể về chứ?

Cô lo lắng dí sát mặt vào cửa nhìn, nhưng trên mặt kính cửa sổ chỉ là sương mù do hơi thở cô tạo ra.

Cô đưa tay lau đi, bỗng nghe một tiếng nổ lớn, Đào Hoa sợ hết hồn vượt ngực nhìn lại, mới phát hiện mái tôn của nhà nhào đó bị thổi tốc lên, đang lăn lộn trên đường cái.

Trời ạ, cũng quá khoa trương đi?

Gió càng lúc càng lớn, cô đặt tay lên cửa sổ cũng cảm thấy áp lực của gió bão đập vào thành cửa kính.

Không nghĩ đến cơn bão này lại lớn như vậy, cô sợ thủy tinh sẽ bị phá hỏng, vội vàng chạy xuống lầu mở ngăn kéo tìm kiếm một lúc lâu, mới tìm được băng keo, sau đó dính chặt các cửa sổ kính dưới tầng.

Cô dán như vậy muốn tăng thêm lực chịu đựng của cửa kính, nhưng nếu sức gió lại mạnh hơn chỉ sợ dán nhiều băng keo hơn nữa cũng vô dụng.

Cô vừa dán xong trong lòng thấp thỏm lo lắng nhìn cảnh tượng bên ngoài, bị gió bão thổi nghiêng ngã, trong lòng có chút kinh sợ.

Thật vất vả mới xử lý tất cả cửa sổ thủy tinh, ở bên ngoài cửa lại vang lên những âm thanh kì quái, cô quay đầu nhìn, vừa thấy câu Phường Hoàng trước cửa nhà bị gió thổi gãy một cành, cành bị rơi gãy bị gió thổi đập mạnh vào vách tường, sau đó mới rơi xuống đất.

Cô giương mắt nhìn, lại phát hiện chiếc xe máy màu xanh dương mình đã đỗ ven đường chẳng biết đã từ trận từ lúc nào. Thảm hại hơn chính là, bởi vì mưa xối xả, rãnh nước bên lề đường đã bị tắc, nước ngập khắp đường cái.

Thảm! Cô quên đem xe máy vào.

Cô dí sát mặt vào cửa kiềng, quay người một cái, vốn nghĩ mưa to gió lớn như vậy, tốt nhất là không nên đi ra ngoài, nhưng mắt thấy chiếc xe nhỏ của mình sắp bị trôi đi, một giây kế tiếp, cô cắn răng một cái, cầm chìa khóa mở cửa, đội mưa chạy ra ngoài.

Đùa gì thế, cô chỉ có mỗi chiếc xe máy nhỏ này thôi, nếu nó mà tiêu tùng, cô lại phải tốn thêm tiền nữa!

Cửa tiệm mới mở không lâu, mặc dù buôn bán cũng tốt nhưng vẫn chưa được dư dả, cô thật sự bây giờ rất nghèo, mấy trăm đồng tổn thất cũng không chịu được, huống hồ là xe máy mấy vạn đồng.

Cô lấy tay che lông mày, đi dẹp lê sau đó chạy tới lề đường, trên đường nước ngập khoảng mười mấy centimet, rất cạn nhưng nước chảy rất mạnh, cô gắng sức kéo chiếc xe lên, nhưng vì đã ngập nước nên rất nặng, cô chỉ còn cách đẩy nó lên lề đường.

Âm thanh gì?!

Cô kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy miếng tôn vừa mới bay đi vì hướng gió thay đổi đột ngột quay đầu trở lại, thẳng tắp bay về phía cô!

Không thể nào? Ông trời, người đang đùa sao?!

Trong mưa to gió lớn, cô nắm lấy xe máy, há to miệng, bị dọa sợ đến cả người không thể nhúc nhích, cả người cứng đờ ngay tại chỗ, chỉ có thể trở mắt nhìn tấm tôn to hơn cả người của mình, lấy mang theo khí thế của “thiên quân vạn mã” ầm ầm lao đến!

Cô chết chắc.

Phía trước bỗng tối đen, trong đầu cô vang lên ý niệm cuối cùng.

Ầm, bốp, rầm! Lộc cộc leng keng——

Thật kì quái, tại sao cô chết rồi mà vẫn nghe được âm thanh sát bên tai? Hơn nữa, cô không cảm thấy đau!

Sau một hồi hỗn loạn, xe máy trong tay cô rơi xuống đất, cô toàn thân cứng cứng, sau đó mới phát hiện có vật thể đang che tầm mắt của cô lại ầm ứt, còn mang theo nhiệt độ, lại còn có phập phồng lên xuống, còn có tiếng tim đập.

Nhịp tim?

Cô giật mình ngẩng đầu, trong cơn mưa to gió lớn nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cô cứ nghĩ là mình đã chết mới thấy một màu đen như vậy, hóa ra là áo sơ mi màu đen của anh.

“Đồ Hải... Dương?” Cô sững sờ nhìn anh toàn thân ướt đẫm, có chút mờ mịt.

“Cô chạy ra ngoài làm gì?” Anh trầm giọng quát.

“Dắt.... dắt.... xe máy...” Cô còn chưa hoàn hồn, không phản ứng kịp.

Sắc mặt anh xanh mét, gần như không thể tin nổi sự ngu ngốc của cô, trầm giọng nói: “Vào trong nhà đi.”

Rốt cuộc phát hiện anh người thật, đứng trước mắt, cô chớp mắt, phục hồi tinh thần, gương mặt đỏ hồng, trong lúc bối rối lại cúi người dựng xe máy lên.

Anh đưa tay kéo cánh tay cô, ngăn cản động tác của cô, “Cô làm gì?”

“Dẫn xe đi.” Hai mắt mở lớn, cô ngây ngốc quay đầu lại nhìn anh.

Hải Dương tức giận đến gân xanh cũng nổi lên, trong mưa to gió lớn, một tay ôm ngang hông cô vác lên vai.

14. Chương 14: Chương 14

“A, oái——” trời đất quay cuồng, cô phát hiện ra mình giống như bao bố bị anh vác lên vai, vừa mới mở miệng anh đã xoay người đi vào trong tiệm, cô nóng nảy ngẩng đầu nhìn xe máy bị đổ xuống đất “Hải Dương, chờ một chút, xe của tôi còn chưa——”

“Đừng nghĩ đến cái xe rách nát kia!” Anh nổi trận lôi đình cắt lời cô, không để ý cô phản kháng, anh bước nhanh đưa cô trở về phòng.

Chưa bao giờ thấy anh tức giận với mình, cô hơi sợ, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng “Nhưng——”

“Câm miệng!” Anh quát lớn.

Cô nháy mắt biết điều im lặng, trong nhất thời không dám nói gì, cũng không dám kháng nghị, bộ dạng không thoải mái.

Cửa lớn ở phòng ăn bị gió lớn thổi mạnh, đập sang hai bên, anh đi thẳng lên lầu, hại cô không nhịn được mở miệng, “Cái đó... tôi... cửa....”

Anh hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, chỉ tiếp tục đi lên lầu, cô chỉ còn cách nắm chặt lưng áo sơ mi ướt đầm của anh, mím môi tức giận.

Anh sau khi đi đến phòng mới đặt cô xuống, sau đó xoay người rời đi.

Lúc anh quay người, cô giật mình hoảng sợ, vừa nãy ở dưới lầu không thấy gì, quần áo anh lại màu đen, bây giờ dưới ánh đèn, cô phát hiện ra lúc bị anh khiêng lên vai, cô chạm vào lưng anh không phải chỉ là nước mưa, còn là máu.

“Khoan! Anh—— chờ một chút!” Cô vội vã chạy đến trước mặt anh, ngẩng đầu đưa tay ngăn anh lại, “Đứng lại, anh định đi đâu?”

“Đem cái món đồ chơi chết tiệt kia vào.” Anh mặt lạnh nói.

“Anh bị thương!” Cô tức giận, giơ tay đẩy vào ngực anh, “Đừng quan tâm tới xe của tôi, dù sao bây giờ nó không bị nước cuốn đi cũng đã bị ngâm nước rồi. Ngồi xuống cho tôi, trừ bệnh viện, anh không được đi đâu hết, có nghe hay không?”

“Bệnh viện?” Anh nhíu mày.

“Đúng! Bệnh, viện!” Cô tức giận trợn trừng hai mắt nhìn anh, vừa nói vừa bước nhanh đi gọi điện thoại, nhưng mới vừa ấn hai số, anh ở bên cạnh vươn tay, không chậm trễ chút nào rút hết dây điện thoại.

“Này, anh muốn làm cái gì?” Cô tức giận xoay người trừng anh, đưa tay muốn đoạt lại dây điện thoại, “Đưa giắc cắm điện thoại lại cho tôi!”

Nhưng anh chỉ giơ tay lên cao, cô ngay cả đụng cũng không thể đụng.

Mặc dù có thể sờ đến giắc cắm điện thoại, nhưng đầu dây vẫn đang ở trong tay anh, cô lại không thể cứng rắn đoạt lấy, như vậy giắc cắm sẽ bị đứt.

Cô tức giận, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu trách cứ: “Đừng làm loạn, anh phải đi tới bác sĩ! Đồ Hải Dương, đưa cho tôi giắc cắm điện thoại!”

“Chỉ là vết thương nhỏ.” Anh hé mắt nhìn cô.

“Anh đừng nói dối!” Cô tức giận vươn tay phải cho anh nhìn, “Vết thương nhỏ sẽ chảy máu nhiều như thế này? Tôi nhìn thấy, vậy nên anh cũng nhìn thấy? Mắt anh để phía sau đầu hay sao?”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Anh cau mày nhấn mạnh, “Thân thể của tôi, tôi biết!”

“Ha ha...” Cô hai mắt bốc lửa, xem thường cười một tiếng.

Anh nhíu mày, đột nhiên ném dây nối điện thoại xuống, ở trước mặt cô cởi áo ra.

Liếc nhìn thấy nửa người trên trắng kiện của anh, Đào Hoa ngẩn ngơ, khí huyết dâng trào, gương mặt đỏ bừng.

“Anh anh anh... anh muốn làm gì? Nói thì nói như thế, nhưng hai mắt của cô không thể rời bỏ lồng ngực rắn chắc của anh.

“Chỉ là vết thương nhỏ.” Hải Dương xoay người, để cho cô tự xem.

Lõa nam, là lõa nam nha——

Trời ạ, cái này cũng quá kích thích đi, máu mũi của cô cũng muốn phun ra rồi.

Cô bị hai mũi lại, một giây sau, hai mắt lại kinh ngạc mở lớn.

Trên lưng anh đúng thật là có vết thương, nhưng không phải là những vết thương quá nghiêm trọng, chỉ có hai vết thương dài, có chút máu, nhưng cũng không quá nặng.

Trọng điểm là, thân thể cao lớn của anh, trừ những vết thương nhỏ kia, lại còn những dấu vết của những vết thương cũ.

Gần như là phản xạ, cô đưa tay sờ nhẹ vết thương nghiêm trọng nhất ở thắt lưng của anh, giống như bị dao chém.

Đầu ngón tay mềm mại của cô vừa mới chạm vào làn da của anh, anh lập tức xoay người lại, tiếp theo nháy mắt, cổ tay cô bị anh tóm lấy.

“Vây... chuyện gì đã xảy ra?”

Nhìn gương mặt cô tái nhợt, hai mắt đến nhánh, Hải Dương trong lòng thầm mắng một tiếng.

Đáng chết, anh chỉ muốn thuyết phục cô, hoàn toàn quên vết thương cũ suýt chút nữa lấy đi tính mạng của anh.

“Hải Dương?”

“Chuyện ngoài ý muốn.” Anh buông tay cô, mặc lại áo sơ mi.

“Chờ một chút! Dừng lại! Anh đúng là điên!” Thấy anh muốn mặc áo vào, cô vội mở miệng ngăn anh lại, còn dùng hai tay kéo cánh tay áo sơ mi của anh.

“Đã nhìn thấy rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Anh nhú mày.

“Vết thương nhỏ cũng là bị thương, không cầm máu thoa thuốc sẽ bị nhiễm trùng anh biết không? Nhưng—— ha... ha... ắt xì!” Cô nói được nửa câu, không nhịn được hắt xì thật to những tay vẫn nắm chặt tay anh, nhìn anh chằm chằm nói: “Đáng ghét! Tôi không muốn cùng anh độ sức, anh rốt cuộc có ngồi xuống không?”

Anh nhú mày, cúi đầu trừng cô, cô cũng không yếu thế trừng mắt lại.

Nhìn cô toàn thân ứa mồ hôi, lạnh tới phát run, nhưng vẫn kiên trì ôm cánh tay anh, Hải Dương hết cách với cô, rốt cuộc mở miệng.

“Đi thay quần áo khác đi.”

“Sau đó anh sẽ để tôi thoa thuốc cho anh?” Cô nhú mày yêu cầu anh bảo đảm.

Cô gái này thật là....

Anh nheo mắt, dứt khoát vác cô lên vai.

“Này, Đồ Hải Dương, anh——”

Cô ản tay vào đầu vai anh, chống mình lên, lời còn chưa dứt, anh đã đặt cô xuống.

Ở trong phòng tắm.

“Tắm, lau khô người.” Anh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Thấy anh phải đi, sợ anh chạy mất, cô vội gọi.

“Đóng cửa.” Đầu không ngoảnh lại anh nói.

“Tôi cũng đi——” cô chưa nói hết, chỉ thấy anh dừng bước, sắc mặt tái xanh, hung dữ chỉ ngón tay vào phòng tắm.

Thấy anh tức giận Đào Hoa rút chân về đổi lời nói, “Tôi đi tắm.”

Nhưng tới cửa phòng tắm, cô cầm tay nắm cửa, nhưng vẫn không nhịn được xoay người nhìn anh, uy hiếp: “Nếu tôi ra ngoài mà không thấy anh, tôi sẽ gọi điện gọi xe cứu thương. Còn nữa, anh phải nói lại điện thoại cho tôi, nhớ nửa đêm canh ba tôi bị ngã bị thương hay xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hay vì điện thoại bị hư không có biện pháp gọi xe cứu thương, chết oan trong phòng, thì tôi nhất định chết không nhắm mắt, sẽ biến thành ma, bám theo anh cả đời!”

Nói xong, cô mới hài lòng đóng cửa phòng tắm lại.

Cô gái này nói hươu nói vượn cái gì? Chuyện buồn cười như vậy cũng nói ra được!

“Còn nữa!” Cô đột nhiên mở cửa, thò đầu ra cảnh cáo, “Không cho phép anh đụng đến xe máy của tôi!”

Nói xong nhanh chóng đóng cửa lại.

Hải Dương nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng lại, sau đó nhìn giấc cảm điện thoại rơi dưới đất, chỉ cảm thấy thật hoang đường, nhưng không biết vì sao anh không cười nổi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh kinh khủng, cô bị ngã nhào đụng đầu, máu chảy đầy mặt không cách nào cầu cứu.

Chết tiệt!

Anh âm thầm mắng một tiếng, khó chịu nhặt giấc cảm rồi cắm vào điện thoại, lúc này mới xuống lầu đóng cửa chính phòng ăn.

Không ngờ chiêu uy hiếp này thật sự có hiệu quả.

Đào Hoa ôm hòm thuốc ngồi trên giường, nhìn cửa phòng tắm đang khép chặt, không khỏi le lưỡi một cái. Cô chỉ tùy tiện nói, thật không dám nghĩ anh sẽ ở lại.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, thấy anh vẫn còn ở đấy, cô thở phào nhẹ nhõm, nếu không cũng chẳng biết làm thế nào để có thể ép anh được.

Cửa mở ra.

Anh từ phòng tắm đi ra, toàn thân cao thấp chỉ quấn cái khăn tắm to màu phấn hồng.

Một luồng khí nóng lại dâng trào, gương mặt cô nháy mắt ửng đỏ, lúc này mới nhớ anh không có quần áo để thay.

Khăn tắm to lớn của cô trên người của anh, lại vô cùng nhỏ, giống như quần đùi, chỉ che được bộ vị trọng điểm mà thôi.

Trời ạ, dáng người anh thật đẹp.

Mặc dù so sánh với người bình thường anh cao lớn hơn, nhưng hành động của anh không vụng về, tỷ lệ vóc dáng cân đối, toàn thân không có chút thịt thừa, da tay ngăm đen phản xạ dưới ánh đèn, thật sự khiến người ta nhìn mà thêm chảy nước miếng.

Mắt thấy anh càng lúc càng gần, trái tim của cô đập thật nhanh.

“Ngồi.... khụ, ừ...” Phát hiện giọng nói của mình vô cùng khàn khàn, cô vội vã hắng giọng, không dám nhìn anh, đặt hòm thuốc lên giường, làm bộ kiểm đồ nói: “Ngồi xuống, tôi giúp anh bôi thuốc.”

Không tranh luận cùng cô, anh trực tiếp ngồi xuống giường.

Cô lục lọi lung tung, sau đó mới lấy ra rượu cồn, vừa giúp anh khử trùng vết thương đằng sau lưng rồi bôi thuốc, vừa hỏi: “Anh gần đây có tiêm phòng uốn ván không?”

“Có.”

“Bao lâu?” Vết thương trên lưng của anh không to lắm nhưng cô vẫn hết sức cẩn thận.

“Ba tháng trước.”

“Ừ.”

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủi, bên trong phòng lại trở nên yên lặng.

Không chịu nổi không khí yên lặng như thế, cô lại mở miệng: “Mấy đứa nhóc đâu?”

“Ở nhà bạn.”

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc dù hỏi như thế, nhưng cô vẫn tiếp tục động tác bôi thuốc, cũng không đặc biệt lo lắng, bởi vì nếu thật sự bọn nhóc xảy ra chuyện gì, anh bây giờ cũng sẽ không ở đây.

15. Chương 15: Chương 15 (6.3)

“Không có gì, chỉ muốn sắp xếp cho bọn chúng đi học.”

“Mấy đứa nhóc còn chưa biết tiếng trung đúng không?”

“Ừ.” Anh nhìn về phía trước, “Hiểu Dạ nói sẽ dạy bọn chúng.”

“Vậy mấy đứa về sau sẽ ở bên nhà cô ấy sao?”

Được rồi, tất cả vết thương trên lưng anh đều đã thoa thuốc.

Đào Hoa kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, xác định không có bỏ sót chỗ nào, mới bò xuống giường, vòng qua trước mặt anh, giúp anh xử lý vết thương trên trán, anh thật sự cao lớn, cho dù ngồi, còn cô đứng cũng không khác biệt cho lắm.

“Không, chỉ có tối hôm nay.” Anh giương mắt nhìn cô.

“Tại sao?” Cô lấy rượu cồn giúp anh khử trùng.

“Có bão.”

Khóe mắt khẽ nhú lại, nhưng không có một chút dấu hiệu sợ hãi.

“Xin lỗi.” Biết anh nhất định sẽ đau, cô lẩm bẩm nói xin lỗi sau đó nhẹ nhàng lau vết thương cho anh: “Nhà của anh bị thấm nước sao?”

“Không có.”

“Vậy tại sao bọn nhóc lại ở nhà Hiểu Dạ?”

“Quá muộn, gió bão lại lớn, nên để bọn chúng ngủ lại ở đó.”

“Ừ.” Cô vút bông vào trong thùng rác, dừng lại một chút, đột nhiên cảm thấy kì quái, nhìn chằm chằm vào anh thốt lên: “Nếu mưa bão lớn, anh còn về làm gì?”

Cả người anh cứng đờ, ánh mắt đen thâm thúy nhìn chăm chú vào cô, thật lâu mới nói: “Tôi trở lại lấy đồ.”
Mới là lạ!

Nghe anh viện lí do sứt sọc, Đào Hoa nhìn anh chằm chằm, đột nhiên biết anh tại vì sao trở lại.

Người đàn ông này lo lắng cho cô.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, cổ họng co rút nhanh, một cảm giác mềm mại xông lên, gần như không chút suy nghĩ, cô không kìm lòng nổi nghiêng người khẽ chạm vào môi của anh.

Anh sợ hết hồn, chính cô cũng thế.

Đây thậm chí không tính là một cái hôn.

Môi của anh so với tưởng tượng của cô còn mềm mại hơn, cô không nhận được muốn thử lại, đưa tay giữ mặt anh, lại muốn hôn anh.

Hải Dương vội vàng bắt được cổ tay cô, “Cô uống rượu?”

“Không có.” Cô dừng lại một chút, đỏ mặt hỏi: “Tôi lần trước uống rượu say cũng làm như vậy sao?”

“Không có.” Cô không có hôn anh, chỉ bò cả người lên người anh mà thôi.

Anh nhìn cô chăm chăm, không dám buông tay cô ra, cô ở rất gần, gần đến mức anh có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô, hơi thở của cô không có mùi rượu, chỉ có mùi thơm của sữa tắm.

“VẬY...” Cô khẩn trương lấy hết dũng khí hỏi anh: “Anh không thích tôi?”

Cô gương mặt đã đỏ ửng, Hải Dương nhìn cô gái trước mặt, mạch đập của cô đập rất nhanh, đôi mắt đen lộ ra sự lo lắng khẩn trương.

Thấy anh không nói chỉ nhìn cô chăm chú, cô trong lòng không yên, lại không dời đi tầm mắt, khàn giọng nói.

“Em... thích anh.”

“Cô không biết mình đang nói gì.” Anh thô lỗ nói.

“Em tất nhiên biết.” Cô cắn môi, có chút ảo não.

“Cô không biết.” Anh tức giận trừng mắt nhìn cô, không tự chủ bóp chặt tay cô.

“Em biết rõ.” Cô chăm chú nhìn anh tỏ tình, “Em thích anh, em chưa thích một người nào như vậy. Hôm đó, em thật sự... rất sợ, em nghĩ, em từ đó sẽ sợ tất cả những người đàn ông khác, sợ bị tổn thương, nhưng anh đã cứu em, anh vẫn ở bên cạnh em, không chỉ đêm đó, còn mỗi ngày. Nếu như không phải là anh, em có thể cả đời cũng không dám đến gần người đàn ông nào...”

Trong ngực anh chấn động, muốn ôm cô nhưng lại không dám.

“Cô làm sao biết, tôi sẽ không tổn thương cô giống hần ta?!” Anh không biết tại sao lại tức giận, tức giận với cô, cũng tức giận chính mình.

“Em không biết,” Cô hít sâu một cái, bình tĩnh nhìn anh, dịu dàng nói: “Em chỉ hiểu được, em không sợ anh, đối lại nếu là những người đàn ông khác em sẽ không chịu được, nhưng nếu là anh, em lại không sợ.”

“Cô chỉ vì quá cô đơn!” Anh giận đến mức không tự chủ được, tăng thêm lực tay.

“Á.” Cô bị đau kêu nhỏ một tiếng.

Hải Dương lúc này mới phát hiện mình dùng quá sức, chợt buông tay ra, sắc mặt càng khó coi, “Đáng chết, tôi bây giờ đang tổn thương cô!”

Anh mắng xong muốn đứng dậy rời đi, nhưng vì cô đứng giữa hai chân anh nên không có cách nào nhúc nhích.

“Anh không có làm tổn thương em.” Đào Hoa hai cánh tay vừa khôi phục tự do lập tức giữ gương mặt của anh, sau đó nói nghiêm túc: “Ít nhất không phải cố ý.”

Tay cô vừa trắng lại mềm mại, có chút lạnh, anh gần như không nhận được, muốn nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay cô.

Không muốn lần nữa tổn thương cô, anh nắm chặt hai tay, cắn răng nhìn cô lạnh lùng nói: “Cô nghĩ như vậy, rồi bày tỏ, cô thật ngu ngốc rồi.”

Cô co rúm lại, nhưng vẫn nắm chặt mặt anh, cô chấp mở miệng: “Em chính là ngu ngốc.”

Hải Dương cả người chấn động, chỉ cảm thấy trong ngực một cảm giác rung động.

Đối với cô, anh thật sự không dám để chính mình suy nghĩ nhiều.

Anh và cô hoàn toàn khác biệt, tựa như ban ngày và đêm tối, cho tới bây giờ không có khả năng cũng như không có bất kì cơ hội nào, mặc dù đã rút ra khỏi thế giới kia, nhưng anh hiểu được anh vĩnh viễn không có thể giống như những người bình thường khác.

Anh và Cảnh Dã không giống nhau, ít nhất Cảnh Dã cũng lớn lên trong hoàn cảnh tương đối bình thường, nhưng anh không phải, cuộc sống của anh, chưa từng bao giờ có hai chữ “bình thường.”

Cảnh Dã biết rõ làm sao có thể giống như người bình thường, sống như thế nào, nhưng anh lại không biết, anh chỉ giả bộ mà thôi.

Anh rất mến cô, nhưng cũng không dám muốn, sợ cô biết được quá khứ đầy máu của anh, sợ nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô, sợ cô từ bên cạnh anh chạy trốn.

Cho nên, anh làm bộ chỉ coi cô như bằng hữu.

Cho đến tối nay, cho tới bây giờ——”

Anh cố gắng muốn cô từ bỏ, nhưng mỗi một câu của cô, lại dễ dàng đập vỡ bức tường kiên cố trong lòng anh.

“Đừng ép tôi.” Anh gân xanh cũng nổi lên, cực kì cố gắng kiềm chế kích động muốn ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi.” Cô khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên chút bất đắc dĩ, khẽ vuốt ve mặt anh nói: “Có lẽ anh nói không sai, có lẽ do em quá cô đơn.... Nhưng.... Anh không phải cũng vậy sao?”

“Là cái gì?” Anh nhìn cô, chỉ cảm thấy không thể suy nghĩ được, dục vọng cùng lí trí trong đầu đang hỗn loạn thành một đoàn.

Giọng nói êm ái của cô chạm tới tận đáy lòng, một lần lại một lần vang vọng.

Anh không có biện pháp trả lời, chỉ có thể chằm chằm nhìn cô,

Cô đơn?

Anh chưa từng suy nghĩ tới, nhưng mà, không sai, anh đúng là cô đơn, nhưng anh đã sớm quen, anh đã sớm——”

“Em muốn ở cạnh anh.”

Cô dịu dàng mở miệng, thái độ nhẹ nhàng yếu ớt nhưng lại vô cùng kiên cường.

Lời của cô chặt đứt toàn bộ suy nghĩ của anh, Hải Dương tim đập mạnh, đôi mắt có rút lại nhìn chăm chú vào cô, bức tường kiên cố hoàn toàn sụp đổ, anh chỉ có thể khàn khàn mở miệng cảnh cáo cô: “Anh không thể cho em cái gì.”

“Em có thể.” Nghe lời anh nói, Đào Hoa mỉm cười dịu dàng.

Cô vịn nhẹ gáy anh, ngượng ngùng dâng lên bờ môi, nhẹ nhàng một lần, sau đó lại một lần.

Nụ hôn của cô không lưu loát, bàn tay nhỏ bé vịn gáy anh khẽ run, lại càng chạm đến tâm của anh, cũng không có cách nào kháng cự sự dịu dàng này, bàn tay anh buông lỏng chạm vào eo cô, mở miệng, hôn đáp trả, hưởng thụ hương vị ngọt ngào.

Cô ưm một tiếng, đem quyền chủ đạo giao lại cho anh.

Anh ôm cô lại gần, càng hôn càng cảm thấy mê say, làn da trắng như tuyết, cảm xúc chạm vào thật tuyệt.

Khiến anh không thể nhịn được, lật người đè cô ngã xuống giường.

Dáng vẻ của cô vô cùng mềm mại, mái tóc đen nhánh bao quanh gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi môi bị anh hôn bây giờ trở nên đỏ thắm, ướt át kiều diễm.

Anh lấy ngón cái vuốt ve môi cô, nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn đưa ra lời cảnh cáo: “Đợi đến sáng mai em sẽ hối hận.”

“Sẽ không.” Bàn tay nhỏ bé chạm vào lồng ngực cường tráng của anh, cô có thể cảm nhận được nhịp tim có lực của anh, cảm giác bắp thịt anh cương cứng.

Anh vẫn luôn rất cẩn thận, vô cùng khắc chế, cho dù là hiện tại, anh cũng không có đề lên người cô, anh dùng tay chân chống đỡ bản thân, giống như là một cái chần bông đầy mềm mại, che phủ lên cô, ấm áp mà dịu dàng.

Đào Hoa nhìn gương mặt đang cố đè nén của anh, nhẹ giọng lặp lại.

“Sẽ không.”

Ngoài phòng, cuồng phong gào thét, trời mưa tầm tã.

Thế nhưng anh lại không hề nghe thấy gì, chỉ thấy cô, chỉ nghe được lời cô, người con gái ngây thơ lại ngọt ngào.

Toàn bộ thế giới đều không thấy, trong mắt chỉ có cô.

16. Chương 16

Trong đêm tối, cô chỉ cảm thấy anh.

Anh đang rong ruổi trên cơ thể cô, so với mưa bão ngoài kia còn kích động, mạnh mẽ hơn.

“Anh không muốn tổn thương em.”

“Em biết.”

Anh hôn lên khóe mắt cô, bởi vì đau đớn mà chảy xuống một giọt lệ.

Anh vừa dịu dàng, vừa nhiệt tình, cô chưa bao giờ có cảm giác được quý trọng như thế.

Ngoài cửa sổ, mưa gió; trong cửa, cảnh xuân tươi đẹp.

Tay của anh, nụ hôn của anh xua đi đau đớn ngán ngùi, anh to lớn, nóng rực, cuồng nhiệt, lấp đầy cô, từ trong ra ngoài, đều là anh.

Cô giống như một con thuyền nhỏ trên biển đang chênh vênh giữa cơn bão, không cách nào phản kháng cũng không muốn phản kháng, chỉ có thể để mặc cho anh trên người cô phát huy.

Anh cố kiềm nén kích động cùng dục vọng của mình, cúi xuống hôn xương quai xanh, cổ, vuốt ve bầu ngực tuyết trắng đầy đặn, dùng môi lưỡi, chậm rãi trêu chọc cô.

Cô mềm mại, anh mạnh mẽ, cô trắng mịn, anh ngăm đen, cô và anh hoàn toàn khác nhau, nhưng lại rất hòa hợp.

“Hải Dương...” Sắc mặt cô ửng hồng, thở gấp rên rỉ.

Anh nhìn gương mặt của cô, dùng tốc độ cực kì chậm rãi di động, một lần lại một lần tiến vào trong thân thể cô, cô xinh đẹp hấp dẫn không thể tin được, nhìn cô thở gấp rên rỉ, lại càng mê người.

“Hải Dương...” cô mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt mê loạn nhìn anh.

“Em thật là đẹp.” Nhìn vẻ mặt mê người của cô, anh khàn giọng mở miệng.

“Hải Dương...” Cô bầu chặt anh, móng tay bấm sâu vào lưng anh, ngọ nguậy vạ xin. “Làm ơn...”

Anh hôn đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, đáp ứng yêu cầu của cô, tốc độ nhanh hơn, hai chân cô vòng qua thắt lưng anh, ngọt ngào trối chết lấy anh, khiến anh gần như điên cuồng.

Anh cố gắng hết sức kiềm chế, không muốn quá mức thô bạo, nhưng cô hưởng ứng nhiệt tình, cuồng dã mà lại hấp dẫn.

Cuối cùng anh gầm nhẹ một tiếng, vẫn là cô ở trong ngực anh ngọt ngào hấp dẫn nên mắt không chế.

Bị cúp điện, bóng tối bao phủ tất cả.

Khi cô tỉnh lại, nhìn thấy anh đứng bên cửa sổ nhìn bên ngoài tối đen.

Toàn thân anh trần trụi, lại giống như thiên thần, nhưng anh không phải là thiên thần, anh có máu có thịt, có thương tích.

Anh không phải là thiên thần, anh là chiến sĩ.

Cô không phải người ngọc, không người bình thường nào lại có nhiều vết thương nghiêm trọng như vậy, cô tò mò anh rốt cuộc vì sao bị thương, tò mò anh rốt cuộc gặp qua chuyện gì, nhưng cũng hiểu đây là đề tài cấm kỵ của anh, trừ phi anh muốn nói, nếu không cô dù hỏi thế nào cũng không được.

Bóng lưng anh trong bóng tối thoát nhìn rất cô đơn, lạnh lùng như thế, không hiểu tại sao khiến cô lo lắng, cảm giác nháy mắt anh sẽ bị bóng đêm nuốt mất.

Cô vội vàng ngồi dậy, anh nghe thấy tiếng quay đầu lại.

Cô vút bỏ ngưỡng ngừng tự ái, không nói gì đưa tay về phía anh, van xin.

Anh nhìn cô, mấy giây sau, anh mới đi về phía cô, cầm tay cô, trở lại giường hôn cô.

Cô ôm anh, một lần nữa cảm nhận sự tồn tại chân thật của anh.

Gió không ngừng, vẫn gào thét.

Nhưng trong lồng ngực ấm áp của anh, cô lại cảm thấy an toàn.

Bọn họ hoan ái cả đêm, cho đến sáng sớm gió ngừng mưa tạnh.

Từ trong mộng tỉnh lại, Đào Hoa phát hiện mình đang ôm một vật to lớn lại ấm áp, cô ngẩng đầu phát hiện mình ôm một người đàn ông.

Anh còn đang, tất nhiên đã tỉnh từ lâu, anh trầm lặng lại chăm chú nhìn cô, không biết đã nhìn cô bao lâu, một đôi mắt đen sâu, không nhìn ra tâm tình gì, chỉ có nhịp tim tăng nhanh cùng thân thể không tự chủ căng cứng để lộ ra sự khẩn trương của anh.

Rốt cuộc là ai, hay cái gì làm anh tổn thương sâu đến như vậy? Lại để cho anh tin chắc cô sẽ hối hận?

Người đàn ông này giống như đang chờ cô cầm dao hung hăng chém anh mấy cái.

Bộ dạng khiến tim cô khê đau, cô vươn tay, vuốt ve cái cằm râu ria của anh, mỉm cười dịu dàng: “Chào buổi sáng.”

Giống như chưa từng nghĩ cô sẽ có phản ứng như thế, anh không nhúc nhích nhìn cô, gần như ngừng hô hấp.

Nhìn anh mà cô cảm thấy đau lòng muốn khóc, bàn tay nhỏ bé từ cằm của anh một đường kéo dài xuống yết hầu rồi trượt đến lồng ngực rắn chắc, cô cố ý ngửa đầu lau bầu.

“Em hi vọng anh không có phản ứng, không có nghĩa là anh hối hận.”

Anh vẫn như cũ nhìn cô chăm chú, giống như đang nhìn một tiểu quái vật, thấy mặt cô ngày càng hồng, anh ôm chặt lấy cô, ở trên đỉnh đầu cô mở miệng.

“Không phải.”

Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt anh, cô lại cảm thấy yên tâm.

Ở trong lòng anh than thở, cô nhắm mắt lại, vòng quanh hông anh, không nhìn được véo nhẹ ngực anh hai cái, nhỏ giọng ai oán nói: “Anh chưa chào em buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Anh hôn đỉnh đầu cô, giọng nói khàn khàn.

Cô nghe thấy lại có cảm giác muốn khóc, càng ôm chặt anh.

Toàn thân anh trên dưới vết thương chồng chất, không chỉ thân thể, ngay cả trái tim cũng thế.

Người đàn ông này nhất định không biết ngôn ngữ cơ thể lại để lộ ra nhiều tin tức như vậy, nếu như anh biết được, sẽ lại đeo lên mặt nạ lạnh lùng, sau đó cách cô thật xa....

“Tại sao là anh?” Một lúc sao, giọng nói khàn khàn của anh vang lên.

A, đến, cô cũng biết anh sẽ hỏi cái này.

Ba mươi tuổi vẫn là lão xử nữ, anh tối qua nhất định bị cô dọa sợ.

“Bởi vì....” Đào Hoa chui ở trong ngực anh, gương mặt đỏ bừng nói thầm.

“Hả?” Anh nghe không rõ.

“Người ta thích....” Cô đỏ mặt nói lại lần nữa.

“Cái gì?” Anh vẫn không nghe thấy, khẽ lui về phía sau, nâng cằm cô.

“Người ta thích mãnh nam a!” Cô gương mặt đỏ bừng, xấu hổ nhìn anh chăm chăm hét lớn.

Anh nghe thấy sững sờ, nhìn cô gương mặt đỏ hồng tới tận mang tai, một giây sau, rốt cuộc không nhịn được bật cười.

“Này! Cái này có gì buồn cười, anh—— đáng ghét! Cười cái gì! Đồ Hải Dương!” Cô đỏ mặt có chút tức giận, dùng sức đánh vào lồng ngực anh, nhưng anh lại cười không ngừng.

Đào Hoa thấy thế then quá hóa giận, tức giận cầm cái chăn bỏ xuống giường lại bị anh nhanh tay lẹ mắt ôm về.

“Xin lỗi....” Anh đè lên người cô, khoe miệng vẫn nở nụ cười.

“Hừ!” Cô quay mặt.

“Cho nên nói...” Anh cúi đầu hôn, liếm vành tai cô.

Cô thở khè một tiếng, đưa tay bịt tai quay đầu trừng anh, nhưng anh lại thừa cơ hội hôn môi cô, đưa bàn tay chạm vào ngực cô vuốt ve, khiến cô toàn thân mềm nhũn, môi anh chạm vào môi cô mỉm cười mở miệng: “Em thích mãnh nam?”

“Không được à...?” cô thở gấp, vẫn có chút ảo não nhìn anh chăm chăm nói: “Em thích mãnh nam, nhưng lại không gặp được người nào mình thích, cũng không muốn tùy tiện tìm, cho nên mới—— mới—— em nói cho anh, bản tiểu thư em cũng không phải là không ai muốn, chỉ là em kén chọn thôi!”

“Em cho đến bây giờ chưa thích qua ai?” Anh nhú mày tò mò.

“Có à!” Cô ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Nhìn cô gương mặt then thùng, trong ngực anh bỗng nhiên khó chịu, hỏi lại: “Sau đó?”

“Cái gì sau đó?” Đào Hoa chớp mắt, có chút khó hiểu.

“Người đàn ông kia đâu?” Cô vẫn thích hấn ta sao? Vì sao lại không cùng hấn ở chung một chỗ?

Cô trừng mắt nhìn anh. “Người đàn ông nào?”

17. Chương 17

Chuyện gì xảy ra? Cô tự dừng mắt trí nhớ sao?

Khóe mắt anh co quắp, hỏi lại: “Mãnh nam mà em thích.”

“À, người đó.” Cô bộ dáng bừng tỉnh hiểu ra.

“Đúng, chính hấn.” Anh cắn răng nheo mắt.

Cô nhìn anh, lại không trả lời, tò mò hỏi: “Anh đang ghen sao?”

Anh hơi cương cứng: “Chỉ tò mò.”

“À, người đó.” Cô gật đầu một cái, khóe miệng không giấu được nụ cười: “Chỉ tò mò à?”

“Đúng, chính là như vậy, người đàn ông đó?” Anh tức giận nhưng vẫn không nhịn được muốn biết.

“Anh muốn hỏi anh ta bây giờ ở đâu sao?” Cô nén cười nhìn anh.

“Đúng.”

“Đang đề trên người em.”

Đồ Hải Dương nhìn cô chăm chăm, một giây tiếp theo, gương mặt xanh đen bỗng đỏ, đỏ đến mức muốn bốc hơi.

Trời ạ, vẻ mặt lúng túng của anh thật đáng yêu.

Đào Hoa buồn cười cắn môi, cười đến khi hai vai run run, cho đến khi anh nảy sinh ý xấu hôn cô chặn lại nụ cười, dùng phương thức tốt nhất, dời đi lực chú ý của cô.

Sau đêm hôm đó, cuộc sống vẫn như bình thường, nhưng lại không giống nhau.

Cô vẫn đưa cơm tới nhà bên cạnh, vẫn bận rộn quay như chong chóng, vội vàng mua thức ăn, vội vàng nấu cơm, vội vàng nấu canh, vội vàng làm bánh ngọt, nhưng thế giới của cô hình như sau đêm đó lại càng trở nên vui vẻ.

Cuộc sống rục rờ, cô càng cảm thấy trân trọng.

Ban ngày, cô thường chạy đến tiệm của anh hơn; ban đêm, anh nhân lúc bọn nhỏ ngủ sẽ qua gặp cô, bọn họ cùng yêu nhau, cùng nói chuyện phiếm hoặc nên nói là anh nghe cô nói chuyện.

“Anh biết không?” Cô nằm trên ngực anh, cánh tay nhỏ bé vòng quanh hông anh, nhỏ giọng: “Có lúc chuyện quá thuận lợi, em lại cảm thấy thật sợ hãi, luôn cảm giác mình không thể nào may mắn như vậy.”

“Tại sao?” Anh khẽ vuốt ve gáy cô, xoa bóp giúp cô.

“Không biết.” Cô hơi nhú mồm, cắn môi dưới trầm ngâm, “Có thể là... từ nhỏ đến lớn, mơ ước lớn nhất của em là mở một cửa hàng ăn giống như bây giờ, không ngờ em thật sự mở được, cảm giác... dường như không thật...”

“Tại sao em muốn mở cửa hàng ăn.”

Cô khẽ mỉm cười, chống cùi chỏ lên, hai tay nâng mặt nhìn anh nói: “Bởi vì khi còn bé em ở trong cô nhi viện, thi thoảng sẽ có những người tốt mời chúng em đi ăn cơm bên ngoài. Lúc ấy có một bà chủ nhà hàng Ý, mỗi tháng đưa bé nào có sinh nhật đều được tổ chức ở đó, không chỉ mời cơm còn có cả bánh sinh nhật. Em rất thích bà, cảm thấy bà thật xinh đẹp, lại có phong cách ưu nhã, cho nên tới sinh nhật, em có một nguyện vọng lớn lên muốn giống bà có khí chất phong thái của bà chủ.”

Cô nói xong le lưỡi, làm mặt quỷ cười: “Nhưng em khi trưởng thành mới biết được phong thái khí chất của bà chủ không phải ai cũng làm được.”

Anh nghe thế không khỏi bật cười.

“Này, anh cười cái gì?” Cô nũng nịu đánh vào ngực anh, “Em phong cách mặc dù không ưu nhã nhưng cũng là bà chủ xinh đẹp á.”

“Bà chủ xinh đẹp?” Anh nhú mồm.

“Thế nào, anh đối với hai chữ xinh đẹp này có ý kiến gì không?” Cô lại đánh vào ngực anh, híp mắt cảnh cáo.

“Không dám.” Anh gơ hai tay làm tư thế đầu hàng.

“Vậy còn được.” Cô hài lòng bật cười, nằm sấp lên người anh tiếp tục nói: “Em hi vọng cửa hàng của mình sẽ phát triển thật tốt, để em giống như bà chủ cửa hàng kia, có năng lực đi giúp những đứa bé giống như em...”

“Cho nên em mới sống vất vả như vậy?”

Nghe đến đây, Hải Dương mới hiểu tại sao rõ ràng công việc buôn bán của cô rất tốt, lại sống hết sức tiết kiệm, cho dù bận rộn hơn nữa cô cũng không thuê thêm đầu bếp hỗ trợ, một mình cô làm tất cả mọi việc, gần như mỗi ngày đều bận đến đầu óc choáng váng.

Cô nhất định là đem toàn bộ tiền, tiết kiệm lại.

“Vất vả? Vẫn tốt..., cửa hàng mới mở nên sẽ khá bận một chút...” Cô nhỏ giọng lầu bầu, không quên kéo bàn tay anh về phía sau cổ, muốn anh tiếp tục xoa bóp.

“Bên phải một chút, đúng, chính chỗ đó, dùng sức, a... thật tốt...”

Cô gái trong ngực giống như con mèo nhỏ đang nhắm mắt kêu meo meo, mỉm cười hưởng thụ chuyên gia xoa bóp là anh, phục vụ, hoàn toàn không hiểu được cô phát ra âm thanh mềm mại rên rỉ này căn bản là đang khiêu chiến khả năng kiềm chế của anh.

Nếu không phải vì cô quá mệt mỏi, anh tuyệt đối sẽ không nhịn được lật người lại, muốn cô!

“Anh có một đôi...” Cô ôm anh, áp sát mặt vào ngực anh, ngáp một cái rồi mở miệng lầu bầu.

“Hả?” Anh nghe không rõ, lên tiếng hỏi.

“Một đôi... bàn tay thần kì...” Cô buồn ngủ, lầu bầu lặp lại.

Anh buồn cười ép buộc bản thân tự mình xem trần nhà, ở trên không miêu tả đường dây máy móc phức tạp, tránh cho anh không nhịn được lại dùng bàn tay thần kì chạy tới cơ thể cô, vuốt ve những địa phương khác.

Không bao lâu, anh phát hiện cô ngủ thiếp đi, mấy hôm nay, cô đều như vậy ở trong lòng anh mệt mỏi ngủ thiếp.

Một cảm giác mềm mại xa lạ xông lên, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc cô.

Sáng hôm nay, anh tạm thời có chuyện bị Cảnh Dã gọi đi, cho nên nhờ cô trong giúp ba đứa bé, khi trở về chỉ thấy mấy đứa nhóc vây quanh cô, dùng những câu chữ có hạn cùng cô khoa tay múa chân diễn đạt, không biết đang nói cái gì.

Anh lúc đầu còn lấy làm kinh hãi, sau mới phát hiện bọn họ nói tên là tên giả tiểu Ảnh lúc đó dùng để giúp bọn chúng làm hộ chiếu.

Cerberus, Minotaur, Wolf.

Phát hiện thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, cô hỏi ngược lại.

“Có gì không đúng sao?”

Nhìn cô gái trước mắt, không biết tại sao anh bật thốt lên: “Đây không phải tên bọn chúng.”

“Thật sao?” Cô nhìn anh, “Vậy tên mấy đứa nhóc là gì?”

Anh không biết trả lời thế nào nên im lặng.

“Mỗi người đều muốn có cái tên của chính mình, mấy đứa nhóc nghĩ rằng đây chính là tên của chúng.” Cô đưa tay sờ nhẹ cánh tay anh, dịu dàng hỏi: “Em thích mấy đứa nhóc, em muốn giúp, anh có thể nói cho em biết chuyện gì xảy ra không?”

Hải Dương nhìn gương mặt dịu dàng của cô, biết là cô nghiêm túc.

“Trước khi đến đây, bọn chúng bị người ta giam lại.”

“Bị ngược đãi?”

“Cũng không sai biệt lắm.” Anh nhìn ba đứa bé ngồi trên bàn ăn bánh ngọt, tình trạng sức khỏe hay khí sắc của bọn chúng so với hai tháng trước lúc rời khỏi nơi quá khứ kia, tốt hơn rất nhiều. “Tình huống cụ

thể anh không rõ ràng lắm, nhưng em có thể nhìn ra được, bọn chúng không được lớn lên trong hoàn cảnh bình thường.”

“Em cũng vậy, không phải được lớn lên trong hoàn cảnh bình thường.” Cô cười tự giễu, sau đó nghiêm nghị hỏi: “Đây là nguyên nhân mà mấy đứa bé không được cơ quan phúc lợi giúp đỡ sao?”

Cô thật sự rất nhạy cảm.

“Ừ.” Anh gật đầu, “Bọn chúng cần được giúp đỡ, nhưng cơ quan phúc lợi cũng không có biện pháp giúp được.”

“Nhưng các anh có thể.”

Anh liền nói: “Hiếu Dạ có thể.”

Vốn nghĩ rằng cô sẽ tiếp tục hỏi, nhưng chỉ cần hỏi tiếp sẽ biết được những chuyện liên quan tới mình, trong nháy mắt đó, anh không tự chủ được cảm thấy căng thẳng, anh còn chưa chuẩn bị xong đáp án, anh không thể nghĩ ra được có thể kể rõ ràng anh gặp gỡ những đứa bé kia như thế nào, cũng không thể tránh được đáp án tại sao anh lại tham dự vào trong đó.

Anh lại một lần nữa kinh ngạc, bởi vì cô vừa cười vừa ôm cánh tay anh, nói: “Nếu muốn ở đây sống, trừ việc học tiếng trung còn phải có tên tiếng trung, hay anh là phiên dịch cho em, tiếng anh của em đúng là nát bét!”

Nói xong, cô cứng rắn kéo anh đến chỗ mấy đứa bé, sau đó cầm từ điển, hết sức nghiêm túc cùng bọn nhóc chọn tên tiếng trung.

Cả một buổi chiều và buổi tối, cô và bọn nhóc chỉ ngồi tìm tên.

Cô gái này đúng thật là không thể tưởng tượng nổi...

Cô nhiệt tình, trong sáng, dịu dàng, thiện lương.

18. Chương 18

Ôm cô gái đang nằm ngủ say trong ngực, anh lại có chút lo lắng.

Cô nói chuyện quá thuận lợi khiến cô thấy sợ, anh tại sao lại không?

Từ trước tới nay, anh không nghĩ mình có thể ở bên cạnh một người phụ nữ nào, cho dù anh cũng từng vọng tưởng, nhưng anh cũng không nghĩ mình sẽ kết hôn với người nào đó, cùng sống đến bạc đầu.

Anh không hề nghĩ đến, gần như không dám nghĩ, cho đến khi gặp cô——

Hôm nay khi cô kéo anh tới chỗ mấy đứa nhóc, vùi đầu nghĩ tên cho bọn chúng, nhìn cô túm cánh tay anh rồi mỉm cười, anh lại có loại ảo giác anh có thể cùng cô ở cạnh nhau đến già.

Nếu là cô, anh có thể thấy bộ dạng cô mang thai, cho con bú, hay kéo anh đi dạo phố mua quần áo cho con.

Rồi anh lại giống như thấy bộ dáng cô khi về già, khóe mắt đuôi mày có nếp nhăn, có tóc trắng, lại vẫn như cũ, khoác tay anh, kéo tay anh, dắt tay anh—— cười.

Anh có thể nhìn thấy.

Nếu như là anh.

“Thì ra anh không phải là trời sinh đã đầu trục”

Sáng sớm tỉnh lại, phát hiện anh vẫn còn ở đây, Đào Hoa có chút ngạc nhiên.

Có lẽ là lo lắng cho mấy đứa bé, nên anh luôn rời đi trước khi cô tỉnh dậy.

Cho nên, khi cô còn ngái ngủ, đi vào phòng tắm chuẩn bị đánh răng, lại nhìn thấy anh cầm dao, định cạo đầu, thì những lời mơ hồ này đã bật thốt ra rồi.

“Không phải.” Anh mở miệng trả lời, vẫn tiếp tục cạo.

Thấy anh từ trong gương nhúu mày nhìn cô, Đào Hoa đỏ mặt, lẩm bẩm nói: “Xin lỗi.”

Khóe miệng anh hơi cong, không nói gì.

Đào Hoa nghiêng đầu, nhìn đầu của anh, không nhịn được nói: “Em có thể sờ một cái được không?”

“Hả?”

“Đầu của anh.” Cô chớp chớp hai mắt.

Nghe vậy, Hải Dương dừng động tác, từ trong gương nhìn vẻ mặt tò mò của cô mới buồn cười xoay người lại.

“Anh phải ngồi xuống, anh cao như vậy, em làm sao sờ được?” Cô lẩm bẩm vầy vầy tay muốn anh ngồi xuống.

Anh thuận theo ý cô ngồi trên bồn vệ sinh, cô mới nở nụ cười, đi tới trước mặt anh, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu đang mọc ra tóc đen.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào qua khe cửa, cô vui vẻ sờ sờ vào chỗ anh vừa cạo bóng loáng, rồi lại sờ vào chỗ tóc đang mọc, tò mò hỏi: “Sao anh không để tóc?”

Anh hơi cương cứng, mỉm cười tự giễu: “Như vậy sẽ mát mẻ.”

Phát hiện vẻ mặt anh không đúng, cô không nói về đề tài này nữa, chỉ cười cười, được voi đòi tiên hỏi: “Vậy em giúp anh cạo, có được không?”

Hải Dương sững sốt, nhưng nhìn gương mặt đang tràn đầy mong đợi của cô, anh không nói gì nhiều đưa dao cho cô.

Đào Hoa cầm lấy dao, gương mặt không tự chủ càng vui vẻ, ánh mắt trời chiếu sáng vào lưỡi dao, tỏa sáng lấp lánh.

Mắt thấy cô cầm lưỡi dao mỉm cười đến gần mình, theo lí thuyết da đầu anh phải tê dại hay toát ra mồ hôi lạnh mới đúng nhưng anh vẫn không có, thậm chí không cảm thấy khấn trương.

Trong nháy mắt đó, anh phát hiện mình tin tưởng cô.

“Cúi đầu xuống.” Cô mỉm cười nói.

Anh tuân theo chỉ thị của cô, hai tay đỡ hông cô, mặc cho cô tùy cầm dao của anh, di chuyển trên đầu anh.

Đào Hoa đứng ở giữa hai chân anh, giữ đầu anh, cẩn môi dưới, cẩn thận từng li từng tí cạo tóc giúp anh.

Từng nhúm tóc rơi xuống, cô có thể nhìn thấy mạch máu rõ ràng sau tai anh, cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng có quy luật của anh trước ngực.

A, chủ ý này cũng khá hay.

Lại một dùm tóc nữa rơi xuống, lại một luồng hơi thở ấm áp thổi qua, thân thể mềm mại của cô khẽ run, mặt ửng đỏ, cổ gồng duy trì ổn định.

Trong phòng im lặng, lại tràn ngập sự thân mật, mờ ám.

Trong không khí tràn ngập mùi hương của anh, cô cảm thấy như mình bị anh vây lại.

Đào Hoa cảm giác cơ thể mình gần như mềm nhũn, cô cố mở miệng dờ đi lực chú ý.

“Cái đó... Anh tối qua ngủ ở đây sao?”

“Ừ.”

“Bọn trẻ ở một mình có sao không?”

“Không sao, tiểu Lam ở đây.” Hải Dương rũ mắt xuống nhìn đôi chân đẹp của cô dưới áo sơ mi. lẩm bẩm nói: “Cảnh Dã và Hiếu Dạ đã đưa Sơ Tình đi Anh gặp bác sĩ, nên tiểu Lam tạm thời ở cùng anh, nếu có chuyện, con bé sẽ gọi anh.”

“Sơ Tình? Là bé gái đó sao?”

“Ừ.” Cô đi chân không, không mang dép, trên đầu ngón chân tròn trịa sơn móng màu tím.

Anh nhìn thấy khe mỉm cười, cô rõ ràng mỗi ngày đều rất bận, tối mất tối mũi, thế mà lại có thời gian để sơn móng, cô cứ vài ngày lại thay đổi màu sơn một lần, hồng, vàng, xanh, đen đều có.

Nhưng cô lại không sơn móng tay, anh đã hỏi cô, nhưng cô nói vì phải nấu ăn, như thế sẽ không tiện, và mất vệ sinh, cho nên mới không sơn móng tay.

“Cô bé vì sao phải đi gặp bác sĩ?”

“Sơ Tình về mặt biểu đạt có chút vấn đề, có một bác sĩ ở Anh có thể giúp cô bé.”

“Ừ.” Cô khe cắn môi, rốt cuộc cạo xong, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, “Được rồi.”

Cô nghĩ anh sẽ rời đi, anh đôi tay vẫn giữ ở eo cô, chỉ thấy anh ngẩng đầu, khàn giọng mở miệng, “Thuận tiện cạo râu thôi.”

Cô đỏ mặt nhìn anh, thấy anh vẫn kiên trì, không còn cách nào khác là đưa tay, giúp anh cạo râu.

Nhưng giúp anh cạo râu, so với vừa nãy càng làm tay chân cô mềm nhũn, anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô, làm cho gương mặt cô càng thêm đỏ, cô cố gắng không nhìn vào mắt anh, nhưng nhịp tim vẫn đập nhanh như cũ.

Anh không đẹp trai, cằm dưới hơi vuông, trên má trái còn có một vết sẹo nho nhỏ, gương mặt đen thô ráp, nhưng khi cô cạo râu giúp anh xong thì lại không có cách nào để ngón tay rời khỏi gương mặt anh.

Chẳng biết từ lúc nào, anh nắm chặt tay cô; chẳng biết từ lúc nào, cô đã bỏ dao xuống; chẳng biết từ lúc nào cô ngồi trên đùi anh....

Sau đó, cô hôn anh, hay là anh hôn cô?

Cô cũng không rõ lắm, nhưng dù sao cũng không quan trọng, quan trọng là anh lại cùng cô lăn lộn trên giường.

Em yêu anh.

Nhiều lần, hoan ái kịch cuồng, cô thiếu chút nữa nói ra miệng.

Cô rất muốn nói với anh, nhưng lại không dám mở miệng, bởi vì biết anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Anh đối xử với cô rất tốt, kể cả cô quấy rầy anh, anh vẫn nghe cô cầu nhàu những chuyện hết sức vụn vặt, lại giúp cô xoa bóp, thậm chí còn đợi cô ở trong phòng bếp, giúp đỡ cô.

Lớn như vậy, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy được hạnh phúc như thế.

Nhưng, có lúc, cô sẽ phát hiện vẻ mặt anh phiền muộn, nhìn về phía xa xăm.

Anh những lúc cô không chú ý sẽ lộ ra vẻ mặt đó, nhưng mà, khi cô nhìn thấy, lại cảm giác anh giống như một người xa lạ khiến cô không thể chạm vào.

Cái vẻ mặt đó, luôn khiến cô cảm thấy hoảng hốt, dường như anh giống như người xa lạ, cho nên mỗi khi anh như vậy, cô đều chạy tới kiểm soát quấy rối anh, kiểm soát bắt anh giúp một tay, thậm chí nói hươu nói vượn, chạm vào anh, ôm lấy anh mới cảm thấy an lòng.

Cô yêu người đàn ông này, nhưng cũng hiểu được, nếu cô nói ra, anh sẽ sợ hãi chạy trốn.

Anh dù chưa phải là yêu cô, nhưng ít nhất cũng thích cô.

Cho nên, không sao, cô có thể đợi, đợi đến khi anh chuẩn bị xong.

19. Chương 19

Tháng mười.

Trăng rất tròn, rất sáng.

Trăng tròn như từ dưới mặt biển đi lên, ánh trăng sáng tỏ rọi xuống mặt biển, lóe sáng rạng rỡ.

Cảng thả neo ca nô: hai giờ, đèn vẫn sáng, đèn đường cũng tự động sáng lên.

Đêm, yên tĩnh.

Bởi vì buôn bán khá tốt, Đào Hoa ở trong sân viện cũng bày thêm mấy bàn, còn kêu Hải Dương và tiểu Lam giúp một tay, mấy đứa nhóc cũng tới giúp.

Cả buổi tối, cô rất bận rộn, thật vất vả mới qua thời gian khách dùng bữa tối, cô và tiểu Quyên đang thu dọn bát đĩa và chỗ ngồi ngoài sân viện, lại thấy một người đàn ông quá bìa của Hải Dương.

Là khách sao?

Không thể nào? Quán của Hải Dương không có mở đèn.

Nếu là khách nhìn thấy cửa hàng không mở đèn thì sẽ rời đi. Nhưng người đàn ông kia vẫn đi vào trong sân.

Cô bỏ bát xuống bàn, dặn tiểu Quyên một tiếng, sau đó đi qua.

Người đàn ông mặc áo gió màu đen đứng ở trong bóng tối, nếu không phải co nhìn thấy anh ta đi vào, thì sẽ cho rằng bên trong không có ai.

“Xin lỗi, tiên sinh.” Sau bài học lần trước, cô dừng ở chỗ sáng gần cửa ra vào hỏi: “Tôi là chủ cửa hàng bên cạnh, quán bìa hôm nay nghỉ, anh tới tìm người sao?”

Người đàn ông nghe thấy tiếng quay đầu lại, dừng lại một giây, mới mở miệng nói: “Đúng, tôi tìm người.”

Giọng nói của anh ta khàn khàn, khẩu âm tương đối đặc biệt.

Người nước ngoài?

Ý nghĩ vừa thoáng qua, cô đã nhìn thấy anh ta từ trong bóng tối bước ra.

Mới nhìn thấy người đàn ông này, Đào Hoa tròng mắt, trong chốc lát, lông mày trên gáy của cô toàn bộ dựng hết cả lên, thiếu chút nữa lập tức nhấc chân chạy như điên về nhà.

Nói thật, người đàn ông này dáng dấp cũng không phải kinh khủng; trên thực tế, gương mặt và làn da kia tuyệt đối đẹp trai tới mức điên đảo toàn bộ phụ nữ, gương mặt hơi ưu buồn lại càng làm cho người ta đau lòng.

Vấn đề là, vấn đề là.... Anh ta lớn lên quá xuất sắc, quá đẹp, hơn nữa người này môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, nhưng màu da lại trắng bạch, bây giờ ban đêm nhiệt độ 20 độ, nhưng vẫn mặc áo khoác màu đen, còn đeo găng tay da cùng màu.

Đào Hoa tròng mắt trước người đàn ông toàn thân quái dị, mặc kệ dù thế nào, cô cũng cảm thấy anh ta giống như ma cà rồng thời Trung Cổ, trong pháo đài cổ kính.

Hà Đào Hoa, đừng nghĩ lung tung, nếu như anh ta là quỷ, sao lại còn có bóng? Nhìn kĩ đi, bóng của anh ta còn kéo thật là dài đấy.

Bình tĩnh một chút! Rằm tháng bảy âm lịch đã qua, ma quỷ cái gì!

Sắc mặt cô tái nhợt, cố gắng thuyết phục bản thân, nhưng người đàn ông đó vẫn đi về phía cô, cô không kìm được sợ hãi lùi lại một bước, bỗng chạm phải người phía sau.

“Hải Dương?”

Cô vừa quay đầu lại, đã thấy anh, bàn tay anh đỡ eo cô, giúp cô giữ thăng bằng, hai mắt lại nhìn người đàn ông thon gầy trước mắt.

“Cậu tới đây làm gì?”

Người đàn ông nhìn anh, sau đó tầm mắt rời xuống bàn tay đang đặt bên eo của Đào Hoa, lông mày hơi nhíu, mới mở miệng nói: “Tới uống rượu.”

Phát hiện tầm mắt của đối phương, tay Hải Dương ở trên eo cô siết chặt, sau đó lại buông ra, dẫn dò cô: “Em đi về trước, không lát nữa lại có khách tới ăn.”

Đào Hoa nhìn anh, lại nhìn người đàn ông kia một chút, chắc bọn họ cũng quen biết, nếu là người quen thì không thể là quỷ... nếu không phải quỷ thì không có gì phải sợ.

Cô thở nhẹ một hơi, nhìn anh một lần nữa, định nói lại thôi, cuối cùng buồn bực không lên tiếng xoay người đi về cửa hàng.

Xác định cô đã trở về tiệm, Hải Dương mới nhìn người đàn ông trước mặt, mở miệng hỏi lại lần nữa.

“Cậu tới đây làm gì?”

“Carlos.”

Àm!

Một cốc bia bị người thô lỗ đặt xuống bàn gỗ, làm bọt bia bắn ra ngoài một chút.

Người đàn ông cầm cốc bia, uống một ngụm, nhìn người trước mặt.

Quán bia to như vậy, chỉ có hai người bọn họ, ngay giữa phòng treo một cái quạt trần, quạt trần chậm rãi chuyển động, thỉnh thoảng phát ra âm thanh vận động có quy luật.

“Nói đi.” Hải Dương nhìn anh ta, trầm giọng mở miệng.

“Mình nhận được tin, có người bán tin tức của cậu và Cảnh Dã cho Carlos.”

“Người nào?” Anh và Cảnh Dã ở chỗ này, gần như không có người nào biết, trừ người trước mặt, chính là hai người Quỷ Ảnh; Mặc Sâm không thể nào bán đứng bọn họ, Quỷ Ảnh giúp đỡ Hiểu Dạ lâu như thế, nên cũng loại trừ.

”Không rõ lắm, Dior nói đối phương trực tiếp liên lạc với Carlos, điện thoại qua máy trạm trung chuyển, chưa tìm được liên lạc bị cắt đứt.

“Dior? Dior CIA?” Hải Dương nhíu mày, dù anh không thích Dior, nhưng hắn ta là con chuột chuyên nghe trộm, nếu tin tức từ hắn ta, thì 89% là không sai.

“Đúng, hắn thiếu mình nhân tình. Đối phương báo cho Carlos tương đối cận kề, trừ tiệm này, nhà trọ của A Dã cũng bị lộ, Carlos sớm muộn sẽ tìm tới cửa.” Mặc Sâm đặt li bia xuống, khóe miệng hơi cong, nhìn Hải Dương hỏi: “Thế nào, muốn mình xử lý hắn sao?”

“Không cần.” Anh nhíu mày.

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Tất nhiên.”

“Cậu định làm gì?”

Hải Dương một hơi uống cạn cốc bia, rầm một tiếng đặt cốc bia xuống bàn, hai mắt lóe sáng: “Không hề làm gì.”

“Cậu muốn ở đây giải quyết hắn?”

“Có ý kiến?” Anh nhướng mày.

“Không có, mình tán thành ở chỗ này giải quyết hắn, nhưng cô gái ở sát vách, cậu tốt nhất nên xử lý trước một chút.”

Hải Dương vẽ mặt trầm xuống, “Có ý gì?”

“Nếu như mình là Carlos....” Mạc Sâm nhìn thẳng vào mặt anh, nhàn nhạt mở miệng, “Cô ấy chết mười lần cũng không đủ.”

Mặc vừa mới tới, nhưng nhìn bộ dạng Hải Dương đối xử với cô gái kia, anh cũng biết được cô gái đó và Hải Dương có mối quan hệ không bình thường, chỉ cần ẩn nấp ở gần, chú ý quan sát một chút, người bình thường đều có thể thấy được quan hệ của cô ấy và Hải Dương không phải quan hệ hàng xóm thông thường, huống chi Carlos là sát thủ.

Hải Dương nhìn chằm chằm vào mặt anh, gương mặt xanh mét, nhưng cũng hiểu được anh nói không sai.

Chỉ nghĩ tới trường hợp Đào Hoa phải đối mặt với Carlos, cũng đủ để anh toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Chết tiệt, anh nhất thời quên mất nếu ở đây giải quyết ân oán với Carlos thì sẽ liên lụy đến Đào Hoa!

Anh nắm chặt quả đấm, gương mặt nhìn Mạc Sâm, “Carlos, hắn ở chỗ nào?”

“Columbia.” Mạc Sâm đưa tay nhìn đồng hồ, thông thả ung dung bồi thêm một câu: “Nhưng đó là mười bảy tiếng trước.”

“Bây giờ thì thế nào?”

Anh chưa bao giờ cảm thấy hoang mang lo sợ như thế, Hải Dương trừng mắt nhìn Mạc Sâm, cực kì khắc chế cảm giác kích động muốn nắm lấy cổ áo cậu ta, anh biết cho dù anh có lắt Mạc Sâm đến xương cốt đông đưa muốn gãy lìa cũng không thể lắt ra được vị trí của Carlos.

Chết tiệt! Anh bây giờ không có quyền lựa chọn, chỉ có thể ở lại chỗ này, chờ tên khốn kiếp kia xuất hiện——

Anh đáng lẽ không nên gặp gỡ cô, anh căn bản không nên cùng cô ở cùng một chỗ, anh phải sớm biết, sẽ xảy ra chuyện như thế này!

Bên trong phòng không khí nặng nề, chỉ có âm thanh có quy luật của chiếc quạt trần.

Hải Dương sắc mặt trắng bệch, thật lâu không nói tiếng nào.

“Hải Dương?”

“Mình sẽ xử lí.”

Carlos.

Vết sẹo sau lưng, mơ hồ nóng lên, có chút đau.

Carlos

Cũng như anh, Carlos đã từng là lính đánh thuê, bọn họ từng ở trong quân đội, nhưng mười năm trước, Carlos vì tiền phản bội bọn họ, bán đứng bọn họ, cho nên cả đội chỉ còn anh và Cảnh Dã sống sót.

Anh và Cảnh Dã cũng từng tìm hắn, nhưng hawns lai biết mất, mãi đến ba tháng trước, anh và Cảnh Dã tiếp nhận vụ án ở Mỹ, mới gặp lại tên hèn hạ này.

Mười năm trôi qua, Carlos vì trốn tránh bọn họ, đã rời khỏi chiến trường không làm lính đánh thuê, đổi nghề thành sát thủ, sợ bị nhận ra, phẫu thuật thay đổi gương mặt.

Chính vì vậy, vào một lần kia, Carlos bị anh chém đứt tay trái, còn anh thì thiếu chút nữa bị hắn đào ra quả thận.

Lần đó, anh phải nằm viện mấy ngày, Cảnh Dã lại nhận được tin tức Hải Đường qua đời, Hải Đường ủy thác con gái cho A Dã, để cho cậu ta bớt manh động, mới có thể lên mạng, mua ngôi nhà này.

Anh vốn nghĩ, ở thành phố yên tĩnh này, mở cửa hàng, giống như những người buôn bán ở đây trải qua cuộc sống bình thường, cho dù là giả bộ cũng được.

Nhưng, những thứ bình thường này đối với anh mà nói, chính là một thứ xa xỉ.

Ngọn đèn nhà bên vẫn sáng, bên kia bức tường mơ hồ truyền đến tiếng cười vui vẻ.

Anh đứng ở trước hiên, nhìn hàng rào ngăn giữa hai cửa hàng, hàng rào chỉ cao 108cm, anh dễ dàng nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Hoa ở bên trong phòng ăn.

Cô cẩn thận đem bánh ngọt vào khay, rồi pha trà, cầm bữa ăn nhẹ đưa cho nhân viên, sau đó dạy tiểu Lam và mấy đứa nhóc cách bắt kem trên bánh ga tô.

Ai ngờ tên nhóc lớn nhất lại bóp mạnh, làm kem bơ bắn lên mặt cô, cô không nổi giận ngược lại còn cười cười bôi kem bơ lên mặt cậu nhóc, đứa bé tránh đông tránh tay nhưng vẫn không thoát khỏi ma trảo của cô, mấy khách ăn trong quán thấy thế đều mỉm cười.

Anh đứng trong bóng tối, ngực nặng nề, chỉ có thể thèm muốn nhìn thứ ánh sáng rạng rỡ thuộc về cô.

Rõ ràng... chỉ cách một bức tường, sao lại giống như hai thế giới tách rời....

Đêm tối và ban ngày.

Anh và thế giới của cô, giống như đêm tối và ban ngày.

Anh vốn không thuộc về thế giới của cô. Anh không muốn cô biết quá khứ của anh, càng không muốn cô vì anh mà bị thương, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng!

Chưa bao giờ anh lại biết được mình lại có thể để ý tới một người như vậy, nếu như có thể, anh chỉ muốn mạnh mẽ mang cô rời đi, anh thậm chí biết, chỉ cần anh mở miệng, cô sẽ theo anh.

Cô sẽ đồng ý, anh biết rõ.

Cô chưa từng mở miệng nói, nhưng từ ánh mắt của cô anh biết, cô dịu dàng, lại toàn tâm toàn ý tin tưởng anh——

20. Chương 20

Trong nháy mắt, anh có loại cảm giác ích kỉ muốn mang cô chạy trốn, lợi dụng sự dịu dàng phụ thuộc của cô, mang cô rời khỏi, muốn đi thật xa, bắt đầu cuộc sống ở một nơi khác.

Nhưng, từ rất lâu trước kia, anh đã học được trốn tránh chỉ là tạm thời, không phải là biện pháp giải quyết vấn đề.

Có lẽ cô sẽ không hỏi cái gì theo anh bỏ trốn một lần, tránh một lần, nhưng còn về sau? Anh không chỉ có một kẻ địch là Carlos, dù ai cũng không thể bảo đảm hẳn ta sẽ không tìm lại được, cô còn có thể chịu được mấy lần?

Một lần? Hai lần? Ba lần? Mười lần? Hay.... cả đời?

Cả đời!

Ba chữ cuối cùng kia, giống như tiếng sấm ồ ồ vang vọng trong đầu anh, cả người anh bởi vì khát vọng xa vời này mà chấn động.

Anh nhắm mắt lại, dùng sức nắm chặt quả đấm.

Không thể! Đồ Hải Dương, ngươi đừng ngu ngốc!

Có thể cô sẽ nhẫn nhịn, có thể cô sẽ nguyện ý, anh làm sao có thể nhìn cô bởi vì anh, mà trải qua cuộc sống không có thân phận, thời thời khắc khắc lo lắng sợ hãi, ẩn núp trong bóng tối cả đời?

Tiếng cười thanh thúy lần nữa truyền đến, anh mở mắt ra, cô vừa cười, vừa cầm một cái khăn mặt sạch lau mặt giúp bọn trẻ.

Nhìn gương mặt cô cười vui vẻ, trong lòng anh cảm thấy đau đớn.

Anh biết, mình không còn con đường thứ hai để đi.

Tất cả sẽ kết thúc.

Cứ như vậy.

Ánh trăng treo đầu cành.

Mùi hoa quế nhàn nhạt nhẹ nhàng chui vào cửa sổ.

Tiểu Quyên quét dọn thu xếp bàn ghế, rửa sạch chén đĩa, vứt rác rồi sau đó rời khỏi cửa hàng.

Đào Hoa đóng cửa hàng, tắt đèn, đang cảm thấy kì quái vì sao Hải Dương mãi chưa trở lại, muốn đưa tiểu Lam và ba đứa nhóc về, đã thấy anh đẩy cửa bước vào.

“Bạn của anh đâu?” Thấy chỉ có một mình anh, cô tò mò mở miệng.

“Ngủ.” Anh lạnh nhạt nói, sau đó vẫy tay gọi tiểu Lam và ba đứa nhóc, ý bảo quay trở về, cô muốn qua giúp, nhưng anh lại im lặng đứng yên tại chỗ.

“Sao vậy?” Cô nghi ngờ dừng bước hỏi.

“Em về sau đừng tới nữa.”

Cô sửng sốt, ngây ngốc nhìn anh, “Cái gì?”

“Em về sau đừng tới nữa.” Anh mở miệng lặp lại, giống như đang nhắc lại một lời thoại.

Cô không thể tin được những gì mình đã nghe thấy, nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt.

“Tại sao?”

“Không có lí do gì.”

Cô có nghe lầm không?

Đào Hoa nhìn anh chằm chằm, trong khoảng thời gian ngắn lại cho mình đang rơi vào một không gian kì quái nào khác, nhưng người đàn ông này lại không giải thích gì thêm, anh chỉ xoay người đi ra ngoài.

Không vì lí do gì? Đây là sao? Ý của anh là gì?

Cô đứng im tại chỗ, ngây người, cho đến khi anh đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn chằm chằm bóng lưng anh, cô cảm thấy kinh hoàng.

Cô biết, mình không muốn mất anh, người đàn ông này, không biết nguyên nhân gì, tự dưng tối nay, mơ vừa rồi, anh quyết định không cần cô.

Cô tưởng rằng nên để cho anh chút thời gian, tưởng rằng anh dù không yêu cô cũng thích cô một chút, tưởng cô chỉ cần nguyện ý chờ, anh sẽ chuẩn bị tốt!

Cô sai lầm rồi sao?

Sáng hôm nay, anh còn dịu dàng hôn cô; buổi trưa, anh rõ ràng còn ở trong phòng bếp giúp cô; gần tối, anh rõ ràng còn siết chặt tay cô.

Không, cô không tin, anh nhất định có tình cảm với cô!

Đào Hoa hốt hoảng đuổi theo, bám vào cửa gọi anh: “Hải Dương, đợi đã...!”

Anh dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Hải Dương?” Cô nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo của anh, trong lòng rối loạn, khàn giọng gọi.

Anh không tiếng động trầm mặc, đứng yên.

Cô nắm chặt quả đấm, bước lên, đến phía sau lưng anh, mới dừng lại.

“Em yêu anh!”

Hải Dương toàn thân chấn động, cả người cương cứng.

Sợ nếu không nói ra sẽ vĩnh viễn mất anh, Đào Hoa bất động nhìn anh, lấy hết dũng khí khàn giọng mở miệng: “Em muốn ở bên cạnh anh cả đời!”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, êm ái, khẽ run, bay bổng trong trời đêm.

Một cảm giác kích động điên cuồng tràn ngập trong cơ thể, anh gần như không thể hô hấp.

Cô vươn tay, chạm vào lưng anh, trượt tới hông của anh, mặt dựa sát vào lưng anh, ôm chặt lấy anh, hít sâu một cái, lẩm bẩm lặp lại, “Em thật sự yêu anh.”

Em thật sự yêu anh.

Lời nói của cô vang vọng trong đầu anh, anh nhắm mắt lại, cả người căng thẳng, đời này chưa bao giờ anh khát vọng như vậy, hình ảnh cùng cô ở chung tới già lại thoáng hiện ra.

Biển trời một màu xanh mát, cô mỉm cười rạng rỡ chạy về phía anh.

Hình ảnh sau đó, cô trúng đạn ngã xuống đất, chết trong lòng anh ——

Anh run sợ, dùng sức hất tay cô ra, rời đi vòng tay ấm áp của cô, đột nhiên xoay người lại, anh nhìn chăm chăm vào cô lạnh lùng nói, “Em không yêu anh.”

“Em yêu anh.” Cô không lùi bước, lặp lại.

“Em chỉ nghĩ là em yêu anh.” Anh nắm vai cô, cực kì tức giận: “Em ngay cả anh từ đâu tới, trước kia anh làm gì em cũng không biết, em làm sao có thể yêu anh?”

“Em yêu anh.” Đào Hoa nắm chặt quả đấm nhìn anh, giọng nói khàn khàn lại hết sức kiên định: “Anh trước kia làm gì không quan trọng, quan trọng là anh bây giờ.”

“Quan trọng không phải là anh, mà vì anh đã lên giường với em.” Anh hung dữ nhìn cô.

“Không phải ——” mặt Đào Hoa tái đi, hai mắt mở to, tức giận phản bác.

“Đó không phải là yêu, chỉ là tình dục, cũng chỉ là hấp dẫn về thể xác mà thôi.” Anh cắt đứt lời cô, lạnh lùng nói: “Bởi vì anh tốt với em nên em lầm tưởng mình yêu anh, chỉ là cảm giác sai lầm của em mà thôi.”

Như bị anh đánh một quyền, cô co rúm lại, nhưng vẫn kiên định nhìn anh chăm chăm nói: “Anh không phải là em, sao anh biết đó không phải là tình yêu?”

“Phụ nữ rất dễ dàng có cảm giác sai lầm trong tình yêu, anh đã gặp quá nhiều, em chỉ là không có kinh nghiệm thôi.” Anh đang tổn thương cô, từng câu từng chữ, anh muốn làm cô đau, đau đến mức cô lão đảo muốn gục ngã, nhưng anh lại không thể nào dừng lại, chỉ có thể ép buộc bản thân mở miệng: “Về sau em sẽ biết, chỉ cần kĩ thuật tốt, đổi lại người đàn ông khác cũng được.”

Cô chăm chú nhìn anh, trên mặt một chút huyết sắc cũng không có, thật lâu sau mới có thể gượng cười, tự giễu: “Cho nên, ý anh nói, tất cả chỉ là ảo giác của em?”

“Đúng.”

“Em không yêu anh?” Cả người cô khẽ run.

“Đúng.”

“Anh không có một chút cảm giác nào với em?”

“Anh thích em.” Anh nhìn đôi mắt đầy nước mắt của cô, nắm chặt hai quả đấm, trầm giọng nói: “Em là một cô gái tốt.”

Cô đưa tay ôm chặt lấy mình, sắc mặt ái nhợt, nhìn anh nói: “Nhưng anh không phải yêu em.”

Cổ họng Hải Dương bị buộc chặt, cứng rắn nặn ra một chữ.

“Đúng.”

Gió vẫn thổi, trăng vẫn tròn.

Sao cô lại cảm thấy rét lạnh, không tự chủ được khẽ run, lấy tay ma sát hai cánh tay.

Lý Bạch nói.

“Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan”

Cuộc sống của cô, cho tới bây giờ, cũng chẳng có được vài lần đắc ý, cô đã sớm quen mọi việc luôn không thuận lợi.

Cười, mau cười, không có gì quan trọng, mau mỉm cười!

Cái này cũng chẳng là gì, thất tình thôi, chẳng qua người cô yêu không yêu cô.

Từ nhỏ, cô luôn cô đơn, vất vả, có chuyện gì mà cô chưa từng trải qua? Bị cha mẹ vứt bỏ, cô không phải vẫn sống? Không thi được đại học, cô vẫn sống? Học nghề ở phòng bếp bị chửi mắng, cô vẫn sống? Sau khi tốt nghiệp giai đoạn khổ sở, thê thảm nhất, cô không tìm được việc, không có nơi ở, trên người không có một xu, cả tuần chỉ dựa vào một cái bánh mì nướng và bánh bao sống qua ngày, cô không phải vẫn sống?

Mỗi một lần, cô không phải đều mỉm cười?

Viện trưởng nói, cười đối mặt với cuộc sống còn hơn là khóc, không phải sao?

Không phải sao?!

Cô thử nâng khóe miệng, không biết tại sao lại không thể làm được.

Cười đi!

Hà Đào Hoa, mau cười, nói cho anh ta biết những thứ này chỉ là đùa thôi.

Cô cười không được.

Không thể dùng nụ cười để cứu vãn tự ái đã bị đập nát, cô chỉ có thể nhìn anh, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Tại sao?”

Ông trời, đừng hỏi anh “Tại sao” anh sắp không chịu được nữa rồi.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt yếu đuối của cô, giống như chỉ cần chạm vào một chút sẽ hoàn toàn tan vỡ, anh thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc muốn đem cô siết chặt vào trong ngực, lí trí cuối cùng còn sót lại một giây sau cùng ngăn cản anh.

“Không có lí do, chỉ vì anh không còn hứng thú.” Hải Dương mím môi, tay nắm chặt, ác độc giáng cho cô một đòn cuối cùng.

Đào Hoa choáng váng, cô cảm thấy toàn thân vô lực, tầm mắt mơ hồ, không nhìn rõ gương mặt anh, cũng không nhìn rõ toàn bộ thế giới.

“Xin lỗi...” Cô liều mạng chống đỡ, không muốn nước mắt rơi xuống, gương mặt trắng bệch nhìn anh, môi khẽ run, “Anh có thể đi.”

Anh đi, xoay người rời đi, không hề quay đầu lại.

Trước mắt cô, chỉ còn ánh đèn đường mơ hồ.

Trắng sáng treo thật cao.

Một mình cô đơn.

Cuộc sống vẫn trôi qua.

21. Chương 21

Đào Hoa không biết mình làm sao có thể vượt qua mấy ngày vừa qua, cô đi mua thức ăn, nấu món ăn, xử lí mọi việc, vẫn như con quay bện rộn cả ngày, cô cố gắng dùng công việc để làm cho mình không còn tâm trí để nhớ.

Cô muốn quên, nhưng lại không có cách nào quên.

Mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây, cô đều chỉ muốn khóc.

Quán bia nhà bên cạnh vẫn im lặng như trước, mấy ngày trôi qua, cô không thấy bóng dáng mấy đứa nhóc, ngay cả tiểu Lam cũng không thấy.

Cửa chớp lâu hai, chưa hề mở ra.

Cô không hiểu, không hiểu mình sai ở đâu, không hiểu vì sao anh không thể yêu cô.

Không cảm được nước mắt, cô hai mắt ửng đỏ, hàng đêm đều không ngủ cho đến trời sáng.

Ngay cả như vậy, cuộc sống vẫn cứ trôi qua, cho nên cô ép mình ăn cơm, ép mình lao vào công việc, ép mình cười nói với khách hàng, nhưng tất cả vẫn không thể để cho cô ngừng nhớ đến anh.

Tháng trước, cô bận rộn, nhưng cuộc sống giống như trên thiên đường.

Tháng này, cô bận rộn, nhưng lại giống như sống trong địa ngục.

Em chỉ nghĩ là em yêu anh.

Nước sôi, bốc hơi, cô lại như không thấy, trong đầu tất cả đều là âm thanh của anh.

Ngay cả anh từ đâu tới, trước kia làm gì em cũng không biết, em làm sao có thể yêu anh?

Cà phê trong bình nổi bọt, sôi trào, bốc hơi.

Đó không phải là yêu, chỉ là tình dục, cũng chỉ là hấp dẫn về thể xác mà thôi.

“Chị Đào Hoa, chị Đào Hoa?”

Cô lấy lại tinh thần, phát hiện A Linh vẻ mặt lo lắng đứng bên cạnh nhìn cô.

“Cà phê sắp cạn rồi.”

Cô quay đầu, chỉ thấy cà phê gần như bốc hơi, còn chưa tới nửa cốc, cô vội vàng tắt bếp.

“Chị Đào Hoa, chị không sao chứ?” A Linh lo lắng nhìn vành mắt đỏ hồng của bà chủ.

“Chị không sao...” Cô lắc đầu, nước mắt lại rơi xuống.

A Linh thầm thở dài, lấy giấy lau nước mắt cho cô, giọng nói quan tâm: “Chị Đào Hoa, chị có muốn nghỉ ngơi một chút không? Dù sao buổi chiều cũng ít khách, em có thể trông tiệm.”

Không muốn khách hàng thấy bộ dạng của mình đang khóc, cô lẩm bẩm nói cảm ơn, xoay người vào bếp, ngồi ở bậc thang ở sân sau.

Ngày thu, ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua dàn dây leo bò trên tường chiếu xuống đất.

Cô nắm chặt khăn giấy, lau nước mắt, làm như không thấy cỏ xanh mơn mơn trước mắt.

Đủ rồi, cô còn phải đau lòng bao lâu?

Hôm nay có A Linh ở đây nên không có chuyện gì xảy ra, lần sau nếu lúc cô nấu đồ lại không chú ý như vậy thì còn xảy ra chuyện gì?

Cô yêu anh, cô biết đó không phải là ảo giác, tất nhiên cũng không phải chỉ là nhu cầu tình dục!

Một con mèo mập mập nhảy trên đầu tường, nó đứng ở trên tường thấy cô, cảnh giác dừng lại nhìn cô.

Cô và nó đối diện nhìn nhau, sau khi xác định cô không có vẻ gì uy hiếp, liền từ đầu tường nhảy sang nhà bên cạnh, biến mất sau hàng rào.

Con mèo kia....

Cô sững sờ nhìn căn phòng của anh ở bên cạnh, nhớ tới con mèo đã bị chết kia, nhớ anh xử lý nó như thế nào, nhớ tới anh chăm sóc những đứa bé, nhớ những ngày anh và cô ở bên nhau....

Em làm sao biết anh không làm em tổn thương?!

Cô làm sao lại quên?

Cô không tin anh, cô không nên tin tưởng anh!

Một người đàn ông dịu dàng, lại chăm sóc, sao có thể nói ra lời nói như: “Chỉ cần kĩ thuật tốt, đổi lại là người đàn ông khác cũng được”

Giống như bị sét đánh, Đào Hoa đứng bật dậy, xoay người chạy ra bên ngoài.

“Chị ra ngoài một lát.” Cô bỏ lại câu này sau khi chạy qua phòng ăn, không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của A Linh ở trong quầy, chỉ vội vã chạy đến nhà bên cạnh.

Có lẽ đây chỉ do cô đơn phương, có lẽ anh cũng chỉ chơi đùa với phụ nữ đến khi chán thì vứt bỏ, nhưng anh làm sao lại sợ tổn thương cô, ngay cả trên giường cũng là cô mạnh mẽ ép buộc anh, người đàn ông như anh làm sao có thể nói những lời quá đáng như vậy?

Cô biết bản thân rất ngu ngốc, cô biết chuyến đi này sẽ phải vứt bỏ toàn bộ tự ái, nhưng cô không có cách nào tin tưởng, không cách nào buông tha, trải qua nhiều năm như vậy, cô thật vất vả mới tìm được anh, cho dù bị nhục nhã, cô cũng muốn làm mặt dày thử một lần nữa!

“Mình nghĩ cậu có khách.”

Mạc Sâm đưa tay chỉ ra ngoài cửa, Hải Dương vừa đưa mắt nhìn, đã thấy Đào Hoa chạy vòng qua tường rào, đi vào trong tiệm.

Cô muốn làm gì?

Sắc mặt anh tái đi, trong nháy mắt có ý nghĩ muốn quay người chạy trốn.

“Mình nghĩ cậu nói đã xử lí xong.”

Anh cũng nghĩ anh đã giải quyết xong.

Chết tiệt, anh không có biện pháp nói lại những lời như thế, cô tại sao lại không chết tâm?

Mấy ngày nay anh sống một ngày bằng một năm, vài lần suýt chút nữa khuất phục bản năng nguyên thủy, chạy qua tìm cô.

Cảm giác cô đơn, tối tăm, lần nữa gặm nhấm anh, dự vọng muốn gặp cô không ngừng tích lũy trong lòng anh, nhưng chuyện của Carlos trước mắt đã ụ hiếp ngăn trở anh.

Ai biết anh vất vả nhằn nại, cô lại còn chui đầu vào lưới!

Hải Dương sắc mặt xám ngoét, ngoài cửa không có người hay bất kì chiếc xe khả nghi nào, nhưng không ai dám đảm bảo Carlos không ở gần đây, anh không có biện pháp ngăn cản cô đi vào, chỉ có thể hi vọng Carlos chỉ nghĩ rằng cô chỉ là hàng xóm ở bên cạnh.

Ầm!

Cửa lớn bị cô đẩy mạnh ra, sau quay ngược trở lại.

Anh đứng đằng sau quầy bar còn chưa nghĩ đến phải đối mặt với cô như thế nào, cô đã chạy tới trước mặt anh.

“Em muốn kết hôn!”

Anh nhìn cô chằm chằm, cả người ngây ngốc.

“Anh có muốn cưới em không?”

“Cái gì?”

Anh hoàn toàn chết lặng, trợn mắt há mồm, cô lại kiễng chân, đưa tay kéo cổ áo anh, nín lấy anh nghiêm túc hỏi: “Anh có muốn lấy em không?”

Bây giờ là cô điên, mà là anh điên rồi?

Nhìn gương mặt cô đỏ bừng, hai mắt mở lớn lại kiên định, Đồ Hải Dương bắt đầu hoài nghi tất cả ngọt ngào trước mắt chỉ là do anh quá khát vọng mà sinh ra ảo giác.

“Em muốn kết hôn, muốn ở bên cạnh anh, cả đời!”

Kết hôn? Cả đời?

Giọng nói của cô vang vọng bên tai, anh chỉ cảm giác được một trận hoa mây chóng mặt, giờ phút này cô ở trước mặt anh khí thế bừng bừng, lại xinh đẹp không thể tưởng tượng được.

“Anh rốt cuộc có muốn cưới em không?” Cô lên tiếng lần nữa.

“Em điên rồi...” Anh nghe được lời nói của cô, hoảng hốt đè nén âm thanh của mình.

“Không có.” Cô hai mắt tối sầm, lại không lùi bước.

“Anh không thể kết hôn với em.” Anh nghiêng người nắm chặt vào quầy bar, đến mức gân xanh nổi lên, anh sợ mình không thể kiềm chế sẽ đưa tay kéo cô qua quầy rượu, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Tại sao? Anh kết hôn rồi sao? Anh có lão bà rồi?”

“Không có.” Anh tức giận trợn trừng mắt nhìn cô.

“Vậy vì cái gì? Bởi vì anh không yêu em sao? Không sao, em yêu anh là được, dù sao bây giờ rất nhiều cặp vợ chồng cũng không có yêu nhau, ít nhất giữa chúng ta còn có một người yêu một người khác.”

Anh cảm dưới càng siết chặt, bị cô làm cho sắp phát điên.

“Anh và em không thể kết hôn, em không hiểu, chúng ta không cùng một thế giới——”

“Không cùng thế giới?” Trong mắt cô hiện lên vẻ nghi hoặc, kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn tú đang ngồi bên cạnh xem kịch vui, sắc mặt tái nhợt.

Sau khi người đàn ông này xuất hiện, anh chợt thay đổi thái độ.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ——

Đào Hoa mặt không có chút máu quay lại, nhìn chằm chằm vào anh nói: “Anh là Gay sao?”

Phốc——

Người đàn ông ngồi bên cạnh phun ra một ngụm bia, ho khan.

“Tất nhiên không phải!” Hải Dương gầm nhẹ.

Gay? Thế mà cô cũng nghĩ ra được!

Anh cũng đã quan hệ với cô, thế mà cô còn có ý nghĩ như thế này?

“Không phải?” Đào Hoa nháy mắt mấy cái.

“Không phải!”

Nhìn bộ dáng cằn răng nghiêng lợi của anh, xem ra anh thật sự không phải.

Cô thở phào nhẹ nhõm, chợt cau mày mở miệng: “Nếu như anh không phải đồng tính, thì tại sao nói chúng ta không cùng thế giới?”

Hải Dương hô hấp chậm lại, tức giận trợn mắt nhìn cô, “Em không thể buông tha sao?”

“Không thể!” Cô trả lời chém đing chặt sắt, trợn mắt thúc giục, “Anh nói, thế giới của em và anh, có chỗ nào không giống?”

Anh không có biện pháp trả lời, không có biện pháp nói cho cô——

Hai mắt tối sầm, hai tay càng nắm chặt, trợn mắt nhìn cô, trầm giọng gằn từng tiếng nói: “Anh, không, thể, cưới, em,”

Anh tức giận, giống như con sư tử bị dồn vào góc tường, nhưng sự phẫn nộ của anh càng chứng tỏ trực giác của cô là đúng.

Từ lúc bắt đầu, anh không trực tiếp trả lời cô.

Đào Hoa nhìn đôi mắt tức giận của anh, khóe mắt co giật, bắp thịt căng cứng, nháy mắt, cô biết rõ anh thật sự có tình cảm với cô.

“Anh nói dối.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, tỉnh táo nói.

Cả người anh toàn thân cứng đờ.

“Anh nói dối!” Đào Hoa nhìn anh chằm chằm, không biết sao lại tức giận, cô buông cổ áo của anh, đẩy lại vịn vào cổ an, dùng sức hôn lên môi anh, lúc sau mới cam tâm lùi lại, tức giận mắng to.

“Đồ Hải Dương, em yêu anh! Nhưng anh biết không? Anh đúng là một tên cứng đầu ngu ngốc!” Cô vừa mắng xong, lập tức quay người, giống như cơn gió, rời khỏi.

Sau âm thanh đá cửa của cô, cả căn phòng chìm vào trong yên lặng.

Giữa trưa, vẫn còn khá nóng, quạt trần vẫn tiếp tục phát ra tiếng kêu có quy luật.

Mạc Sâm cầm cốc bia, từ từ đi tới.

“Một chữ cũng đừng nói.”

Mắt thấy ánh mắt hung ác của anh, Mạc Sâm khóe môi giương nhẹ, chỉ đem cốc bia đặt trên quầy bar.

Hải Dương nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt, cậu ta không nói gì, nhưng khóe miệng rõ ràng mỉm cười, làm cho người ta không nhận được ý nghĩ muốn đập bẹp hắn.

22. Chương 22

Nửa đêm, đêm khuya thanh vắng.

Vì sự liên lụy tiểu Lam và ba đứa nhóc, kể từ ngày Mạc Sâm đến, anh đã đưa bọn nhỏ đi.

Không có tiểu Lam nói nhiều, cùng mấy đứa nhỏ, căn phòng càng thêm yên tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ tích tắc.

Đêm thu, bắt đầu có chút lạnh.

Mạc Sâm từ phòng tắm đi ra, lấy khăn lông lau tóc, trên người chỉ mặc chiếc quần dài.

“Tình hình thế nào?”

“Không có động tĩnh.” Hải Dương liếc nhìn Mạc Sâm, ánh mắt lại nhìn về phía trước.

Màn hình chia làm bốn hình ảnh, cũng không có bất kì điều gì khác thường, anh đang ở trong phòng ăn bốn phía đều đặt máy theo dõi cùng cảm ứng, mặc dù anh không phải dựa vào mấy cái này để tóm được Carlos, nhưng dù sao có còn hơn không.

Thấy Hải Dương, đôi tay không ngừng gõ bàn phím, Mạc Sâm tò mò đi đến, liếc nhìn đối thoại trên màn hình máy tính không khỏi nhíu mày.

“G là ai?”

“Là Hacker tình báo lần trước.”

“Anh trai tiểu bạch kiểm?”

“Ừm.”

Khó trách anh ta biết Mark, anh vừa muốn xoay người tránh đi, lại thấy đối phương tiếp tục đánh ra một đoạn đối thoại.

“Mark có thể chưa chết, là có ý gì?”

Hải Dương hít sâu một cái, vuốt cằm nói: “Mình và Cảnh Dã ở chỗ này, chỉ có cậu và hai người bọn họ biết, cho nên mình muốn cậu ta kiểm tra một chút xem chuyện gì xảy ra. Cậu ta nói không chỉ có bọn họ, Mark cũng biết, cho nên trong kho dữ liệu của hắn ta nhất định sẽ có.”

“Nhưng dữ liệu tính toán của Mark không phải bị lão bà của Cảnh Dã phá hỏng rồi sao?” Mạc Sâm hai tay ôm ngực, hoài nghi.

“Ừ.” Hải Dương vừa trả lời đối phương vừa mở miệng giải thích cho Mạc Sâm: “Cho nên chỉ còn lại ba phương án, một là Mark có chuẩn bị tài liệu ở nơi chúng ta không biết, hai là Mark có thể chưa chết, ba là Mark không chỉ không chết mà còn có dữ liệu dự phòng. Không phải hắn ta, thì có thể là đồng bọn của hắn đem tư liệu bán cho Carlos.”

“Mình cho rằng Mark đã bị chết trong trận nổ kia.”

“Nhưng sau khi dọn dẹp hiện trường, không ai tìm thấy thi thể hắn.”

Mạc Sâm chột nhứ mày, cúi đầu nhìn Hải Dương đang ngồi trước màn hình máy tính, “Cậu đang nói đùa?”

“Không có.” Hải Dương tiếp tục gõ bàn phím, mặt không thay đổi nói: “Đối phương nói hiện trường thi thể bị cháy đen không cách nào phân biệt, chúng ta đều nghĩ là hắn, cho nên không nghĩ kiểm tra lại.”

“Vậy cũng không có nghĩa là thi thể kia không phải của hắn ta.”

“Nhưng cũng không bảo đảm là của hắn.” Hải Dương nói xong ngẩng đầu lên, nhắc nhở: “Mười năm trước chúng ta cũng nghĩ Carlos đã chết rồi.”

“Shit!” Đúng thật, chuyện giả chết như thế không phải lần đầu tiên xảy ra, Mạc Sâm sắc mặt trầm xuống, không nhận được mắng một tiếng, mới hỏi: “Cảnh Dã biết chuyện này không?”

“Bọn họ đang ở trên máy bay, chắc ngày mai sẽ tới.”

Mạc Sâm cau mày, sau đó mở miệng, bỗng bên cạnh truyền đến một tiếng nổ to!

Oanh ——

Năng lượng khổng lồ phá vỡ toàn bộ cửa sổ thủy tinh, mảnh kính vỡ như vô số con dao nhỏ sắc bén nhảy mất từ bốn phía bắn ra, hai người theo phản xạ tìm vật chắn, trên người vẫn bị vài miếng thủy tinh làm bị thương.

Mạc Sâm cho tay ra sau lưng, rút súng ra, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, tất cả đều là ánh lửa.

Chết tiệt, bên cạnh không phải là cửa hàng của cô gái kia?

Mạc Sâm bò người ra, Hải Dương bên cạnh động tác còn nhanh hơn, chỉ thấy thân hình cao lớn của anh chạy như bay tới cửa sổ, phá hết cửa sổ, làm cho anh muốn ngăn cản cũng không kịp.

Mạc Sâm lao tới cửa sổ, chỉ thấy căn nhà gỗ sát vách toàn bộ bốc cháy, lửa cháy đỏ rực nhanh chóng nuốt lấy hành lang bằng gỗ, khí nóng bốc lên, còn kèm theo mùi vị của xăng.

Phía sau lại truyền đến tiếng nổ lớn, Hải Dương đã sớm bay ra khỏi tường, không có chút dấu hiệu dừng lại, ngược lại xông ngay vào cửa sổ đối diện lầu hai.

Vụ cháy nổ này 89% là do Carlos gây ra, Mạc Sâm vẻ mặt khó coi cũng nhảy theo, cầm súng chạy tới nhà bên cạnh, yểm trợ cho Hải Dương.

Trước mặt không có ai, phía sau cũng không có.

Lửa cháy càng to, rực sáng giữa bầu trời đêm.

Lúc Mạc Sâm đang chuẩn bị đi vào lối đại đầu trục ra thì Hải Dương chạy vội ra ngoài.

Chỉ có một mình.

Mạc Sâm sững sờ, nhìn chằm chằm bóng Hải Dương, “Người đâu?”

“Bị bắt rồi.” Anh nắm tay siết chặt tờ giấy đưa cho Mạc Sâm, “Hắn để cái này trên giường cô ấy.”

Mạc Sâm mở giấy ra nhìn, phía trên chỉ viết một số điện thoại di động, kí tên là Carlos.

Anh tức giận mắng ra tiếng, vừa ngẩng đầu, giọng nói ngừng lại, lòng tơ sau gáy dựng đứng.

Cho đến lúc này, anh mới thấy rõ ràng gương mặt của Hải Dương.

Thế lửa đã cháy lan tới sân vườn, ngay cả cây Phượng Hoàng Mộc cũng bốc cháy, thậm chí còn cháy lan sáng cửa hàng Hải Dương. Nháy mắt, ngọn lửa giống như đang nhảy múa, những đốm lửa nhỏ theo luồng khí nóng bay ra, lửa cháy ngập trời chiếu sáng toàn bộ, cũng chiếu sáng gương mặt Hải Dương giống như ác quỷ Tu la.

Quen Hải Dương lâu như vậy, Mạc Sâm chỉ thấy nét mặt dã man kinh khủng ấy của anh, một lần đó, Hải Dương chỉ dùng một con dao găm, ở trong rừng rậm giết chết toàn bộ quân đội võ trang đầy đủ.

Từ đó về sau mọi người bắt đầu gọi anh —— Đồ Phu!

Tiếng xe cứu hỏa và xe cảnh sát từ xa đến, Mạc Sâm phục hồi tinh thần, lại thấy Hải Dương xoay người rời đi.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Gọi điện thoại.”

Anh không ngăn lại cậu ta.

Lần trước người ngăn cản Hải Dương lúc cậu ta phát điên thì đều chết hết rồi, anh cũng không muốn tìm chết.

Mạc Sâm tưởng anh tới trạm điện thoại gọi điện cho Carlos, không ngờ, Hải Dương gọi cho con gái Hải Đường.

Lửa cháy rừng rực, Hải Dương thậm chí không thèm nhìn quán bia mới mở không bao lâu đau bị bốc cháy, sau khi gọi điện thoại, giống như bóng ma nhanh chóng biến mất, Mạc Sâm không còn cách nào khác là đuổi theo.

Mười phút sau, cô bé kia đi xe đạp, chở cậu bé lớn tuổi nhất xuất hiện ở bên con đường nhỏ gần công viên, đi về phía bọn họ.

Hải Dương ngồi xổm xuống, nhìn cậu bé, trầm giọng dùng tiếng anh nói chuyện, “Đào Hoa bị bắt, cô ấy đang gặp nguy hiểm, chú cần sự hỗ trợ của cháu, cháu có thể giúp chú không?”

Cậu bé sắc mặt tái nhợt, nhìn Hải Dương, lại thật nhanh liếc Mạc Sâm một cái, cậu nhớ người đàn ông này, lúc phòng nghiên cứu bị nổ tung, thì người này cũng ở đó.

Cậu bé chậm chạp không nói gì, Hải Dương có nén kích động muốn ép hỏi, chờ đợi.

Cậu có chút chần chừ, tầm mắt nhìn về phía người đàn ông trước mắt, người này đối xử với cậu rất tốt, Đào Hoa cũng thế.

Cậu thích Đào Hoa, chị ấy rất ấm áp, làm nhiều món ăn ngon cho cậu ăn.

“Đào Hoa.” Cậu bé hít sâu một cái, gương mặt trắng bệch dùng cảm vươn tay, “Cháu cần đồ vật cuối cùng mà chị ấy chạm qua.”

Chết tiệt, đồ vật trong phòng bị thiêu rụi rồi!

Hải Dương vẻ mặt sa sầm, ngược lại ở một bên thấy rõ nhưng không thể trách, Mạc Sâm ở bên cạnh lại tỉnh táo đưa tờ giấy trong tay ra.

“Cái này được không? Tôi không biết Đào Hoa có chạm qua không, nhưng người bắt cô ấy ngược lại chạm qua.”

23. Chương 23

Cậu bé mím môi, nhìn chăm chăm tờ giấy kia, cuối cùng vẫn đưa tay cầm lấy, một giây tiếp theo, con người của cậu bé mở lớn, trên trán đổ mồ hôi hột, cậu bé nắm thật chặt tờ giấy trong tay, cả người lao đảo ngã xuống dưới đất.

Hai tay chống vào sân cỏ, tay phải nắm chặt tờ giấy không buông ra.

“Tiểu Hoàng!” Tiểu Lam sợ hết hồn, xông lại muốn đỡ cậu bé, lại bị Hải Dương giữ lại.

“Đừng động vào cậu ta!” Hải Dương lạnh giọng nói.

“Nhưng cậu ta——” tiểu Lam hoảng hốt mở miệng, lại thấy chú Hải Dương sắc mặt lạnh khốc dọa người, giọng nói bất chợt ngừng lại.

“Tôi không sao...”

Nghe được giọng nói của tiểu Hoàng, tiểu Lam quay đầu lại, chỉ thấy cả người cậu đang quỳ trên đất thổ, trong tay vẫn nắm chặt tờ giấy, con người đen nhánh sáng rực đến dọa người.

“Cô ấy ở đâu?”

“Thuyền...” Môi cậu trắng bệch, run giọng mở miệng.

“Một con thuyền?”

Cậu bé thở dốc, mở mắt ra, yếu đuối cố gắng tìm tên cảng, sau khi nhìn một lần, lắc đầu: “Không phải thuyền lớn...”

“Rất nhiều...” Cậu bé đưa tay run rẩy, chỉ về mặt biển phía đông bắc, “Nơi đó.... trên biển... cá voi trên trời... thuyền bên cạnh... chữ thứ ba nước sơn...”

“Đủ rồi.” Hải Dương ôm lấy cậu bé, thấy cậu bé toàn thân run rẩy, anh cắn chặt răng nói: “Thật xin lỗi.”

“Cháu... thích... Đào Hoa...” tờ giấy trong tay rơi xuống, cậu bé yếu đuối dựa vào vai anh, giọng nói đứt quãng: “Đừng để... người kia... tổn thương chị ấy...”

“Chú biết.” Anh siết chặt tay, khàn giọng mở miệng, “Cám ơn!”

Cậu bé an tâm nhắm mắt lại.

Hải Dương đưa cậu bé cho Mạc Sâm, “Chăm sóc cậu bé.”

Mạc Sâm ôm cậu bé gầy yếu, còn chưa kịp kháng nghị, Hải Dương đã biết mất, anh chỉ còn cách ôm cậu bé cùng con gái Hải Đường mắt to tròn mắt nhỏ.

“Cháu ở đâu?”

“Gần đây.”

Mạc Sâm nhíu mày, lại thấy ánh mắt cô bé không chớp nhìn anh nói: “Nếu như chú có thể lái xe tới, cháu biết chiếc thuyền kia ở chỗ nào.”

“Chú không thể mang cháu đi.” Anh nhìn chăm chăm vào cô bé nói: “Cảnh Dã sẽ làm thật chú.”

“Chú không nói thì ba cũng không biết!” hai tay tiểu Lam ôm ngực, tỉnh táo phân tích cho anh nghe, “Chú nếu để chú Hải Dương chết, ba sẽ phát điên. Hơn nữa chú yên tâm, sau khi tới nơi cháu sẽ ngoan ngoãn chờ ở trên xe, không làm hỏng chuyện.”

Anh là muốn sắp xếp hai tiểu quỷ này xong, theo sau, nhưng anh dù biết chiếc thuyền kia ở phía đông bắc, cũng có thể dựa vào chữ viết bằng sơn để nhận ra con thuyền nhưng không cách nào xác định vị trí chính xác, anh đoán nó cùng cá voi trên trời có liên quan, nhưng ở thời điểm tranh thủ thời gian thế này, anh không thể từ từ đoán mò.

“Cháu thật sự biết?”

“Vâng.” Tiểu Lam gật đầu khẳng định.

“Cháu bảo đảm không gây chuyện?”

“Cháu thề.”

Mạc Sâm tỉnh táo nhìn cô bé, khoe môi giương lên, nhìn cô bé quyết định thật nhanh, gật đầu.

“Được rồi, đi theo chú.”

Trên mặt biển âm u, gió êm sóng lặng, sóng biển nhẹ nhàng vỗ lên bờ biển.

Trừ ánh trăng chiếu xuống, cùng với ánh đèn của thuyền chài, phía trước một khoảng yên tĩnh.

Hải Dương quay đầu nhìn ngọn đèn sáng rực của khu công nghiệp, mặc dù con cá voi không lồ đang vẽ trên bức tường kia hoàn toàn không thấy rõ, nhưng anh biết nếu ban ngày nhìn vào sẽ thấy rõ hình vẽ buồn cười của con cá voi này.

Anh đỗ xe ở gần, lấy đồ không thấm nước trong túi và ống nhòm hồng ngoại, nhìn về phía những chiếc thuyền câu đang ở trên biển đêm.

Những chiếc thuyền câu có thể nhìn thấy cá voi không nhiều lắm, anh rất nhanh tìm được vị trí của chiếc thuyền câu có nước sơn bị rớt, ước chừng khoảng cách, anh thu hồi ống nhòm, cầm một con dao găm gài trên đùi, cởi giày đi chân trần, không tiếng động bơi về phía chiếc thuyền câu khả nghi.

Biển sâu, tối đen không thấy đáy, anh nhẹ nhàng bơi, tốc độ rất nhanh giống như từ nhỏ đã sống ở trong biển.

Anh cố gắng không suy nghĩ đến những việc sẽ xảy ra với cô, chỉ chuyên tâm bơi, toàn tâm chuyên chú bơi đến chiếc thuyền đánh cá.

Cuối cùng, anh cũng bơi đến gần chiếc thuyền.

Trên thuyền, ngọn đèn sáng rực, boong thuyền có hai ba người cầm súng canh chừng.

Anh lặng yên, không tiếng động bơi lại gần, tới gần mép thuyền nhanh chóng nấp vào chỗ khuất.

“Dừng tay! Dừng động đến cô ấy, người là tên khốn, mau rút —”

Một tiếng tát tai truyền đến, xóa sạch lời nói phẫn nộ của Đào Hoa, cùng với âm thanh va chạm.

“Mẹ kiếp, đồ đê tiện, im lặng cho ta, còn tranh cãi ta sẽ cưỡng gian người!”

Hai mắt Hải Dương bốc lửa, toàn thân cứng đờ, duỗi tay nhanh chóng leo lên thuyền.

“Chị Đào Hoa—”

“Chị không sao, đừng sợ.” Đào Hoa lau máu ở mũi và khoe miệng, nổi trận lôi đình bò dậy, lần nữa ngăn trước người hù dọa tiểu Quyên, nhìn chăm chăm vào người nước ngoài đang cầm súng, tức giận mắng: “Đi chết đi đồ tạp chủng, lão nương con mẹ nó không hiểu tiếng anh.”

Người đàn ông lãnh khốc vừa tát cô một cái nhìn chăm chăm vào cô, Đào Hoa nắm chặt tay tiểu Quyên, không chút yếu thế trừng lại, từng chữ từng câu nói: “Don’t touch her!”

Người đàn ông híp mắt, tiếp theo giơ súng hướng về phía cô.

Đào Hoa trợn to mắt, sắc mặt trắng bệch.

Chết tiệt, người này chính là kẻ điên!

Cô vẫn nghĩ người nước ngoài này không phải muốn giết bọn họ, bằng không vừa rồi đã động thủ trong tiệm, cần gì phải đem cô và tiểu Quyên trời đến đây? Nhưng khi nhìn lại tình huống này, tất nhiên cô biết đại nạn đã đến—

Ý nghĩ vừa thoáng qua, đối phương đã nổ súng, cô không chút suy nghĩ quay người lại độn ngã tiểu Quyên, nhưng đạn vẫn xuyên qua thân thể cô.

Tiểu Quyên ôm lấy cô thét chói tai, nhưng một âm thanh gầm thét khác lại lấn át tất cả.

“Đào Hoa!”

Vừa lên boong thuyền, Hải Dương nhìn thấy Đào Hoa trúng đạn ngã xuống, anh nhìn cô trúng đạn, nhìn cô ngã xuống, máu tươi bay ra giữa không trung, nhuộm đỏ cả mắt anh.

Phát hiện mình tới chậm một bước, tâm trạng anh sụp đổ, hình ảnh của cô toàn bộ hiện ra trước mắt anh.

Cô đứng trên tảng đá lén nhìn anh, cô núp trong ngực anh khóc thút thít, cô ngồi trên đùi anh oán trách, cô làm ảo thuật cho bọn nhỏ xem, cô cười đi về phía anh, gọi tên anh, cô đưa tay ôm anh, cô tò mò muốn sờ đầu trọc của anh, cô thấp thỏm lấy hết dũng khí nói yêu anh, vịn cổ anh cưỡng hôn anh——

Đồ Hải Dương, em yêu anh!

Buổi chiều, cô còn tức giận trừng mắt nói với anh, bây giờ, cô lại trúng đạn ngã xuống đất, chết trước mặt anh!

Tất cả hình ảnh đều bị máu nhuộm đỏ một mảnh, giây thần kinh lí trí cuối cùng sót lại hoàn toàn bị đứt lìa, anh gầm lên, cặp mắt đỏ ngầu đi thẳng về phía trước.

“Carlos——”

Tiếng súng không ngừng vang lên, đạn bay xẹt qua gương mặt anh, bả vai, eo, bắp đùi, anh cũng không dừng lại, giống như quỷ thần nhanh chóng vọt đến trước mắt Carlos.

Một chiếc thuyền khác đang tiến sát vào thuyền đánh cá, sau khi nghe được tiếng súng đầu tiên vang lên lập tức đi tới, Mạc Sâm trên thuyền nhìn thấy Đào Hoa bị trúng đạn, trong lòng thầm kêu không ổn, không để ý sẽ dọa sợ chủ thuyền, giờ súng ép chủ thuyền chạy tới chiếc thuyền kia.

Quả nhiên một giây tiếp theo, Hải Dương bất kể sống chết lao về phía Carlos, thậm chí quên cả dao găm ở trên đùi, cũng không thèm quan tâm trên thuyền còn nhiều kẻ địch khác đang có súng.

24. Chương 24

Mạc Sâm thở dài, từ sau lưng móc ra một cây súng lục khác nhắm vào ba tên đang cầm súng bắn về phía Hải Dương, một người một súng, dùng tốc độ nhanh nhất bắn xuyên qua bàn tay đang cầm súng của bọn chúng.

“Ông chủ, xin lỗi, tôi không muốn làm như vậy, nhưng bạn tôi vẫn ở trên thuyền.” Mạc Sâm thu thu lại súng, mỉm cười nói: “Làm phiền ông lái thuyền nhanh một chút, tôi sẽ trả gấp đôi tiền.”

Chủ thuyền gương mặt không còn chút máu, nhìn anh chằm chằm, mặc dù anh không còn chĩa súng vào đầu nhưng vừa rồi ông nhìn rất rõ ràng, anh ta một người một súng, bắn mấy người trên thuyền kia, ông đành nhắm mắt tiếp tục lái thuyền chạy tới.

Thuyền sắp tới gần Mạc Sâm cười nói với ông chủ thuyền, “Nằm xuống, trốn cho tốt.”

Nói xong, anh tư thế nhẹ nhàng nhảy lên thuyền.

Trên boong thuyền, Hải Dương nổi điên đánh nhau với Carlos, ba người bị thương ở tay là đồng bọn của Carlos, một tên cầm xiên bắt cá đâm về phía Hải Dương, một tên khác lại cầm súng đi về phía cô gái đang khóc lóc bên cạnh Đào Hoa, còn một tên không biết từ đâu đào ra một khẩu AK47 chĩa vào anh bắn liên hoàn.

Mạc Sâm nhìn phương hướng của cô gái, sau đó lẩn lộn né tránh đạn bay tới, trong lúc tránh cũng không quên bắn một phát súng về phía đối phương, đạn vừa bắn, trúng ngay vào khớp xương vai trái, anh dừng lại, tay cầm súng chĩa vào gáy hắn.

“Đừng động!”

Hắn toàn thân cứng đờ, thông minh bỏ vũ khí xuống, giơ hai tay lên, Mạc Sâm dùng sức đánh vào gáy hắn, lập tức hắn ta tê liệt ngã rầm xuống sàn.

Bỗng dưng, bên cạnh truyền đến tiếng hét thảm thiết, Mạc Sâm quay đầu lại, chỉ thấy Hải Dương đã giữ chặt Carlos, một tay anh bóp chặt cổ Carlos, chống hẳn lên cột trụ thuyền, tay kia nắm lấy cái xiên cá của một tên muốn đối phó với anh, cầm xiên tấn công lại, đâm hẳn dính trên ván thuyền.

Toàn thân bị lơ lửng trong không trung Carlos gương mặt đỏ lên, cặp mắt lồi ra, hai cánh tay buông thõng, xương bả vai đâm lên, lộ ra xương màu trắng, máu tươi nhuộm đầy hai cánh tay hắn, mặc dù hắn không còn năng lực phản kháng, nhưng Hải Dương vẫn không buông tay, anh mặt mũi hung ác, cuồng bạo, xương bàn tay dùng sức mạnh đến mức kêu răng rắc.

Hai mắt Mạc Sâm tối sầm lại, nhưng vẫn không tiến lên, Hải Dương hai mắt đỏ ngầu, bây giờ căn bản là đang trong trạng thái điên cuồng, nếu anh đi qua nhất định bị đập bẹp, hơn nữa Carlos giết người vô số, mấy năm nay trở thành trùm buôn thuốc phiện ở Columbia, chết ở trên tay Hải Dương vừa đúng là vì dân trừ hại.

“Trời ạ——”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Mạc Sâm còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một cô gái muốn chạy lên phía trước, anh sợ hết hồn, vội vàng bắt lấy tay cô, tránh cho cô chạy đến tìm chết.

“Đừng đi qua!” Anh quát to bảo dừng lại, nhưng không ngờ cô gái đó là Đào Hoa, làm anh sợ hết hồn, cô không chết, nhưng máu tươi lại nhuộm đầy bả vai.

“Buông tay!” Đào Hoa mặt tái nhợt, “Tôi phải ngăn anh ấy lại, anh ấy sẽ bóp chết hắn ta!”

“Carlos chết cũng chưa hết tội——”

“Vậy càng không nên làm bẩn tay của anh ấy!” Cô tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, gần như là gào thét.

Nhìn người con gái trước mắt, mặt không có chút máu hai mắt lại trong suốt, Mạc Sâm sửng sốt, chờ khi anh phát hiện anh đã không tự chủ buông lỏng tay ra.

Đào Hoa chạy như bay xông lên phía trước, “Đừng tay!”

Phát hiện có người tới gần, Hải Dương theo bản năng phản kích, buông xiên cá xuống, một quyền tung ra——

Thảm rồi!

Mạc Sâm sắc mặt trắng bệch, tưởng cô gái ngu ngốc kia sẽ trúng phải độc thủ của Hải Dương, anh giờ sùng muốn ngăn thảm kịch phát sinh, làm Hải Dương bị thương còn tốt hơn là để cho cậu ta khi tỉnh táo phát hiện mình đã giết cô ấy, ai ngờ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, quả đấm của Hải Dương lại dừng lại giữa không trung.

Hải Dương nhìn chăm chú vào cô gái ở bên cạnh, có chút mơ hồ, nhưng cánh tay bóp cổ Carlos vẫn không buông lỏng.

Thấy anh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, tên khốn kiếp kia miệng cũng sùi bọt mép, Đào Hoa cố đè nén sợ hãi, ngửa đầu nhìn ánh, thử dò xét hỏi: “Hải Dương?”

Cặp mắt của anh đỏ ngầu, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cô, vẻ mặt hung dữ như ác quỷ Tu la bỗng hơi dịu xuống.

Đào Hoa nhìn anh, bình tĩnh nói: “Hải Dương, buông tay.”

Đồng tử của anh co rút lại, giống như không thể tin, chậm rãi mở tay sờ nhẹ vào gương mặt tái nhợt của cô, anh khẽ run lên, hoang mang khàn giọng mở miệng: “Đào Hoa?”

“Đúng, là em, Đào Hoa.” Lông mi của cô còn dính nước mắt, môi hồng khẽ run, giờ tay lên chạm vào mu bàn tay anh, đặt bàn tay khẽ run của anh lên mặt mình, dịu dàng nói: “Đừng làm bẩn tay anh, hắn không đáng.”

Mặt của cô có chút lạnh, mềm mại, nhưng chính xác là còn sống.

Anh buông tay đang cầm cổ Carlos ra, một tay ôm cô vào trong lòng.

Trong nháy mắt chạm vào cô, anh thật sự sợ hãi cô không phải là thật, sợ cô sẽ nháy mắt biến mất, nhưng cô không có, cô là thật, không phải ảo giác, cô cũng không có biến mất. Cô chân thật ở trong lòng của anh.

Trời ạ, cô còn sống, có hô hấp, cô nói chuyện, mái tóc đen mềm mại, da thịt mịn màng, trên người còn mùi thơm quen thuộc.

“Em không có chết?” Giọng nói của anh khàn khàn ôm chặt cô.

Đào Hoa cổ họng nghẹn ngào, ôm lại anh, “Không có....”

Đào Hoa.... Đào Hoa của anh.... còn sống....

Còn sống!

Anh kích đông, hốc mắt ảm ướt, nước mắt vì vậy chảy xuống.

“Đồ Hải Dương, em yêu anh....” Cô thở phào nhẹ nhõm, vết thương ở đầu vai, mất máu quá nhiều, cô mệt mỏi hai mắt nhắm nghiền, an tâm giao bản thân cho anh, một giây sau, cô ngã khụy xuống, bóng tối mang đi chút ý thức còn sót lại của cô.

“Đào Hoa——”

Phát hiện cô ở trong lòng anh ngất đi, Hải Dương bị dọa sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ gào thét tên cô.

Không.... không được đối xử với anh như vậy! Anh vừa mới trông thấy cô! Đừng một lần nữa cướp cô khỏi anh——”

Ôm thân thể mềm yếu của cô, nhìn gương mặt cô không còn chút máu, Hải Dương ngã quỵ xuống đất, như muốn nổi điên, Mạc Sâm thấy tình huống không đúng, quyết định thật nhanh, tiến đến vùng quyền đánh Hải Dương!

“Bình tĩnh một chút!” Mạc Sâm hét lớn một tiếng, “Cô ấy chỉ mất máu quá nhiều nên ngất đi thôi!”

Bị đánh một quyền Hải Dương cả đầu choáng váng, anh ngẩng đầu, nghe được lời nói của Mạc Sâm, lúc này mới hơi trấn định lại, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Mất máu?”

Mẹ kiếp, xương đầu trọc thật cứng!

Mạc Sâm cố quyền đau đớn ở tay phải, mở miệng: “Vai phải của cô ấy bị trúng đạn, đặt cô ấy xuống, mình sẽ giúp cô ấy cầm máu.”

Anh quay đầu nhìn, mới phát hiện vai phải của cô nhuộm đầy máu.

Sắc mặt anh lần nữa tái đi, giống như đạn xuyên qua là trên thân thể anh, trên thực tế, cảm giác so với lúc anh bị trúng đạn còn đau hơn.

Anh cuống quýt lấy tay ngăn lại vết thương trên vai cô.

Thấy bộ dáng hoang mang sợ hãi của Hải Dương, sắc mặt lúc xanh, lúc trắng, Mạc Sâm thở dài, không yêu cầu anh buông Đào Hoa ra nữa, chỉ ngồi xuống nhìn thẳng vào anh: “Đạn xuyên qua, cậu chặn nữa cũng vô dụng, bỏ tay ra, mình mới cầm máu được.”

Anh nghe vậy, hốt hoảng rút tay lại.

Mạc Sâm cười khổ, rút dao cắt bỏ áo ở vai phải, giúp cô xử lý.

Cô rất may mắn, đạn không tổn thương tới nội tạng, cũng không chạm vào xương, trừ nhiều hơn một vết đạn và mất máu quá nhiều, trên căn bản, thương thể của cô không quan trọng lắm, so với những vết thương anh gặp trên chiến trường, thương thể này quả thật không có vấn đề gì.

Nhìn gương mặt không còn chút máu nào của Hải Dương, Mạc Sâm nói: “Đừng hôn mê, cậu vốc đáng lớn như thế, mình không mang nổi.”

Hải Dương đưa mắt nhìn Mạc Sâm, không giận chỉ lo sợ hỏi: “Cô ấy có khỏe không?”

Mạc Sâm nhìn gương mặt nghi ngại hoảng sợ và bất an của anh, không đùa anh nữa, nghiêm túc bảo đảm, “Yên tâm, không có chuyện gì. Đến đây đi, cậu ngồi lên chiếc thuyền kia đưa cô ấy đi bệnh viện, mình sẽ khắc phục hậu quả.”

25. Chương 25

Nắng sớm hiện ra, ánh nắng vàng óng ánh xuyên qua cửa sổ lên vào, khắp phòng sáng trưng.

Bức tường màu trắng phản xạ tia nắng, chiếu rọi gương mặt tái nhợt nhỏ nhắn của người nằm trên giường bệnh, cũng nhìn thấy vết bầm trên má của cô do bị Carlos đánh càn thêm dọa người.

Hai tay đan vào nhau anh ngồi ở bên giường, ngắm nhìn cô, hàm dưới buộc chặt.

Đào Hoa ngọt ngào dịu dàng, Đào Hoa vui vẻ, Đào Hoa đau lòng, Đào Hoa tức giận... Cô đã từng có sức sống như thế, nhưng lúc này lại yếu đuối bị thương nằm trên giường.

Tôi họ Hà, trong từ thể nào, đào trong từ hoa đào, Hà Đào Hoa.

Cô mỉm cười, giọng nói ngọt ngào bên tai, thoáng như mọi chuyện như vừa xảy ra hôm qua.

Anh có một đôi bàn tay thần kì....

Em yêu anh... Em muốn ở bên anh cả đời.....

Anh trước kia làm gì không quan trọng, quan trọng là anh bây giờ.....

Em muốn kết hôn, muốn ở đây bên cạnh anh cả đời.... cả đời.....

Anh cổ họng bị buộc chặt, hốc mắt ửng hồng.

Đồ Hải Dương, em yêu anh.....

Anh rung động nhắm mắt lại, tối hôm qua cô yếu ớt ngất xỉu trong ngực anh, giống như là cơn ác mộng anh sợ hãi nhất.

Đều là lỗi của anh.

Nếu không phải tại anh, cô giờ phút này còn an toàn trong cửa tiệm, vui vẻ nấu ăn trong phòng bếp, ngâm nga bài hát, dù bận rộn nhưng bình an và thỏa mãn.

Mơ ước của cả đời cô chính là cửa tiệm kia, hôm nay cửa tiệm bị thiêu hủy, cô bị bắt cóc, bị đánh, suýt chút nữa bị giết chết——

Anh gần như là có thể hình dung được gương mặt khổ sở đau lòng của cô khi tỉnh lại phát hiện cửa tiệm bị đốt sạch.

Đây tất cả, tất cả do anh tạo thành!

Hải Dương mở mắt ra, nhìn gương mặt yếu ớt tái nhợt của cô, ngực một trận co rút.

Anh không muốn phải nhìn thấy cô vì anh mà bị thương, càng sợ hơn khi cô tỉnh lại, sẽ nhớ lại mọi chuyện đêm qua, mà sợ anh.

Anh không thể chịu được khi thấy ánh mặt sợ hãi của cô nhìn mình, anh sợ anh sẽ không nhìn được mà không ngừng ép buộc cô đừng sợ anh!

Đề nén khát vọng muốn dẫn cô rời đi, anh gơ tay miêu tả hình dáng của cô, từ mi mắt, rồi đôi mắt, tai, mắt, mũi miệng, đem toàn bộ gương mặt cô khắc họa trong lòng.

Nắng sớm yên tĩnh, tất cả giống như trong mộng.

Anh cúi người hôn lên môi cô, dán sát vào môi cô, khàn giọng mở miệng: “Anh rất xin lỗi...”

Ngoài phòng bệnh dần dần truyền đến tiếng người, anh biết chỉ một lát nữa, sau khi hết thuốc mê cô sẽ tỉnh lại.

Anh giúp cô đắp chăn, nắm chặt tay, quay người rời đi.

Anh nói anh ấy muốn đi là có ý gì?

Chính là muốn rời khỏi đây.

Đi? Ai muốn đi?

Mơ hồ nghe được tiếng tranh chấp từ xa đến, cô hoang mang lo sợ.

Anh cứ để anh ấy đi như thế sao?

Lão bà, đầu trọc lớn như vậy, cậu ta muốn đi, ai ngăn được.

Đầu trọc? Là Hải Dương sao? Anh muốn đi?

Không cần, cô không muốn!

Cô cố gắng mở mắt ra, chỉ muốn thoát khỏi bóng tối bao trùm.

Anh—— đúng là đàn độn! Người gốc cũng nhận ra được Đào Hoa yêu Hải Dương, anh ấy lúc này đi mất, sẽ hối hận cả đời!

Anh muốn cậu ấy biết, nhưng đây là lựa chọn của cậu ta.

Lựa chọn? Lựa chọn chó má gì!

Anh đáng ghét, cô đã nhiều lần nói yêu anh, anh còn không nghe rõ!

Tại sao?

Bởi vì cậu ấy không ích kỉ như anh.

Cảnh Dã.....

Không ích kỉ? Mới là lạ!

Người đàn ông đáng giận kia, căn bản là vô cùng ích kỉ!

Trong lòng bốc hỏa, cô tức giận, rút cuộc mở mắt ra, cố gắng nhìn, một lúc sau trần nhà màu trắng từ từ rõ ràng, cũng không quen thuộc, cô suy yếu quay đầu nhìn, chỉ thấy một đôi nam nữ ở mép giường cô, ôm nhau.

Là Cảnh Dã và Hiểu Dạ.

“Kẻ địch của bọn anh rất nhiều, em ít ra còn có năng lực tự bảo vệ, Đào Hoa chỉ là người bình thường, nếu cô ấy vì Hải Dương mà chết, anh không nghĩ cậu ta có thể chịu được.” Cảnh Dã ôm Hiểu Dạ thở dài: “Huống hồ, em nghĩ nếu cô ấy biết rõ chân tướng sự việc, còn có thể tiếp nhận cậu ấy?”

“Phụ nữ chúng em rất kiên cường.” Hiểu Dạ ngẩng đầu nhìn Cảnh Dã, “Anh cũng nghe Mạc Sâm kể lại tình hình lúc đó rồi, nếu cô ấy không tiếp nhận được, thì sẽ không xông lên ngăn cản Hải Dương.”

Cảnh Dã trầm mặc.

“Em không phải ban đầu đã tự biết bảo vệ mình, anh cũng vậy. Nhưng con người luôn phải học, không phải sao?”

Anh vò vò mái tóc, vô lực lầu bầu, “Nói thì nói thế không sai nhưng—— ”

“Nếu không sai anh cũng mau đi ngăn anh ấy lại.” Hiểu Dạ cắt đứt lời anh, không cho anh nói tiếp.

“Anh cũng đã thử.” Cảnh Dã nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Vấn đề là, dù chết đầu trọc cũng không thêm nghe anh nói.”

“Anh ấy..... ở đâu?”

Đào Hoa nghe đến đó, không nhìn được mở miệng chen vào hỏi, làm Cảnh Dã và Hiểu Dạ sợ hết hồn.

“Đào Hoa, cô tỉnh.” Hiểu Dạ thấy cô muốn ngồi dậy, vội vàng tiến tới đỡ cô.

Đào Hoa nắm lấy tay Cảnh Dã, tức giận mở miệng: “Anh ấy bây giờ ở đâu?”

Thấy vẻ mặt tức giận của cô, Cảnh Dã chợt nhíu mày, “Cô tại sao lại muốn biết?”

Đào Hoa không để ý vai phải bị đau, cánh tay phải cũng giơ lên, nín chặt cổ áo Cảnh Dã, kéo cả người anh xuống, cắn răng nói: “Đương nhiên bởi vì tôi yêu cái tên ngoan cố khốn kiếp đó!”

Cảnh Dã trừng mắt nhìn, nhe răng cười, trong nháy mắt quyết định bán đứng bạn tốt.

“Cậu ta ở quán bia, dọn dẹp hành lí.”

Mặc dù tối hôm qua, xe cứu hỏa tới rất nhanh, nhưng quán bia cũng bị cháy sạch, chỉ còn một nửa.

Anh lên tầng hai, cất máy tính vào trong túi, thu dọn quần áo, cầm ví và hộ chiếu mới xách ba lô xuống lầu, không ngờ vừa ra cửa, đã nhìn thấy sau vách tường sụp đổ, một cô gái đứng ở sân viện nhà bên cạnh.

Sắc mặt anh tái đi, cả người cứng đờ.

Đào Hoa.

Căn nhà gỗ màu trắng sụp đổ chỉ còn vài cọc gỗ màu đen, bụi cây hoa quế ở sân trước bị cháy sạch, hành lang gỗ lim, con rồng phun châu quanh cổng vòm cũng bị thiêu hủy, hỗn độn trên mặt đất, đường mòn gạch đỏ thật vất vả mới được sửa sang bây giờ cũng bị vỡ thành từng mảnh nhỏ, cây Phượng hoàng mọc trong sân cũng bị cháy đổ nghiêng ngã lên tường gạch.

Không khí còn sót lại mùi cháy khét, “Ánh trăng biên cảnh” của cô chỉ cô chỉ còn là đồng gạch vụn đổ nát.

Cổ họng anh nghẹn chặt, không biết tại sao cô ở chỗ này, cô giờ này phải ở bệnh viện mới đúng.

Anh hoàn nghi vì mình quá mức khát vọng nên sinh ra ảo ảnh, nhưng gió biển thổi cuốn bay mái tóc đen của cô, nâng lên làn váy, anh thậm chí còn ngửi được mùi thơm trên người cô.

Anh biết mình nên nhanh chóng rời đi, thừa dịp cô chưa thấy anh, nhưng không cách nào nhúc nhích.

Sau đó, cô chuyển động xoay người nhìn thấy anh.

Vừa nhìn nét mặt của cô, anh giống như bị người ta hung hăng giáng một quyền nặng nề vào trái tim.

26. Chương 26

Gương mặt nhỏ tái nhợt, tràn đầy nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống, giống như là không thể tin được sự thật trước mắt.

“Anh nói rồi anh sẽ làm tổn thương em.”

Đào Hoa rưng rưng nhìn anh, mặt không có chút máu há miệng muốn nói, nhưng hơi không lên được, cả người choáng váng, trông thấy cô sắp ngã, anh vút bỏ ba lô lao tới, kịp thời ôm cô vào ngực.

Cô nhắm chặt hai mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cổ áo anh, ở trong lòng anh nhẹ nhàng hít thở, mở mắt, yếu đuối mắng: “Anh, cái đồ khốn kiếp.... Hại cửa tiệm của em bị cháy.... còn hại em bị người ta bắt cóc, trúng đạn.... bây giờ phải làm sao? Trên đời này.... làm gì có chuyện dễ dàng như thế!”

“Anh....” Không ngờ cô sẽ có phản ứng thế này, anh không mở miệng được.

Đào Hoa cảm thấy không còn choáng váng nữa, mở miệng dồn ép anh, “Anh có biết không, em phải vay 100 vạn mới mở được cửa hàng này, tất cả tiền, đều dồn vào cửa tiệm—— ”

“Anh sẽ trả hết cho em.” Tròng mắt anh tối sầm lại, ngắt lời cô.

Người đàn ông khốn kiếp này!

Nghe thấy lời nói của anh, Đào Hoa bị chọc tức suýt chút nữa thì bất tỉnh.

“Vậy vết thương trên vai em thì thế nào? Hai tay cô nắm chặt cổ áo anh, càng nói càng tức, ”Anh có phải hay không cũng muốn trả hết tiền thuốc men? Nếu nói như vậy, đem luôn tiền phẫu thuật thẩm mỹ cho em đi, tránh để ông xã tương lai chê trên người em vết sẹo khó coi, hại em không ai thèm lấy!”

Anh nghe vậy, trên mặt lúc thì xanh, lúc thì trắng, nhưng từ đầu tới cuối vẫn trầm mặc không nói.

Đào Hoa thấy thế càng tức hơn, “Em hỏi anh, em trông rất xấu xí sao?”

“Không phải.”

“Dáng người em không đẹp sao? Hay anh chê em bộ ngực quá lớn?”

“Không có.”

“Vậy em yêu anh, chuyện này làm anh cảm thấy rất buồn nôn sao?”

Trời a, anh thật không biết cô có thể nghĩ như vậy, nhìn cô tức giận nước mắt lưng tròng, anh rốt cuộc không dè nén được tình cảm đang sôi trào mãnh liệt trong lòng, nắm chặt cánh tay cô nói: “Đáng chết, anh làm sao lại cảm thấy buồn nôn, em là thứ tốt đẹp nhất mà đời này anh có được—— ”

“Vậy anh lấy em đi!” Cô nhìn anh chằm chằm nói.

“Đào Hoa.....” Đối với khí thế mạnh mẽ của cô, anh hoàn toàn không biết phải làm gì bây giờ.

Cô căn bản không hiểu được chính mình có bao nhiêu tàn nhẫn, cô xinh đẹp ngọt ngào, anh nguyện ý lấy tất cả để đổi lấy, cô bức bách như thế, giống như người đang cầm một chai nước suối hấp dẫn người đang bị chết khát trong sa mạc——

“Em muốn kết hôn, em muốn sanh con! Nếu như anh cảm thấy có lỗi, thì lấy em, nuôi em cả đời!” Cô hung hăng, tiến lên một bước.

“Chết tiệt, em còn không hiểu?” Anh bị ép buộc tới mức không còn đường lui, chỉ có thể tức giận nói ra sự thật: “Chính là trước khi tới đây, anh là lính đánh thuê vì tiền bán mạng, em và anh căn bản là người hai thế giới! Người đàn ông tối qua chỉ là một trong những kẻ địch của anh, chỉ cần em ở cạnh anh, loại chuyện như thế sẽ xảy ra lần nữa! Không cần nói là kết hôn, chỉ cần ở cạnh anh em lúc nào cũng có thể bị đánh lú, bị thương—— ”

“Em biết rõ, Cảnh Dã đã nói toàn bộ cho em.” Cô lạnh lùng ngắt lời anh, “Cho dù trước đây anh là lính đánh thuê, vậy thì làm sao?”

Cô biết? Chẳng lẽ cô không sợ sao?

Ánh mắt anh tối lại, cổ họng khô khốc, “Em biết mình đang nói gì không? Em biết về sau sẽ phải đối mặt với cái gì không?”

“Em biết rõ.” Cô không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Cảnh Dã lúc đưa em về, đã đem tất cả khả năng có thể xảy ra nói rõ.”

Hải Dương không nói gì khiếp sợ nhìn cô, anh hoàn toàn không thể tin được cô lại không để ý.

“Cảnh Dã cũng nói, anh ta trước đây cũng là lính đánh thuê, Hiểu Dạ bây giờ cũng vẫn tốt.”

“Bởi vì Hiểu Dạ và em không giống nhau....” Anh cảm thấy vô cùng yêu ớn, phản ứng của cô khiến anh hoa mày chóng mặt.

“Cho nên anh chê em vô dụng!” Cô híp mắt, tức giận nói.

“Không phải—— ”

“Em không biết dùng súng, anh có thể dạy em!” Cô lần thứ hai tức giận cắt ngang lời anh.

“Em đừng mơ tưởng, anh cả đời cũng không cho phép em đụng đến thứ quái quỷ đó!” Vừa nghĩ tới việc cô cầm súng, sắc mặt anh khó coi găm thét ra tiếng.

“Cả đời? Ha ha....! Anh muốn bỏ đi, làm sao ngăn được em?” Cô đưa tay chỉ chỉ vào lồng ngực anh, cực kì tức giận mắng: “Mà anh cho rằng sau khi anh đi rồi, em sẽ không có chuyện gì sao? Hôm nay chỉ có một kẻ

thù của anh tới bắt cóc em, làm sao anh biết ngày mai sẽ không có người thứ hai? Anh bây giờ rời đi, em không học cách tự vệ, chẳng lẽ ngoan ngoãn chờ người ta bắt cóc tống tiền sao?”

Giả thiết của cô khiến cả người anh rét lạnh, cảm giác lạnh lẽo xông thẳng lên đầu.

“Vây..... điều đó không thể nào.” Anh giọng nói khàn khàn, đáy mắt lại hoảng sợ.

Nhìn thấy sự dao động của anh, Đào Hoa không ngừng cố gắng, “Làm sao anh biết là không thể? Anh có thể bảo đảm sao? Không thể, đúng không? Cho nên phương pháp tốt nhất, chính là anh lấy em!”

Cô chém đinh chặt sắt tuyên bố biện pháp giải quyết, làm cho anh vô cùng xúc động.

Cười cô? Anh thật sự có thể cười cô? Đây mới thật sự là phương pháp giải quyết tốt nhất?

Ý nghĩ ngọt ngào này không chế toàn bộ suy nghĩ của anh, không chịu rời đi.

“Chỉ cần anh cưới em... em có thể chăm sóc anh.” Đào Hoa giữ mặt anh, ôn nhu thuyết phục: “Em sẽ yêu anh, còn anh có thể bảo vệ em, em nấu cơm cho anh, anh sẽ giúp em sửa sang vườn hoa, lúc anh rảnh rồi có thể đàn cho em nghe, em mỗi ngày sẽ bánh dâu tây anh thích....”

Nghe lời nói của cô, Hải Dương có thể tưởng tượng ra hình ảnh hạnh phúc đó.

“Em thật sự.... không sợ?”

“Sợ? Em đương nhiên sợ, nhưng em càng sợ anh sẽ bỏ lại em.” Cô hốc mắt ửng hồng, khe vuốt ve gương mặt của anh, dịu dàng yêu cầu, “Anh không yêu em cũng không sao, em không ép anh phải yêu anh, nhưng xin anh.... đừng rời bỏ em....”

Anh làm sao có thể không yêu cô?

Tâm trạng hoàn toàn kích động, anh không thể tiếp tục kháng cự, chỉ có thể kéo cô vào trong lòng, ôm lấy cô.

Trời ạ, người phụ nữ tốt như cô, anh làm sao có thể buông tay một lần nữa?

Không bao giờ buông tay, anh sẽ dùng hết tất cả mọi thứ bảo vệ cô, cho dù muốn cả tính mạng anh, anh cũng nguyện ý!

“Hải Dương?”

“Được.” Anh vùi đầu vào cô, khàn giọng nói: “Em muốn anh ở lại, anh sẽ ở lại.”

“Anh sẽ lấy em?” Cô giọng nói nghẹn ngào, không dám tin lời anh nói là sự thật.

“Anh sẽ cưới em.” Anh mở miệng cam kết.

“Cả đời?” Cô cắn môi dưới, không nhận được rọi lệ.

“Đúng, cả đời.” Anh nói.

“Anh đồng ý..... cũng không được đổi ý.....” Cô vịn cổ anh nức nở nói.

“Sẽ không.” Anh khàn giọng mở miệng, “Cả đời cũng không!”

Nghe được lời nói khẳng định của anh, cô bật khóc, dựa vào vai anh khóc không ngừng, muốn đem toàn bộ uất ức hoảng sợ mấy ngày nay toàn bộ trút ra ngoài.

Hải Dương hốc mắt ửng hồng, chỉ có thể ôm cô, vuốt nhẹ lưng cô, không tiếng động an ủi.

Thật vất vả cô mới nín khóc, đôi tay lại vẫn ôm chặt anh.

“Đào Hoa?” Anh ôm lấy cô, vuốt nhẹ mái tóc ngắn mềm mại.

“Hả?” Đào Hoa hít hít lỗi mũi gương mặt nhỏ nhắn vẫn rúc vào vai anh không chịu nâng lên.

“Anh yêu em!”

Cô vừa nghe, nước mắt mãnh liệt tuôn trào, cô nắm chặt quả đấm, đánh vào người anh, nức nở mắng: “Đáng ghét.... anh đáng ghét....”

“Anh nghĩ là em muốn nghe, em muốn anh thu hồi lại sao?”

“Không cho phép! Không cho phép anh lấy lại!”

Cô ngẩng đầu, níu vạt áo anh, lại phát hiện khoe môi anh hơi cong: “Em không phải nói em sẽ không ép anh?”

Mặt Đào Hoa đỏ hồng, thẹn quá hóa giận quay đầu, nhưng anh lại đưa tay xoay mặt cô lại, dịu dàng hôn.

“Hà Đào Hoa, anh yêu em!” Anh cụng vào chán cô, bình tĩnh, từng câu, từng chữ nói: “Anh muốn kết hôn, muốn cả đời ở chung một chỗ với em!”

27. Chương 27

Cô nghe thế, ôm anh khóc, nhưng môi lại mỉm cười.

Cô biết mình bây giờ trông thật giống người điên, nhưng không thể kiềm chế.

Anh một chút cũng không để ý, chỉ ôm lấy cô, đưa cô gái điên khùng chạy trốn khỏi bệnh viện, trở về chăm sóc.”

Ôm người con gái giống như trân bảo vào trong ngực, anh biết từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ buông cô ra.

Anh sẽ ở cùng một chỗ với cô, sẽ chăm sóc cô, dắt tay cô——

Một đời một kiếp!

Về sau

Gió biển thổi, chim chóc ríu rít.

Cây dừa đón gió lay động, Phượng hoàng mộc đã nở hoa, mặt biển xanh rộng mênh mông, ngày mới bắt đầu, xe ô tô đi lại trên đường, mọi người cũng bắt đầu những công việc thường ngày.

Ánh mặt trời len qua cửa sổ tầng hai của ngôi nhà gỗ màu trắng, một cô bé mũm mĩm đáng yêu đang chạy vào phòng ba mẹ, nhảy lên giường, cười khanh khách nói: “Mẹ, mẹ, ba cùng các anh đi chạy bộ rồi.”

Đang nằm trên giường giả vờ ngủ, vừa nghe thế Đào Hoa lập tức ngồi dậy, đánh răng rửa mặt, sau khi xác định tầng dưới không có ai, cô mới ôm con gái ba tuổi vui vẻ chạy như bay đến phòng bếp, bận rộn làm bữa sáng.

“Mẹ, tại sao ba không cho mẹ xuống giường?”

“Bởi vì ba con quá lo lắng rồi.”

“Quá lo lắng là cái gì?”

“Quá lo lắng ý là quá khẩn trương, gần giống như vậy.” Cô đưa tay chống lên hông, học bộ dáng hung ác của lão công nói.... “Mạc Sâm, cậu nói thảng trước cô ấy vẫn còn ỏi, thảng này lại ăn, cậu xác định như thế là bình thường sao? Cô ấy lần trước cũng không giống như bây giờ.”

Cô lại chạy qua hướng khác, vẻ mặt thay đổi, học bộ dáng người đàn ông khác, lén thở dài, buồn cười nói: “Hải Dương, mình mặc dù ở tình huống khẩn cấp giúp cậu đỡ đỡ, nhưng không phải là bác sĩ khoa sản, cậu nếu lo lắng thì đưa cô ấy tới khoa phụ sản, hỏi bác sĩ là được.”

Con gái ở trên ghế bị cô cho cho cười khanh khách.

Cô đổi lại hướng khác, không ngừng cố gắng diễn lại tình huống hôm qua, giơ tay lên, ”Khụ, ừ, mình vừa từ bệnh viện về, bác sĩ nói vậy là bình thường, nhưng chính là—— oa a!

Nói được nửa câu, cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cho đến khi ổn định lại mới phát hiện mình bị ông xã khiêng lên vai.

“Ba, ba!” Con gái nhìn thấy anh, mừng rỡ gọi, đưa tay ra.

Hải Dương giơ tay, ôm con gái, khiêng lão bà, xoay người rời đi.

“Đồ Hải Dương, bỏ em xuống!”

Anh không thèm để ý, khiêng cô lên lầu.

Đào Hoa nhìn cái mông sấn chắc của anh nói: “Đồ Hải Dương, anh biết, em không thích bị anh khiêng như vậy.”

Anh vẫn hoàn toàn bỏ qua kháng nghị của cô, xoay người vào phòng.

Cô liếc mắt, vừa bực mình vừa buồn cười nhắc anh, “Còn nữa, anh yêu, em bây giờ mang thai, thật sự không thích hợp với phương thức di chuyển thể này.”

Anh nghe vậy cứng đờ, một giây sau, lập tức đặt cô xuống, để cô ngồi trên giường.

Nhìn anh sắc mặt tái nhợt, Đào Hoa nhin cười, rồi lại nói: “Nhìn xem, anh khiêng em thế em cũng không sao, để em xuống dưới nấu cơm một chút cũng không có vấn đề.”

“Không được, em đừng mơ tưởng.” Anh một tay ôm con gái, một tay chống nạnh, giống như Thái thượng hoàng cúi đầu nhìn cô chằm chằm.

Vẫn ngồi trên cánh tay anh, cô bé con nghe vậy cũng học ba lớn tiếng nói: “Không được, mẹ đừng hòng mơ tưởng.”

Nói xong, cô bé mừng rỡ cười khanh khách không ngừng.

“Con cũng thế.” Hải Dương đặt con gái ba tuổi xuống giường, dặn dò: “Trông mẹ, nếu mẹ xuống giường, thì hét to lên.”

“Dạ.” Vừa nghe đến có thể hét to, hai mắt cô bé sáng lên, cười giơ tay gật mạnh đầu, “Mẹ xuống giường, con hét to!”

“Này này, Đồ Hải Dương, anh sao lại dạy con như thế?” Đào Hoa nhìn con gái chưa lâm trận đã phản bội, vội lên tiếng kháng nghị.

Anh không nói hai lời, nghiêng người hôn lên mặt cô, Đào Hoa bị hôn đến đầu óc choáng váng, đợi đến khi đứng dậy, cô đã bị anh giải quyết hoàn toàn nằm im trên giường.

“Ngoan một chút.” Anh lấy ngón tay mân trớn đôi môi đỏ mọng bị hôn sưng lên của cô, khàn giọng mở miệng yêu cầu, “Được không?”

Gương mặt cô đỏ bừng, nhìn anh, biết anh thật sự lo lắng mới gật đầu nói “Được rồi!”

“Cám ơn.” Anh khẽ nhếch miệng lúc này mới đứng dậy rời đi.

Thật đáng ghét, cũng đã nhiều năm như vậy, cô đối với anh không có một chút sức chống cự.

Đào Hoa đưa tay che kín gương mặt đỏ bừng, lại phát hiện ống tay bị người nào đó giật nhẹ.

“Mẹ, mẹ, con cũng muốn hôn hôn.”

Đào Hoa nhìn con gái, bật cười: “Được, sẽ hôn con, xem sự lợi hại của mẹ.”

Cô lật người đè lên con gái, hôn khắp mặt con, hôn chọc cho con gái cười vui vẻ.

Một lớn một nhỏ chơi đùa một lát, mới nằm song song trên giường.

“Mẹ?”

“Hả?” Ôm con gái vào trong ngực.

“Con muốn nghe chuyện xưa.”

“Con muốn nghe chuyện gì? Cô bé lọ lem?”

“Con muốn nghe chuyện xưa của mẹ.”

Cô hôn lên trán con, cười nói: “Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé gọi là Đào Hoa, có một cậu bé gọi là Hải Dương, Đào Hoa sống trên hòn đảo nhỏ, Hải Dương sống ở gần một khu rừng...”

Bởi vì lo lắng cô xuống giường anh không hề rời đi, hai tay ôm ngực đứng ngoài cửa.

Khi anh nghe được giọng nói truyền đến, trong lòng cảm giác ấm áp.

Đi qua máu tanh chém giết trên chiến trường, anh đã không còn mơ ước, nhưng người con gái này lại lần nữa dạy anh mơ ước, đưa ánh sáng và hi vọng trả lại cho anh.

Ánh nắng ấm dần, giọng nói trong phòng cũng ngừng, cuối cùng không tiếng động.

Anh lặng yên không tiếng động vào phòng, chỉ thấy lão bà nằm ngủ trên giường, con gái vẫn mở mắt thật lớn, vừa thấy anh muốn bò dậy.

Anh giờ ngón trở ra dấu, con gái lập tức hiểu ý nằm xuống, anh lên giường, vươn tay, con gái lập tức lăn tới.

“Chuyện xưa của ba mẹ chưa nói xong.” Cô bé úp mặt vào ngực ba nhỏ giọng nói.

Anh khẽ mỉm cười, một tay xoa đầu, một tay vuốt lưng con gái, học bộ dạng của lão bà, cười nói: “Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé tên Đào Hoa, một cậu bé tên Hải Dương...”

Giọng nói trầm thấp bay lơ lửng trong không khí, Đào Hoa nửa tỉnh nửa mê mở mắt, phát hiện anh đang nằm bên cạnh, kể chuyện xưa cho con gái.

Thấy cô tỉnh, anh vẫn không ngừng, chỉ yêu thương nhìn cô, nhỏ giọng kể lại chuyện xưa.

“Từ đó về sau, Đào Hoa yêu Hải Dương, Hải Dương yêu Đào Hoa...”

Cô khẽ mỉm cười, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: “Hà Đào Hoa, anh yêu em!”

Cô nghiêng người, vươn tay qua người con gái, giữ mặt anh, dịu dàng hôn.

Gió biển thổi bay tấm rèm cửa sổ màu trắng.

Trong lòng cô tràn đầy tình yêu với anh, nếu như có kiếp sau, cô nguyện ý được gặp anh lần nữa.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-duong>